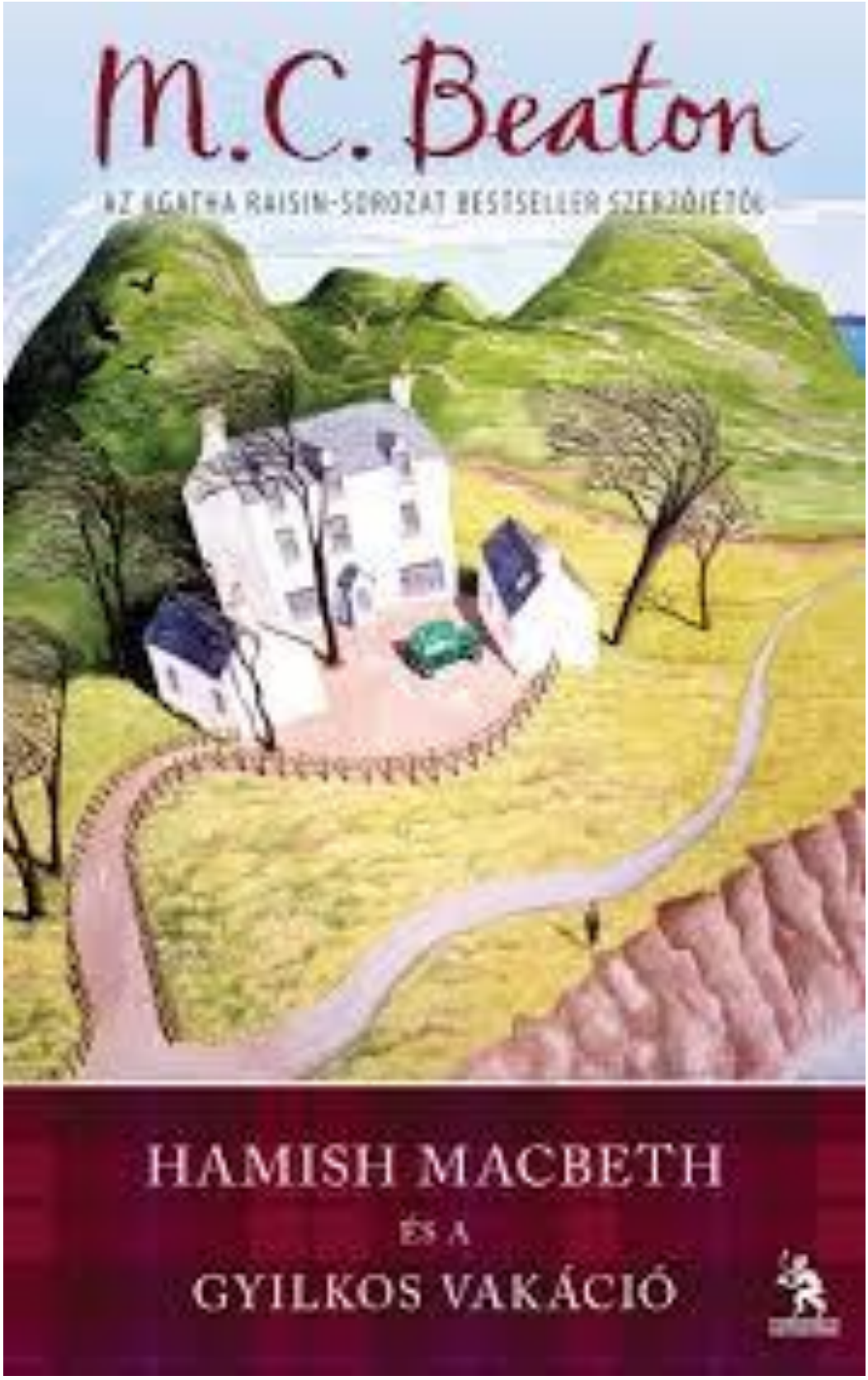
M.C. Beaton
AZ AGATHA RAISIN-SOROZAT BESTSELLER SZERZŐJÉTŐL
HAMISH MACBETH
ÉS A
GYILKOS VAKÁCIÓ

M. C. BEATON

HAMISH MACBETH
ÉS A GYILKOS VAKÁCIÓ

A fordítás alapjául szolgáló mű:

M. C. Beaton: Death of a Snob

Fordította

LOÓSZ VERA

Jim és Barbara Hendrynek,

a sutherlandi Golspie-ből

Első fejezet

Még fát a tűzre! A szél cudar,

de hadd fütyüljön, ha akar.

Vidám karácsonyunkat meg nem zavar’.

SIR WALTER SCOTT

Hamish Macbeth rendőr őrmester elkeseredett férfiú volt – beteg, barátságtalan, és a karácsony küszöbén közel állt a halálhoz.

Mindenesetre ezt beszélte be magának.

A megpróbáltatás egy olyan skót tél beköszöntével kezdődött, amely alighanem szilárdan eltökélte, hogy bebizonyítja: azok a tudósok, akik hisznek az üvegházhatásban, ostobák. Hamish, miként a Sutherland nyugati partvidékén elterülő Lochdubh falu lakosai közül sokan mások, komisz náthát szedett össze, annak valamennyi gyötrelmével: hasogató fejfájás, láz, orrfújás, ízületi fájdalmak és persze gigantikus önsajnálat. Noha senkit nem hívott föl, hogy elpanaszolja nyomorát, sorstársaihoz hasonlóan, akik szintén az önsajnálat szorításában senyvedtek, elvárta volna, hogy a barátai telepatikus erővel rendelkezzenek.

Ebben a mélabúban a karácsony volt az egyetlen fénysugár, amikor majd meglátogatja a családját. Szülei átköltöztek egy

Rogart közeli tanyára, s ő hamarosan náluk lesz, az édesanyja pedig sürögni-forogni fog körülötte.

Görnyedten ült fel az ágyban. Éhes meg szomjas volt, mégsem tudta rávenni magát, hogy fölkeljen és készítsen valamit. Mackó, a sárgás szőrű keverék kutya boldogan elnyúlva hortyogott az ágy végében, szemlátomást éppoly közömbösen viseltetett a vörös hajú, hórihorgas boldogtalanságkupac, azaz Macbeth őrmester iránt, mint mindenki más Lochdubh-ban.

Újra rázendített az örökösen féktelen sutherlandi szél, s hosszú, tekergő hókígyókat sodort magával, ahogy végigsüvített a tengeröböl mentén, s a házakat megtépázva, diadalmasan üvöltött.

Hirtelen csörögni kezdett a telefon a rendőrőrsön, élesen, makacsul.

Hamish csak abban reménykedett, hogy senki nem követett el bűncselekményt. Túlságosan betegnek érezte magát. Képtelen lett volna megbirkózni bármivel is, ellenben ha nem látja el a feladatát, akkor MacGregor őrmesternek kell átjönnie Cnotanból, aki aztán fölpaprikázva csak bajt hozna a fejére a strathbane-i kapitányságon. Kénytelen-kelletlen bedugta hát lábát megviselt mamuszába, és gyászos szipogással átcammogott a hideg irodába.

– Hamish! – hallotta az édesanyja hangját. – Rossz hírem van.

A férfinak összeszorult a szíve.

– Mindnyájan jól vagytok? – kérdezte. – Ugye, semmi nem történt apával?

– Nem, dehogy, fiam. A karácsonyról van szó.

– Mi van a karácsonnyal? – Hamishnek olyan sötét érzése támadt, hogy bármi legyen is édesanyja mondandója az

ünneppel kapcsolatban, egy csöppet sem fogja földobni a hangulatát.

– Hát… Hanna néni jön hozzánk, Amerikából. Az utolsó pillanatban rontott ránk.

Hamish megszorította a kagylót, és elfojtott egy tüsszentést. Hanna néni kövér, nagyszájú, vén satrafa, aki szívből gyűlöli, viszont mindig bőkezűen bánt a nem igazán jól eleresztett Macbeth családdal, pénzzel és ajándékokkal halmozta el a gyerekeket. Ő azonban soha nem kapott tőle semmit. A nagynénje utálja, s ezt nem is próbálja tagadni.

– Ugye, megérted, fiam… – folytatta kicsit siránkozva az anyja. – Mindaz, amit Hanna tesz értünk, és hát eljön olyan messziről, hogy lásson bennünket…

Hosszú szünet következett, végül Hamish morcosan szólalt meg:

– Nem akarod, hogy jöjjek.

– Tudtam, hogy meg fogod érteni – mondta panaszosan az anyja. – Csak a karácsonyról van szó. Újévre, miután Hanna elment, átjöhetsz.

– Ja. Rendben – motyogta Hamish.

– Számtalan barátod van Lochdubh-ban – fogta hízelgőre Mrs. Macbeth. – De olyan furcsa a hangod, fiam.

– Influenzás vaggyok – felelte Hamish, akinél a mássalhangzók duplázása a rosszkedv jele volt.

– Ó! – sóhajtott az elfoglalt nagycsaládos anya minden szívtelenségével Mrs. Macbeth. – Amikor elkaptál egy kis náthát, te mindig azt képzelted, hogy a halálodon vagy. Vegyél be egy aszpirint, és bújj az ágyba.

Újabb csönd következett.

– Van még más iss? – kérdezte végül Hamish olyan hidegen, akár az irodája.

– Nem, nem, ez volt minden. Ne haragudj, fiam, de ismered Hannát. Amióta nyolcéves korodban rátetted azt az egeret a hátára, nem szível téged. Egyébként az új ház remekül bevált, nagyon jó és meleg. Kiváló a kandallónk huzata.

– Mikor érkezik Hanna néni? – tudakolta Hamish.

– Huszadikán.

– Feltéve, hogy életben leszek – mondta mereven Hamish –, még előtte átugrom az ajándékokkal.

– Nagyszerű! Akkor találkozunk.

Hamish kínkeservesen csoszogott vissza az ágyba. Egy szál magában van a világon. Haldoklik, és senki nem törődik vele.

Éles kopogtatás hallatszott. A férfi elkeseredetten tüsszentett, és nem mozdult. Mackó lustán nyújtózkodott, majd lassan csóválni kezdte a farkát. Közben a kopogás egyre hangosabb és határozottabb lett.

Hamisht nem hagyta nyugodni a lelkiismerete. Végtére is ő Lochdubh egyetlen rendőre, odakint tombol a szél, és valaki talán bajban van. Nyöszörögve újra föltápászkodott, egy régi gyapjúköntöst kapott a vállára, majd elindult a konyhaajtóhoz.

Amikor kinyitotta, Priscilla Halburton-Smythe-t fújta be a havas szél.

– Nahát, te vagy az, Priscilla?

Hamish egykori nagy szerelme – a férfi végül megcsömörlött a reménytelen szerelem súlyától – rácsapta az ajtót a viharra.

– Tudom, hogy többnyire igen kevés errefelé a bűncselekmény – közölte élénken a lány –, de délután két óra, és te nyilvánvalóan csak most keltél föl.

– Beteg vagyok – felelte dühösen Hamish –, de téged ez egy fikarcnyit sem érdekel. Még annyi se jutott az eszedbe, hogy telefonálj.

– Honnan a csudából kellett volna tudnom, hogy beteg vagy? – Priscilla körülnézett a konyhában, ahol hideg volt a tűzhely, a mosogatóban pedig halomban állt a piszkos lábos meg tányér. – Ettől a helytől bárki megbetegszik – jegyezte meg. – Az isten szerelmére, Hamish, feküdj vissza, hadd rakjam rendbe ezt a koszfészket.

– Nem csinálnál inkább egy teát, és jönnél oda az ágyam mellé beszélgetni velem? – nyögte Hamish.

– Ostobaság. Ezerszer jobban fogod érezni magad, ha tipp-topp lesz a lakásod.

Priscillából ideges energia sugárzott. Lefogyott, mondhatni, cingár lett, haját rendetlen kis kontyba fésülte a feje búbjára. Hamish arra gondolt, hogy amióta a lány otthona, a Tommel-kastély szálloda lett, Priscilla szinte egy percet sem pihent. Noha apja, Halburton-Smythe ezredes a hotel tulajdonosa, az összes munka a lányra hárult. Kitűnő halász- és vadászterület lévén, a kastélyszálló még télen is jó forgalmat bonyolított, és Priscilla gondoskodott mindenről. Az étel- és italrendeléstől kezdve egészen addig, hogy ő nyugtatta meg azokat a vendégeket, akik megsértődtek az ezredes nyers modora miatt. Hihetetlenül rövid idő alatt sikeressé tette az üzletet, viszont a szépsége megkopott, kecses mozgását is elveszítette. Örökösen aggódott, örökösen feszült volt, szinte olyan törékeny lett, mint aki mindjárt eltörik.

Hamish visszamászott az ágyba.

– Micsoda disznóól! – méltatlankodott a lány. – Mackót megetetted?

– Csak száraz tápot kapott. Nincs oda érte.

Mackó lecsusszant az ágyról, és engedelmesen a lány után osont.

Hamish az ágyban fekve hallotta, amint Priscilla padlót súrol, szekrényt takarít és mosogat. Persze úgy érezte, a lánynak az ágya mellett volna a helye, és az ő homlokát kéne simogatnia, ahelyett hogy úgy viselkedik, mint valami beteglátogató.

Két órával később Priscilla vödörrel, felmosóronggyal és portörlővel rontott be a hálószobába. Kitakarította a kandallót, amely már szinte fuldoklott a hideg hamutól, megrakta a tüzet, begyújtott, és máris vidáman pattogott a tűz.

– Engedek neked fürdővizet – szólt hátra. – Menj és fürödj meg, addig áthúzom az ágyadat.

– Azt hiszem, túl beteg vagyok a fürdéshez.

– Indulás! – parancsolta a lány. – És fejezd már be ezt a gusztustalan önsajnálatot.

– Miért? Panaszkodtam? – Hamish sértődötten pillantott a lány vékony hátára.

– Csak úgy árad belőled az önsajnálat. Az egész lakást átjárja, mint a füst. Na, indulj!

A sértett férfi kivonult a fürdőszobába. Priscilla gyors, ideges mozdulatokkal lehúzta az ágyneműt, és tisztát húzott fel. Port

törölgetett, porszívózott, majd készített egy kancsó teát, amelyet egy bögrével együtt Hamish éjjeliszekrényére tett.

Mikor a férfi kijött a fürdőszobából, Priscilla már várt rá, hogy ismét ágyba dugja. Szépen elrendezte a takarókat, sőt szorosan köré is gyűrte, mígnem Hamish úgy érezte, mintha kényszerzubbonyban lenne.

– Tea a kancsóban – mondta a lány. – Vacsorára ragu a tűzhelyen, Mackót megetettem.

Hamish addig mozgatta a lábujjait, amíg egy kicsit engedtek a feszes takarók. Ropogott a tűz, a szél süvöltve húzta föl a kéménybe a füstöt, a szoba tisztának, lakályosnak tűnt, és valami fenséges illat áradt be a konyhából. A férfi kezdte jobban érezni magát.

– Mennem kell – sóhajtott Priscilla. – Nem akartam ilyen sokáig maradni.

– Kösz – szólalt meg félszegen Hamish, majd mielőtt visszaszívhatta volna, kibökte: – Hát, kislány, te szörnyen sovány vagy.

Priscilla letelepedett az ágy végébe.

– Tudom. Pedig amikor papa megnyitotta a szállodát, még azt fontolgattam, hogy fogyókúrába kezdek.

– Ha ezúttal vigyáz a pénzére, és nem adja oda valami szélhámosnak – jegyezte meg Hamish, mire a lánynak megrándult az arca, ugyanis az említett szélhámos az ő egyik udvarlója volt –, hamarosan leveheti a szálloda táblát, és megint földesúr lehet.

– Ó, nagyon élvezi – mondta szomorúan Priscilla. – Egész életében nem érezte magát ilyen pazarul.

– Igen, láttam. – Hamish együtt érzően pillantott a lányra. – Te rongyosra dolgozod magad az igazgatással, a foglalásokkal meg a panaszokkal, miközben ő esténként fölveszi a szmokingját, és fölényeskedik a vendégekkel. Aztán lehajt néhány pohárkával, és teljesen elfelejtkezve arról, hogy ezek fizetővendégek, vegzálja őket, végül neked kell megbékítened mindazokat, akikkel undokul viselkedett.

– Megbirkózom vele.

– De nem kell – így Hamish. – Remekül mennek a dolgok. Nem is értem, miért nem vesz föl apád egy tapasztalt szállodaigazgatót, és ad neked némi szabadságot.

– De senki nem tud úgy bánni a vendégekkel, ahogyan én – tiltakozott a lány.

– Ha az ezredes fizetne valakinek, hogy igazgassa a szállodát, talán jobban vigyázna a nyelvére. Azért bánik veled úgy, mint egy rabszolgával, mert a lánya vagy, és nő.

– Azért nem annyira vészes a helyzet. – Priscilla fölállt, és indulni készült.

– Hát szép volt tőled, hogy benéztél és gondoskodtál rólam.

A lány elpirult.

– Nem tudtam, hogy beteg vagy, Hamish. Igazából más miatt jöttem.

– Ó, csakugyan? Tudhattam volna – füstölgött a férfi. – Ki vele!

– Egy barátnőm tartózkodik a szállodában. A hétvégén utazik el. Akadt egy kis gondja, de nem akar egyenesen a rendőrséghez fordulni, ha érted, mire gondolok. Mindössze tanácsot szeretne kérni. Találkoznál vele? Jobban örülnék, ha neked mondaná el a gondját.

– Persze, rendben van. Holnap hozd ide. Mi a neve?

– Jane. Jane Wetherby.

Másnap elállt a hóesés, enyhe szellő fújdogált az Atlanti-óceán felől, latyakká változtatva a fehér havat. Néhány órácskára halovány napsugár sütött a tengeröböl fodrozódó vizére, mielőtt leszállt a sötétség – ahogyan az télen Skóciában megszokott – délután két órakor.

Hamish sokkal jobban érezte magát. Rátelefonáltak Strathbane-ből, hogy emlékeztessék, az ittas vezetés ellen indított kampányban véletlenszerűen meg kell szondáztatnia az országúton közlekedőket. Mivel a falu összes részegesét ismerte, ő úgy orvosolta ezt a problémát, hogy elvette az illetőktől a kocsikulcsot. A többi lakost viszont egyáltalán nem állt szándékában megszondáztatni pusztán a karácsony miatt.

Elfogyasztotta az ebédjét, megetette a tyúkokat, téli takarmányt adott a birkának, majd egy könyv kíséretében visszafeküdt. Egy pohár puncstól elálmosodott, már-már kezdett lecsukódni a szeme, mikor egy kocsit hallott megállni a ház előtt. Egészen megfeledkezett Priscilla barátnőjéről! Ahhoz már túl késő volt, hogy felöltözzön, ezért csak megkötötte magán a köntöst, és whisky- meg takarmányszagot árasztva a konyhaajtóhoz ment.

– Majd később visszajövök érte – szólt be csak kintről Priscilla. – Rád bízom Jane-t.

Hamish betessékelte a nőt a konyhába, majd döbbenten figyelte, amint leveszi és az egyik székre dobja a kabátját. Jane Wetherby magas volt, élénk rózsaszín, rövid nadrágszoknyát viselt, végtelenül hosszú lábszára magas sarkú, vékony lakkpántos szandálban végződött. Könnyű fehér blúza fölöttébb mély V kivágású volt. A férfi gyorsan kipillantott a konyhaablakon, mintha csak meg akarna győződni róla, hogy

nem lett-e trópusi az időjárás, majd folytatta a nő felmérését. Dús, hullámos fekete haj, hatalmas szürkészöld szempár, keskeny, egyenes orr, hosszú és vékony felső ajak a kicsi, duzzadt alsó ajak fölött.

– Lássuk csak – mondta amolyan ziháló hangon Jane –, tehát maga a falusi fakabát. Miért nem visel egyenruhát?

– Azért – felelte mogorván Hamish –, mert naggyon beteg vagyok. Priscilla nem is említette?

A nő megrázta a fejét.

– Na, jöjjön be!

Ő itt áll a halál küszöbén, és Priscilla még csak említést sem tett a barátnőjének az állapotáról. Újra gyöngének és betegnek érezte magát. Mivel Priscilla a nappaliban is megrakta a tüzet, Hamishnek csak a papírt kellett egy gyufával lángra lobbantania.

Jane az egyik karosszékben ülve keresztbe tette hosszú lábát.

– Az a baj – mondta, miközben hirtelen előrehajolt, s a mozdulattól félelmetesen föltárult a dekoltázsa –, hogy nem a megfelelő módon kúrálja a nátháját. Ez egy közönséges nátha, igaz?

A szemközti karosszékben ülő Hamish válasz gyanánt elővett egy zsebkendőt, és keservesen kifújta az orrát.

– Ez az egész az agyában van – magyarázta Jane. – Hideg volt az idő, így aztán kezdte azt érezni, hogy megfázhat, az agya pedig továbbította az üzenetet a szervezete többi részének, és el is kapta a náthát. Illessze a mutatóujját a halántékára, igen, mindkét oldalon, és ismételje utánam, miközben koncentrál: Nem vagyok megfázva. Fitt vagyok, és jól érzem magam.

– Zagyvaság – morogta Hamish.

– Hát ez az! – vágta rá diadalmasan a nő. – Most pontosan azt mondta, amit már gyanítottam.

– Azt, hogy badarságokat beszél? – jegyezte meg gorombán Hamish.

– Ugyan, dehogy. Azt, hogy náthás, és mindenkivel sajnáltatja magát. – A nő hátradőlt, és lerakta egyik, keresztbe vetett lábát.

Hamish zavartan a mennyezetet tanulmányozta.

– Miféle zűrbe keveredett? – kérdezte a csillártól, ugyanis fölöttébb idegesítőnek találta a hosszú lábszárakat és combokat.

– Azt hiszem, valaki meg akar ölni.

Hamish mogyoróbarna szeme a nőre fókuszált.

– Javasolta már másnak is, hogyan szabaduljon meg a náthájától?

– Ne gúnyolódjon! Hát lehet, hogy csak beképzelem, de egy szikla hatalmas robajjal hullott le közvetlenül a fejem mellett. Aztán ott volt a fürdőszobai hősugárzó. Kiengedtem a vizet, és épp beléptem a kádba, mikor a falra szerelt hősugárzó a fürdővízbe esett. Kihívtam egy ottani építési vállalkozót, aki szerint a nedves gipsz miatt meglazulhatott a hősugárzó rögzítése.

– Megfordult a fejében, hogy szóljon az illetékes rendőrnek?

– Az illetékes rendőr Sandy Ferguson. Hallott már róla?

– Igen – felelte Hamish, és eszébe jutott az a nevezetes nap Strathbane-ben, amikor Sandy Ferguson piásan közölte Blair

detektív-főfelügyelővel, hogy mit gondol róla, aminek következtében a Hebridákra száműzték a többnyire részeg rendőrt. – Ugye, nem azt akarja mondani, hogy Eileencraigen lakik?

Jane bólintott.

– Akkor jobb lesz, ha az elején kezdi – mondta Hamish.

A nő kételkedve nézte a sovány, vörös hajú rendőrt a viseltes köntösben, majd belevágott:

– Egy egészségfarmot vezetek, a Vidám Vándort…

– Uramatyám! – fintorgott Hamish.

– Tehát… a Vidám Vándor – folytatta határozottan Jane – az Eileencraig-szigeten található. Két évvel ezelőtt, a válásom után vágtam bele egyes-egyedül az üzletbe. Nagyon sikeresnek bizonyult. Az egészségfarmok most jönnek divatba. Én nem csupán arra tanítom az embereket, hogyan legyen egészséges a testük, hogy az egészséges életmódhoz például hozzátartozik az energikus gyaloglás, hanem arra is, miként kerüljenek kapcsolatba a legbelső érzéseikkel. Ért engem?

– Mondjuk.

– Nos, a szigetlakók, amolyan klánszerű bagázs, egyáltalán nem szeretik a betelepülőket, ezért arra gondoltam, hátha a szikla- meg a hősugárzódologgal… szóval rám akarták hozni a frászt, hogy eltűnjek. Ezt feltételeztem, amíg nem beszéltem Mrs. Bannermannel a központi faluban, Skulagban, aki tealevelekből jósolt nekem, és meglátta bennük a halált. Azt mondta, olyasvalaki próbál megölni, aki messze van. Na, ekkor kezdtem el aggódni a vendégeim miatt.

– Fizetővendégek?

– Nem, az egészségfarm télen zárva tart. Barátok.

– És kik ezek a barátok?

– Akiket meghívtam, hogy töltsék velem a karácsonyt. Egy bizonyos Mr. és Mrs. Todd Glasgow-ból, a férfi ingatlanos, aztán Margaret Shaw, az író…

– Sosem hallottam róla – vetette közbe Hamish.

– Nem is fog. Szakácskönyveket ír. Aztán Sheila és Ian Carpenter Yorkshire-ből, végtelenül kedves emberek, a férfi gazdálkodó. – Jane hátravetette a fejét, és kellemesen fölnevetett.

Biztosan tükör előtt gyakorolta ezt a nevetést, villant Hamish agyába.

– És… – folytatta hirtelen elkomolyodva Jane – az exem is ott van.

– A volt férje?

– Igen, John. Nagyon keményen dolgozott, ráfér a vakáció.

– Ki vált el kitől?

Egy kicsit elrévedt a hatalmas zöld szempár.

– Ó, nagyon civilizáltan csináltuk, közös megegyezéssel. Hát, ez van. Mit gondol?

– Még mindig a szigeten vannak?

– Igen. Miután Mrs. Bannerman jósolt a tealevelekből, úgy éreztem, el kell vonulnom meditálni, és amikor hallottam, hogy nehéz idők járnak Priscillára, azt gondoltam, átugrok néhány napra elmélkedni. Mi a véleménye?

– Mindenekelőtt – felelte Hamish – az a véleményem, hogy Eileencraig elég bizarr hely ahhoz, hogy bárkire ráhozza a sikítós frászt. És igaza van. Utálják az idegeneket. Szerintem a hősugárzó meg a szikla is egyszerű baleset volt, ám amikor a falubeliek meghallották, hogy ön felkeresi Mrs. Bannermant, és jósoltat vele, biztosan rávették, hogy magára ijesszen. Szerintem ez minden.

Az a dekoltázs ismét félelmetesen kivillant, ahogy a nő előrehajolt.

– Tudja, maga fölöttébb intelligens férfi – mondta azon a szexi hangján Jane. Hátravetette a fejét, s megint azzal a begyakorlott, kellemes kacagással nevetett. – Olyan izgatott lettem, amikor Priscilla beszélt magáról. Arra gondoltam, meghívom, jöjjön velem vissza karácsonyra, és lekenyerezem egy hagyományos pulyka- és mince pie-vacsorával.

Hamish letaglózva ült.

– Tudja – szólalt meg aztán óvatosan –, elkerülhetetlenül eszembe jut Hanna néném, aki San Franciscóban él.

– Miért? – kérdezte a nő.

– Ő állandóan esküdözik, hogy soha többé be nem teszi a lábát Skóciába, de a kínai negyedben egy fiatal nő jósolt neki, és azt mondta, hamarosan hosszú utazásra indul a szülőföldjére. Hanna néni teljesen megfeledkezett erről, mígnem egy napon azon kapta magát, hogy repülőjegyet vesz haza, Skóciába. Aztán ott volt Jamie, az unokaöcsém…

Jane tátott szájjal hallgatta.

– Igen, Jamie – folytatta lágy, szinte éneklő hangon Hamish. – Részt vett a vadászvásáron, és volt ott egy cigányasszony a lakókocsijával. Jamie meg a barátai kicsit felöntöttek a garatra,

és rávették az öcsköst, hogy jósoltasson magának. Amikor belépett a fekete lakókocsiba, rémesen röhögött, és olyasmit mondott a cigányasszonynak, hogy ez az egész egy rakás baromság. A nő ennek ellenére jósolt neki a tealevelekből.

– És? – sürgette Jane, akinek már kiguvadt a szeme.

– És a cigányasszony azt mondta: „Csak nevess, de jól vigyázz! A jövő héten valaki megpróbál az életedre törni.” Jamie persze arra gondolt, a jósnő csupán bosszút akart állni, amiért kinevette, ám a következő héten… – Hamish már-már suttogóra fogta. – Nos, Aberdeenben volt, mert hajón keresett munkát, és ott valaki megtámadta, fojtogatta…

– Nem!

– De igen, és kést döfött a bordái közé. Szerencsés, hogy élve megúszta.

– Én sosem csúfolódtam paranormális dolgokon. Lehet, hogy bolondnak gondol, Hamish, de most már könyörgök magának, jöjjön velem. Kaphat eltávozást?

– Történetesen holnaptól szabadságon vagyok, de ezzel a náthával…

– Kiváló központi fűtésem van – felelte Jane. – És királyi gondoskodásban lesz része.

– Hát, mivel Priscilla barátjáról van szó, erőszakot teszek magamon, és önnel tartok.

Amikor Priscilla megérkezett Jane-ért, döbbenten hallotta, hogy Hamishnek szándékában áll Eileencraigre utazni a barátnőjével, és ott tölti a karácsonyt.

– Majd később beszélünk – mondta.

Jane pillantása Mackóra esett.

– A kutya nem jöhet – közölte gyorsan.

– Talán én magammal vihetem – jegyezte meg bizonytalanul Priscilla. – De később beszélünk, Hamish.

Miután a két nő távozott, a rendőr whiskyvel ünnepelt. Majdnem elpuskázta! Ha nem találja ki ezeket a meséket a rokonairól meg a jóslásról, talán most nem nézne egy kellemes karácsony elébe.

Amikor Priscilla aznap este benézett hozzá, haragosnak tűnt.

– Mi a csudában sántikálsz, Hamish Macbeth? Jane valami idióta jóslásról regélt nekem, amikor épp azért bíztam rád, mert azt hittem, te kibeszéled belőle ezt a sületlenséget. Mellesleg mit fog gondolni a családod?

– Nekik nem kellek – válaszolta Hamish. – Hanna néni átjön az Államokból, ami azt jelenti, hogy én nem mehetek haza. Ki nem állhat. A bánatos életbe! Megfeledkeztem a család ajándékairól. Úgy volt, hogy a hétvégén átviszem. – Könyörgő pillantást vetett Priscillára.

– Jól van, jól van – mondta türelmetlenül a lány. – Elviszem Mackót meg az ajándékokat Rogartba. Sőt már holnap odamegyek, és túl leszek rajta. Rossz időt jósol az előrejelzés. Keletire fordult a szél, és borzasztóan elkezdett lefagyni az ólmos eső. Hibásnak érzem magam, amiért hagytam, hogy beugrasd Jane-t, és meghívasd magad, de mivel szabadságot kaptál és nincs hová menned, ráadásul látom, mennyire gondterhelt Jane, azt hiszem, ez így lesz jó.

– Mindig csak rohansz. – Hamish megpróbálta levenni a lányról a kabátját. – Ülj már le egy pillanatra.

– Nem, nem. Nem merek. Spanyol arisztokratáknak rendezünk partit. Tökéletesen beszélnek angolul, de papa egyszerűen nem hajlandó megérteni őket, ezért kiabál velük, és azt hiszi, ha minden szó végére odabiggyeszt egy sz-t, akkor spanyolul beszél. Hallanod kellene, amikor azt mondja: „Mindenosz rendbenosz?”

A lány átkarolta és megölelgette Hamisht.

– Légy jó, és boldog karácsonyt!

– Boldog karácsonyt! – visszhangozta a férfi, amikor Priscilla kiviharzott és bevágta maga mögött az ajtót. Néhány pillanatig még érezte sovány testének melegét, s keserédes, mélabús emlékfoszlányok villantak fel benne abból az időből, amikor oly nagyon szerette a lányt.

Tíz órakor jeges tájra sütött le a felkelő nap, s a vakító, sárga napkorong mindig erős tengeri szelet jelez. Priscilla ígéretéhez híven lejött Mackóért meg az ajándékokért, és elindult a hosszú úton Rogartba, Hamish pedig beszállt a Range Roverbe, Jane kocsijába, és lefelé indult a part mentén. A nő azt mondta, egy halászhajó viszi át őket a szigetre, mivel komp csak a jövő héten indul.

Jane rövid, testhezálló bőrmellényt viselt, egy újabb rövid szoknya fölött, hozzá combközépig érő, fekete bőrcsizmát. Miközben bravúrosan vezette a kocsit a kanyargós utakon a ragyogó tenger mellett, hosszan fejtegette legbelsőbb érzelmeit. Hamish arra gondolt, ha valaki a sajtóban óhajtana nyilatkozni a legbelső érzelmeiről, az nagyon is hasonlítana Jane „szövegére”. Elmondása szerint ugyanis kishitűségben szenved, és állandó bizonytalanságot érez, ám a férfi kételkedett, hogy ezek valóban az ő érzései. Mintha Jane olyasmit idézne, amit valaki másról olvasott, és nem önmagáról beszélne. Hamish azt kívánta, bárcsak ne ültette volna fel a nőt, bárcsak ne vette volna rá a meghívásra. Sokkal jobb móka lett

volna, ha inkább meglátogatja a szüleit Priscillával. Az utóbbi időben amúgy is keveset látta a lányt. Örökké elfoglalt, örökké rohan.

Priscilla az égre törő sutherlandi hegyek között vezette az autót. Óriási széllökések rángatták a kocsit, aztán havazni kezdett. A lány bekapcsolta a fényszórókat, és az egyre sűrűbb hózáporon keresztül szorongva kémlelte a keskenyedő utat. Amikor végre meglátta maga előtt Lairg narancssárgán világító lámpáit, megkönnyebbülten sóhajtott fel. Már nincs sok hátra.

A Lairg és Rogart közötti útszakasz fölöttébb jó volt, ámbár azon a délutánon gyorsan belepte a hó. Priscilla közvetlenül Rogart előtt megállt, és Hamish térképét tanulmányozta. A tanyaház a falu fölött, a dombon állt.

A lány fáradtnak érezte magát, hiszen hosszú utat tett meg az üvöltő szélben és hóviharban. Lassan hajtott föl a Rogart szélén emelkedő dombra, meredten figyelve az utat. Aztán végre-valahára megpillantotta a telefonfülkét, amelyet Hamish megjelölt a neki rajzolt térképen. A tanya bejárata néhány méterrel följebb volt, balra. Az autó morogva-dohogva araszolt tovább. Priscilla már-már ott tartott, hogy kiszáll és gyalogol, amikor halványan kivette egy alacsony, fehér tanyaház körvonalait. Szinte az ajtó előtt állította le a kocsit, remélte, hogy nem hajtott át a virágoskerten, s egy percig a fáradt szemét dörzsölve ült.

Nyílt a konyhaajtó, és Hamish alacsony, duci édesanyja jelent meg.

– Nahát! Te vagy az, Priscilla? – kiáltotta döbbenten. – És a kutya! Hamish hol maradt?

– Hosszú történet – felelte a lány, és Mackó kíséretében belépett a ház jóleső melegébe. Mindenütt Macbetheket látott, kicsiket és nagyokat, valamennyit Hamish lángvörös hajával.

– Csak itt hagyom Mackót és az ajándékokat, aztán indulok is – mondta Priscilla, miután elmagyarázta, hol van Hamish.

– Badarság – jelentette ki Mrs. Macbeth. – Ülj csak le, lányom. Ma este már nem mész sehova.

Betessékelte a lányt a nappaliba, egy ütött-kopott karosszékbe ültette a kandalló mellé, s máris egy pohár whiskyt hozott. Priscilla hónapok óta először konstatálta, hogy fáradt, mégpedig hullafáradt. Kezdett lecsukódni a szemhéja, szinte észre sem vette, amikor az üres poharat finoman kivették a kezéből. Hamarosan mélyen aludt.

– Láttál már ilyen csont- és bőrkollekciót? – méltatlankodott Priscillát szemlélve Mrs. Macbeth. – Föl kéne hizlalni ezt a lányt. Innen márpedig nem megy sehová, ameddig nem lesznek tiszták az utak. És ez így van jól. Hamish azt mondta, az apja hajmeresztő alak, igazi rabszolgahajcsár. Azt hiszem, itt tartom, amíg ki nem piheni magát egy kicsit.

Mr. Macbeth a nejére mosolygott, majd visszatért az újságja mögé. Pontosan két héttel az esküvőjük után tett le arról, hogy valaha is vitatkozni kezdjen a feleségével.

– Én megbízom Priscilla tanácsában – mondta Jane, miközben ügyesen manőverezett egy kőmólón. – Itt, az autóban várunk, amíg nem látjuk közeledni a halászbárkát, aztán beállok abba a zárható kocsiszínbe. Nos… igen, Priscilla. Nagyon jó fej. Annyira megnyugtató. Nézze, ott a hajó!

Hamish kikászálódott a Range Rover melegéből a mólóra, és megborzongott. Apró hópelyhek kezdtek szállingózni az egyre erősödő szélben. A férfi kitekintett a tengerre, s valami nyugtalanság, szinte rettegés vett erőt rajta. Ismét azt kívánta, bárcsak ne jött volna el.

Második fejezet

A ködös sziget magányos legelőitől

Hegyek választanak el, s a végtelen tenger.

Ám a vér heves, és felföldi a szív,

Álmainkban a Hebridákat látjuk.

Szépek e széles rétek, óriásiak az ősi fák,

De száműzöttek vagyunk atyáink földjéről.

KANADAI HAJÓS DAL

Egyre közelebb bukdácsoltak a vízen a halászbárka fényei, amely átszállítja majd őket Eileencraigbe. Hamish fölhajtotta tweedkabátja gallérját, így védekezve a csípős szél ellen, Jane azonban össze se fogta magán a dzsekijét. Végül is lehet valami ebben az egészségfarm dologban, gondolta a férfi.

Kérges, savanyú ábrázatú ember volt a halász. Jane üdvözlésképpen odakiáltott neki, ő azonban csak fürgén kiugrott a mólóra, és elkezdte kikötni a hajót az egyik cölöphöz. Ügyet sem vetett a nőre, ahogyan a „másodtisztje”, egy pattanásos képű, pelyhedző állú fiú sem.

– Angus különös figura – jegyezte meg Jane a halászra utalva, és ismét azon a kellemes hangon nevetett.

Fölszálltak a fedélzetre, Hamish cipelte a nő nehéz bőröndjét meg a saját útitáskáját is. A kétfős személyzet beindította a

hajót, amely kibukdácsolt a haragos tengerre. Hamish azonnal lement az olajos, büdös gépházba, amelyben mindössze két rossz szagú fekhely és egy piszkos asztal állt. Az egyik priccsre telepedett. A fiatal srác is lekászálódott, s a hajókonyhában vízmelegítőt tett föl a felfüggesztésein ide-oda billegő tűzhelyre.

– Hogy hívnak? – kérdezte Hamish.

– Joseph Macleod – felelte a fiú, majd halkan fütyörészni kezdett.

– Mrs. Wetherby a kormányfülkében van?

– Á, künn a fedélzeten.

– Ebben az időben?

– Ja. Hibbant. És ennél még rosszabb lesz az időjárás. – A hajó föl-le hánykolódott, a srác azonban megtartotta egyensúlyát, könnyedén hintázott együtt az imbolygó mozgással. – Szörnyű vihart ígérnek a szárazföldön. A rádióban hallottam.

Hamish szorongva gondolt Priscillára. Ők a nyugati parton voltak, és a vihar keletről jön. Remélte, a lány biztonságban van.

Jane csattogott le hozzá, arca majd kicsattant az egészségtől.

– Bámulatos a tenger – áradozott. – Hegymagasságúak a hullámok.

– Érzem őket, nekem az bőven elég. – Hamish még mindig az egyik priccsen ült, melynek a széle belevágott a combjába, és émelyegve pillantott Jane-re. – Kész csoda, hogy rá tudta venni őket, hogy kihozzák a hajót ebben az időben.

– Jól fizetek. – Jane végigheveredett a másik priccsen, s a levegőbe emelve gusztálta csizmába bújtatott, hosszú lábát.

Hamishnek meg kellett emelnie előtte a kalapját. Förtelmes átkelés volt, a nő mégis olyan zavartalanul csacsogott, mintha a saját nappalijában heverészne a díványon. A kis halászbárka fölkapaszkodott az egyik hullámon, alábukott a következőn, rövid ideig lent tipródott a tajtékokon, majd megmászott egy újabb vízhegyet.

A fiú otthagyta a vízforralót, és nekilátott a szivattyúzásnak, mert csak úgy dőlt be a tengervíz a kabinlépcsőn. Mindent egybevetve, rémes volt a szél zúgása, a hullámok moraja meg az Eileencraig felé igyekvő halászhajó hangos dohogása.

Hamish úgy érezte, még jobban elhatalmasodik rajta a nátha. Forró volt a homloka, csengett a füle. Jane jelenléte pedig egyenesen klausztrofóbiás hatással volt rá. Túl sok ez a nő, gondolta szédelegve. Túl hosszú a fekete csizmába bújtatott lába, túl mély a dekoltázsa, és túl sokat hallatja azt a ziháló, szexi hangját, amely irgalmatlanul túlkiabálja a hullámokat.

– Azért váltunk el – magyarázta éppen Jane –, mert mindkettőnknek élettérre volt szüksége. Roppant fontos, hogy a házasságban legyen elég tér. Nem gondolja?

– Fogalmam sincs – felelte Hamish. – Nem vagyok nős.

Jane hatalmas szeme a férfira fókuszált.

– Kinek a pap, kinek a papné – jegyezte meg vidáman. – Van szeretője?

– Nem vagyok meleg.

– Akkor miért nem nős? Már elmúlt harminc, jól mondom? És aki harminc fölött nem házas, az vagy meleg, vagy érzelmileg éretlen.

– Azt azért vitatnám, hogy a válás az érzelmi érettség jele volna – felelte Hamish. – Arra utal, hogy az illető képtelen lendületben tartani a dolgokat, miután elcsendesült az a szép, gondtalan ekszt ázis.

– Ugyan, Hamish Macbeth! Maga egyenesen a középkorból jött.

A férfi fölállt, és megkapaszkodott egy polcban.

– Kimegyek levegőzni – közölte, majd fölszaladt a vaslépcsőn, mielőtt Jane jelentkezhetett volna, hogy elkíséri.

Még mindig vadul bukdácsolt a hajó, de már nem háborgott annyira a tenger. Hamish bement a kormányfülkébe.

– Már majdnem ott vagyunk – morogta a halász.

Hamish kinézett a vízfoltos ablakon.

– Nem látok mást, csak sötétséget és vizet.

– Ott, arra! – A halász bal felé intett.

Hamish hiába erőltette a szemét. Még sosem járt Eileencraigen. Aztán hirtelen fénypontokat látott a koromsötétben, de olyan alacsonyan, hogy úgy érezte, lefelé kell néznie. Később megtudta, hogy a nagyon sík sziget közepének java része a tengerszint alatt fekszik. Egyre nyugodtabb lett a tenger. Valahol messze, a fejük fölött süvöltött a szél, de odalent hirtelen minden elcsendesült, mégpedig olyan hátborzongató hatással, mintha Eileencraig épp az imént emelkedett volna ki a tengerből, akár a misztikus Brigadoon, mely a legenda szerint százévenként mindössze egyetlen napra tűnik fel.

Jane jelent meg a fedélzeten, nyilvánvalóan Hamisht kereste, aki odament hozzá. A halászbárka egy famóló mellé úszott. Kis embercsoport ácsorgott rajta.

Amikor kiszálltak, Hamish cipelte a bőröndöt, és vidám „Jó napot”-tal köszöntötte az embereket, ám azok csak mozdulatlanul bámultak rá és Jane-re, ahogyan a magukba roskadt falusiak figyelhették egy rég elfeledett háborúban a hódítók érkezését. Volt valami titokzatos és nyugtalanító a némaságukban, a tekintetükben. Az öltözékük régi kort idézett: a nők fekete kendőt viseltek, a férfiak fényes, szűk öltönyt. Csak álltak ott, figyeltek, egy centit sem mozdultak, így aztán Hamish és Jane kénytelen volt megkerülni őket, hogy lejöhessenek a mólóról.

Hamishnek volt valamikor egy gyilkossági ügye, Cnotanban, egy sutherlandi városkában. Na, ott aztán mindent lehetett mondani a lakosokra, csak azt nem, hogy barátságosak. Ám ezekhez a szigetlakókhoz képest olyanok voltak, mint valami mosolygós fogadóbizottság.

Jane egy katonai dzsiphez ment, és hosszú lábait átvetve az ajtaja fölött, beszállt. Hamish leszíjazta hátul a bőröndöt, majd követte a nő példáját.

– Rémes csotrogány – jegyezte meg Jane. – De túlzás volna ennél drágább kocsit itt hagyni parlagon heverni. Csak darabjaira szednék.

– Gyűlöletből? – Hamish visszanézett a mólón álló szigetlakókra, akik valamennyien megfordultak, s most a dzsipet nézték. A fekete sziluettek kartonfiguráknak tűntek a móló lámpáinak fényében.

– Ó, dehogy! – Jane elindította a kocsit, s ezúttal a motor hangját kiabálta túl. – Igazából nagyon aranyosak, csak olyanok, mint a rossz kölykök.

– Mi a csudáért él egy ilyen helyen?

– Részben azért, mert az egészséges életmódhoz hozzátartozik a séta meg a testgyakorlás egy ilyen távoli, „szűz” helyen. A vendégeim imádják.

Alighanem így van, gondolta a férfi, elvégre ők védettek a távoli sziget rideg valóságával szemben.

– Szippantson bele ebbe a levegőbe!

Miután a dzsip nyitott volt, Hamish óhatatlanul beleszagolt a levegőbe. Az út kanyargott, a fényszórók széljárta, sivár zsombékot világítottak meg a sötétben.

Jane lekanyarodott az országútról, s egy hangás ösvényen hajtott tovább, majd kemény, fehér homokon a tengerpart egy kanyarulatában.

– Ott van! – kiáltotta.

A kivilágított Vidám Vándor ott állt teljes pompájában, nyelvet öltve a tengerpart meg a hangafüves pusztaság puritán nagyszerűségére. Olyan stílusban épült, mint az álspanyol villák Kaliforniában, boltívekkel meg ívelt kovácsoltvas balkonokkal, és az egészet hófehérre festették. A rózsaszín cégér – Vidám Vándor – villogott a koromsötétben.

Az épület közvetlenül a tengerparton állt. Jane egészen a bejáratig fölhajtott.

– Végre itthon! – sóhajtott. – Menjünk be, Hamish, rögtön megmutatom a szobáját.

A bejárati ajtó egyenesen a nagy szalonba vezetett. Hatalmas kandalló állt benne, izzó fahasábokkal, előtte pedig jó néhány, virágmintás bútorszövettel behúzott szófa és karosszék. A helyiség mennyezete magas volt és fával burkolt, a padlószőnyeget hamis állatbőrök tarkították: a kandalló előtt leopárd, másutt nejlon báránybőrök hevertek. Élénk színű,

modern festmények lógtak a falakon. Portáspult vagy recepciós nem volt, ahogyan fachok sem a kulcsoknak és a leveleknek.

Jane végigvezette a férfit egy folyosón, amely a szalon végéből nyílt, és kitárt előtte egy Rob Roy feliratú ajtót. A szoba tágas volt, a hetvenes évek divatja szerint barna és krém árnyalatokkal berendezve, még az alacsony üvegasztalon is barna és krémszínű szárított virágok virítottak a vázában. Franciaágy, íróasztal, számos szék és saját fürdőszoba tartozott még hozzá. A műkandalló fölött egy rémes festmény Rob Royt ábrázolta. A legendás hős szülőhelyének hangás vidékén állt, s pallost lengetve nézett le az ágy mellett lévő könyvespolcra, amely telis-tele volt női magazinokkal. Telefont vagy tévét Hamish nem látott a szobában.

– Hol vannak a többiek? – kérdezte.

– Gondolom, szokás szerint a tévészobában. Furcsa, nem igaz? Úgy értem, az emberek képtelenek meglenni televízió nélkül.

– Megkaphatom a kulcsomat?

Ismét az a jellegzetes nevetés, ami már kezdett Hamish idegeire menni.

– Itt nincsenek kulcsok, zsarukám. Nincs rájuk szükség. Mi egy nagy, boldog család vagyunk. Amennyire csak lehet, igyekszem egy privát ház benyomását kelteni.

– És feltételezem, ha bárki elcsen valamit, úgysem jutna messzire vele – jegyezte meg cinikusan Hamish. – Nincs telefon, tehát szobaszerviz sincs. Volna esélyem egy csésze teára?

Jane komoly arccal tekintett a férfira.

– Tudja, hogy a tea pontosan annyi koffeint tartalmaz, mint a kávé?

– A kávé is éppúgy megteszi.

– Nem érti. Mindkettő rosszat tesz. Ha elkészült, jöjjön, és ismerkedjen meg a többiekkel.

Miután a nő távozott, Hamish sóhajtva leült. Azon tűnődött, szmokingot kell-e fölvennie a vacsorához, végül úgy döntött, hogy a kemény, edzett emberek, akik egy ilyen távoli, széljárta egészségfarmra jönnek, minden bizonnyal sortnadrágban és pólóban ülnek asztalhoz.

Miután megfürdött, tiszta inget, sportzakót és flanelnadrágot vett föl, bedobott két aszpirint, majd elindult megkeresni a többieket.

A határás hírek hangjait követve megtalálta a tévészobát. Mindössze egyvalaki nézett föl, amikor belépett, egy nő, aki olvasott. A többiek meredten bambulták a dobozt. Aztán Jane robbant be a helyiségbe. Fehér kezeslábasfélét viselt, az aranyszínű cipzárt épp addig húzta fel, hogy közszemlére tegye a dekoltázsát.

– Italok a szalonban! – kiáltotta.

Egy ingerlékeny tekintetű férfi a távirányítóval kikapcsolta a televíziót. A kis társaság mereven fölállt. Hamish úgy tippelte, hogy a könyvet olvasó nő kivételével valamennyien a tévét bámulták, amióta Jane elment meglátogatni Priscillát.

A szalonban zsúrkocsit toltak a kandalló mellé.

– Bemutatom az új jövevényt – mondta Jane. – Hamish Macbeth, Priscilla barátja… Tudják, az a Priscilla, akit elmentem meglátogatni. Itt a keresztnevünkön szólítjuk

egymást, Hamish. Tehát Heather és Diarmuid, Sheila és Ian, Margaret és John.

Hamish a csoportot fürkészte. Vajon melyik lehet Jane volt férje? Aztán a nő, aki olvasott a tévészobában, odament hozzá, és Margaretként mutatkozott be. Tehát ő Margaret Shaw, a szakácskönyvíró. Jó ízlésű, negyvenes nő volt, sápadt, okos arcát szinte bájossá tette hatalmas, mosolygós, szürke szeme.

– Jane mesélte, hogy könyveket ír – kezdte a beszélgetést Hamish.

– Igen, abban a reményben jöttem ide, hogy szerzek néhány régi skót receptet a sziget lakóitól.

A férfi sajnálkozva nézett rá.

– Én nem bazíroznék erre. Majd rájön, hogy panírozott halrudacskákat és cukros mázzal bevont, Glasgow-ban készült tortákat esznek. Segítsen nekem. Kicsodák a többiek? A keresztnevek nem segítenek.

– Előbb igyunk – javasolta Margaret.

– Egy pillanat. Én inkább egy csésze teának örülnék, bár Jane-nek alighanem rossz véleménye van a koffeinről. Azt hittem, az alkoholra is grimaszol.

– Ha mértékkel fogyasztja az ember, nem ellenzi. Tehát a házaspár, akik gin-tonikot isznak, Heather és Diarmuid Todd. A férfi ingatlanos. A nő amolyan önjelölt kultúrkeselyű.

Diarmuid Todd vonzó volt, legalábbis azok számára, akiknek tetszenek a dohányt reklámozó férfiak: sűrű, hullámos, barna haj, és pipa lóg a szája sarkából. Titokzatosan mosolyogva, távolba révedt a tekintete. Bár a szalonban meleg volt, vastag Aran szvettert viselt, kék kordnadrággal és vitorláscipővel, zokni nélkül.

Sötétbarna hajú felesége, Heather, aki idősebbnek tűnt nála, rózsaszín kezeslábast húzott fel, magas sarkú cipővel. Csakhogy tenyeres-talpas volt, és úgy festett, mintha Jane paródiája lenne, akit kétségkívül határtalanul csodált. Húsos tésztaképét az elégedetlenség ráncai szabdalták.

– És az a párocska?

– Ők Ian és Sheila Carpenter.

Carpenterék mindketten amolyan kisgömböcök voltak, vidám, kövér ábrázattal és széles mosollyal. Cicás, szeretetteljes módon kacérkodtak egymással.

– Az alacsony, rigolyás pasas pedig Jane exe, John Wetherby.

John jól fésült volt, kicsit túlsúlyos, úgy festett, mint akit egyenesen az irodájából rángattak ki. Makulátlan szabású, hajszálcsíkos öltönyt viselt, fehér galléros, csíkos inget és régi egyetemi nyakkendőt.

– Ügyvéd – mondta Margaret. – És ön mivel foglalkozik?

Hamish tétovázott. Jane nyilvánvalóan nem akarta, hogy bárki is megtudja, rendőr tartózkodik a szállodájában.

– Az erdészetnél dolgozom – felelte.

Heather Todd épp elkapta a válaszát, amikor odalépett hozzájuk. Tekintete pimaszul fúródott a férfiéba.

– Uramisten! Jane, hol szedte föl magát?

– Lochdubh-ban, a szárazföldön – felelte barátságosan Hamish.

Heather hanglejtése glasgow-i volt, ámbár ezt csak a gyakorlott fül regisztrálta. A középosztálybeli glasgow-iak között divatjamúlt lett az angol akcentus majmolása, ugyanis ennek az erőlködésnek rendszerint rémes lett az eredménye. Úgyhogy nem is olyan régen fölhagytak vele, s az új középkorú nemzedék középosztálybeli sznobjai amerikai akcentust szőttek a beszédükbe, ám alkalmanként megtűzdelték néhány skót tájszóval, hogy bizonyítsák, ők a nép gyermekei. Nem is létezik nagyobb sznob egy baloldali glasgow-inál, aki a jelenlegi sikeres imázs helyett azokat az időket sírja vissza, mikor a város tele volt nyomornegyedekkel és reménytelenséggel. Ugyanezek a sznobok beszélnek gyakran a „munkásokról" és a jogaikról, de vigyáznak, hogy véletlenül se ismerjenek meg egyet, nehogy a szegénynegyedbe járván azt kelljen mondaniuk a csaposnak, hogy „fizetek egy italt annak a sapkás fickónak".

– Tudja, mi az, amit maga és a magához hasonlók művelnek? – kérdezte Heather.

– Nem, árulja el nekem. – Hamish körülnézett, hátha sikerül rávennie Jane-t, hogy mégis hozasson neki egy csésze teát, de sehol nem látott személyzetet.

– Beültetik a Felföldet azokkal a rémes tűlevelűekkel, és mindezt azért, hogy a gazdag angol yuppie-knak adóparadicsoma legyen!

– Az erdőtelepítés már nem jár adókedvezménnyel – hangsúlyozta Hamish. – Nem adódott túl sok munka a Felföldön, és az erdészet igazi áldás.

– Hát az én nézőpontomból nem az – jelentette ki Heather, és úgy nézett körül, mint aki hallgatóságot akar verbuválni a többiek közül. – A mocsaras vidék barbár tönkretétele Sutherlandben, a környezeti károk… – Csak mondta és mondta azon az ellentmondást nem tűrő hangon a magáét.

Hamish nem kedvelte a barátságtalan fenyőerdőket, amelyekkel beültették Észak-Skóciát, ám az olyanoktól, mint Heather, mindig kedve támadt megvédeni őket.

– Szerzek magának egy csésze teát – súgta a férfi fülébe Margaret, és megrántotta a kabátujját is.

Csöndesen kiosontak, miközben Heather folytatta az előadását, mégpedig félig lehunyt szemmel, hogy jobban élvezhesse a saját hangját.

Margaret egy sterilnek tetsző konyhába vezette Hamisht, ahol minden fehéren csillogott a neonlámpák fénye alatt.

– Lefogadom, ez herbatea – jegyezte meg borongós tekintettel körülnézve a férfi.

– Nem, valódi. Jane távollétében én feleltem a konyháért. – Margaret kinyitott egy szekrényt, elővett egy teásdobozt, majd bedugta a vízforralót.

– Ugye, nem azt akarja mondani, hogy Jane maga főz? – kérdezte Hamish, abban reménykedve, hogy ellentmondanak neki.

– Amikor nyitva van a szálloda, akkor nem. – Margaret felforrósította a teáskannát, majd belekanalazta a tealeveleket. – Napközben jönnek ide asszonyok, akik elintézik a takarítást és beágyaznak, de nekünk, a barátainak Jane főz.

– Egészséges ételeket?

– Nos, igen, de önnek csak a következő néhány napot kell elszenvednie. Hagyományos karácsonyi vacsorát főzök, és természetesen a mai vacsorát is én készítem.

– Éspedig?

– Nagyon egyszerű lesz. Hátszínszelet, főtt krumpli, borsó, sárgarépa és saláta. Előtte leves, utána pedig karamellapuding. – A nő megtöltötte a teáskannát.

– És valamennyien barátok voltak, mielőtt találkoztak idefent?

– Dehogy – felelte Margaret. – Korábban nem ismertük egymást. Tulajdonképpen igencsak meglepett Jane meghívása. Nem állunk annyira közel egymáshoz. Úgy éreztem, túl sokat szedtem föl… ó, ez négy éve történt… és elmentem egy egészségfarmra, Surreyben. Jane is ott volt, karcsún, mint mindig, ő csak azt akarta kideríteni, hogyan működik egy ilyen egészségfarm. Ott rengeteget beszélgettünk, aztán párszor együtt ebédeltünk Londonban. Maga, Hamish, honnan ismeri?

– Egy barátnőjének a barátja vagyok. Ez minden. Nem volt hová mennem karácsonykor, és elhozott magával.

A szürke szempár áthatóan fürkészte a férfit.

– Valóban ez minden? Maga nem Jane legújabb hódítása?

– Aligha – felelte határozottan Hamish –, amikor itt a férje.

– A volt férje. De ez nem zavarná Jane-t. Akárhogy is, itt sikerre vitte a dolgokat. A turistaszezonban persze megfelelő személyzetet verbuvál, séfet, masszőrt, pincéreket, ami kell. A Todd házaspár, vagyis Heather és Diarmuid korábban fizetővendégek voltak, most azonban barátokként vannak itt, grátisz. Ugyanez a helyzet Carpenterékkel.

– Eszerint inkább ismerősök, mintsem barátok.

– Pontosan. Most pedig kifelé! Vacsorát kell főznöm. – Margaret egy tálcára rakta a teáskannát, a csészét, a cukrot meg a tejet, majd Hamish kezébe nyomta, és kitessékelte a férfit.

Hamish visszament a szalonba. Már sokkal derűsebben érezte magát. Megkedvelte Margaret Shaw-t.

Ám épphogy levette a sportzakóját meg a nyakkendőjét, és befészkelte magát az egyik karosszékbe – a helyiségben meleg volt, és szemlátomást nem írtak elő merev öltözködési illemszabályt –, a fárasztó Heather Todd állt meg előtte, csípőre tett kézzel.

– Maga felföldi? – kérdezte.

– Igen – felelte Hamish, miközben óvatosan teát töltött magának, és eldöntötte, hogy csak azért is élvezettel fogja meginni.

A nő hátravetett fejjel kacagott. Jane nevetését majmolta, ami mindig úgy hangzott, mintha ő is utánozna valakit.

– Egyszóval felföldi, de hajlandó részt venni a saját szülőföldje megerőszakolásában?

Hamish szándékos pimaszsággal fixírozta a nőt.

– Soha életemben nem éreztem kevéssbé, hogy kedvem volna bárkit vagy bármit iss megerőszakolni, mint ebben a pillanatban.

Heather fölhorkant, egyik szandálba bújtatott lábával a szőnyeget rugdosta.

– És mi a helyzet a felföldi kitelepítésekkel? – kérdezte aztán.

– Az a tizenkilencedik században történt.

– Porig égetni a szerencsétlen felföldiek házát, és elzavarni őket az otthonaikból, csupán azért, hogy teret engedjenek a birkáknak. Most meg a fák!

– Olyan parasztról nem hallottam, akit azért zavartak volna el, hogy helyet adjon egy fának – felelte Hamish, miközben a nő fűzőbe préselt alakja mellett Jane-t vagy bárki mást kutatott a tekintetével, aki a megmentésére jöhetne.

– Mit tud fölhozni a mentségére? – folytatta Heather.

– Mégiss mit kéne mondanom? – Hamish beszéde egyre inkább arról árulkodott, hogy nagyon bosszankodik. – Mikor a Víz- éss Energiaügyi Hivatal egész falvakat árasztott el ember alkotta mesterséges tavakkal, a magafajta egyetlen mukkot sem szólt. Mosst azonban, amikor divatba jött a környezetvédelemről fecsegni, a magamfajtának naggyon nehéz elhinnie, hogy akárcsak egy fikarcnyit iss érdekli magukat ez a téma.

Heather oda se bagózott rá. Hamish fölfogta, hogyha ez a nő egyszer rákezdi, ő mondhat, amit akar, egyetlen szót nem fog meghallani belőle. Így hát fogta magát, fölállt, és Heathert félretolva a szoba túlsó végében foglalt helyet.

John Wetherby csatlakozott hozzá.

– Meg tudnám ölni ezt a némbert – mondta. – Reggeltől estig nagyképűen kinyilatkoztat.

– Talán a férje elvégzi a munkát maga helyett. – Hamish vágyakozva nézett a teára, amelyet kénytelen volt ott hagyni.

– Még hogy a férje! Az egy piperkőc. Látta már elmenni a tükör előtt? Megáll, és olyan vágyakozással nézi önmagát, ahogy a szeretőjére néz az ember.

– Beszéljünk valami másról! – vetette közbe Hamish. – Magát mi hozta ide?

– Jane volt férje vagyok.

– Ja, vagy úgy. De miért jött ide?

– Aha, már értem. Képtelen voltam elhinni, hogy ilyen nagyszerűen intézi itt a dolgokat. Amikor házasok voltunk, örökösen árasztotta magából a hajmeresztő ötleteket, hogy mivel keressen pénzt. Így vettem rá a válásra. Azt mondtam, ha beleegyezik, előteremtem neki a pénzt erre a helyre. Úgy véltem, egy év múlva visszatér, és könyörögve kéri, húzzam ki őt a csávából, de egyáltalán nem ez történt.

– És nem jött zavarba, amikor újra találkoztak… mármint a válás után?

A férfi kotkodácsolva nevetett.

– Maga nem ismeri Jane-t. Hallotta már a pszicho-blabláját? Egyetlen gondolat sincs a fejében, amelyet ne valamelyik női magazinból szedett volna. Az egyik cikk, amelyik rettentően tetszett neki, a Hogyan legyünk jó barátok az exünkkel?. Maga a legújabb pasija? Időnként kedveli a durvább figurákat.

Hamish túlságosan ledöbbent ahhoz, hogy megsértődjön ezen a nyílt sznobizmuson.

– A házasságuk alatt voltak Jane-nek viszonyai?

– Igen. Azt mondta, eltunyultunk szexuálisan, és fölkerekedett kalandozni. – A férfi hangja tűnődő lett. – Azt a faragatlan kamionsofőrt sehogy nem tudtam megemészteni.

Hamish kimért, rosszalló pillantást vetett John Wetherbyre, majd fölállt, és faképnél hagyta az ügyvédet. Carpenterék feltehetően kellemesebb társaság. Sheila könyvet olvasott, Ian pedig jókora mennyiségű whiskyt kortyolgatott, és somolygott, csak úgy magában.

Hamish a férfi mellé telepedett.

– Remek hely – mondta Ian.

– Úgy hallom, gazdálkodó – így Hamish. – Vicces, sosem hittem volna, hogy farmerek egészségfarmra járnak. Ámbár ha belegondolok, talán még sincs így. Pusztán én képzeltem úgy, hogy ide csak egészségfanatikusok járnak.

Ian indokolatlan derűvel paskolta meg kerek pocakját.

– Ez Sheila hóbortja. Mindketten öt fontot adtunk le, amikor itt voltunk a nyáron. Persze már azon a héten visszahíztuk az egészet, amikor hazamentünk. Jól mondom, édesem?

– Hm? – Sheila egészen belefeledkezett egy rózsaszín borítós könyvbe, amelynek Örök szenvedély volt a címe. Ajka lassan mozgott, és zihálva, az orrán keresztül vette a levegőt.

Aztán ott termett előttük Heather.

– Mit olvasol, Sheila?

A nő halkan fölsóhajtott, és feltartotta a könyvet, hogy Heather elolvashassa a címet.

– Uramisten! – Heather a fejét csóválta. – Biztosan találhatnál jobbat is ennél a rózsaszín mosléknál.

– Csodálatos könyv – felelte Sheila, kövér arca egészen elpirult.

Heather kikapta a könyvet a nő kezéből, átpörgette a lapokat, majd vidám hangon olvasni kezdett:

– „Hasadó hang hallatszott, s a vékony selyem az asszony lábához hullott. A férfi hozzányomta forró testét, s a nő a combján érezte kemény, meredő férfiasságát.” Mondd, Sheila, hogyan bírsz ilyen könyvet olvasni?

A kérdezett visszaszerezte az olvasmányát, fölpattant a díványról, és kivonult a helyiségből. A férje is fölállt, és szikrázó pillantást vetett Heatherre.

– Marx műveinél mindenképpen jobb.

– Jelentősen javítana a neje gondolkodásán, ha Karl Marxot olvasna.

– Aha. Mondja, a magafajta mit gondol a kommunizmus összeomlásáról Kelet-Európában, mi?

– Az nem igazi kommunizmus volt – felelte Heather. – Az igazi kommunizmus…

– Menjen már, maga vén varjú! – dörrent rá a farmer, és ugyanazzal a kacsázó járással, mint a felesége, elhagyta a szalont.

Hamish legszívesebben utánafutott volna, hogy megrázza a kezét. Mielőtt Heather ismét megszólalhatott volna, a férfi az ajtóhoz ugrott, és kiment a házból a sötétbe.

A napközben magasan fújó szél leereszkedett a talaj szintjére, a part mentén bömbölt, nyögött meg süvöltött, ahol fókák hevertek a földhöz csapódó hullámok szélén, kíváncsi szemük pirosan csillogott a Vidám Vándor rózsaszínű neonfényében. Hideg volt a szél. Hamish azt kívánta, bárcsak eszébe jutott volna fölvenni a zakóját. Két karjával védte magát a szél ellen.

Priscilla gyakran nevezte potyázónak, és bizony nem kellett volna eljönnie Lochdubh-ból. Jane-nel kapcsolatban el tudta képzelni, hogy valaki azt mondja, szívesen megfojtaná, viszont igazából senki nem bántaná. Nem volt a nőben semmi, ami óriási szeretetet vagy óriási gyűlöletet táplált volna. Na és a házassága! Amikor John arról a kamionsofőrről beszélt, hát egyenesen fölfordult tőle a gyomra.

Ha idekint marad, még tüdőgyulladást kap, jobb lesz, ha visszamegy a házba. Jane éppen Heatherrel traccsolt, aki pillanatnyilag nem kötekedett, hanem tátott szájú csodálattal nézte a nőt, és itta minden szavát.

– Van itt telefon? – kérdezte Hamish.

– Az irodámban, azt használhatja. Ott – mutatott Jane az egyik ajtóra a szalon jobb oldalán.

Az ajtón festett vadvirágokkal díszített kerámiatábla hirdette: „Jane irodája”. Szigorúan funkcionális iroda volt: hatalmas fém íróasztal, fémből készült iratszekrények, két karosszék a látogatók számára. Hamish az asztal mögé ült, fogta a telefont, s a Tommel-kastély számát tárcsázta, amelyet most Tommel Kastélyszállónak hívtak.

Fölismerte az egyik helybéli lány, Mary Anderson hangját. Ő volt a szálloda telefonközpontosa.

– Beszélhetek Priscillával? – kérdezte.

– Még nem érkezett vissza – felelte Mary. – Rogartba ment.

– Nagy vihar van? – tudakolta Hamish, miközben igyekezett elhessegetni magától az országút szélén fölborult autó képét a viharban, amely mellett egy nő és egy kutya hever.

– Hát elég rémes. Ugye, Hamishsel beszélek?

– Igen. Priscilla telefonált?

– Nem, de azt beszélik, arrafelé még nagyobb a vihar, mint itt, úgyhogy talán nem működnek a telefonvonalak.

Hamish elköszönt, letette a kagylót, majd ismét fölvette, és a szülei otthonát tárcsázta.

Édesanyja válaszolt a hívásra.

– Priscilla ott van? – kérdezte aggodalmasan a férfi.

– Ja. Itt van. De most nem tudsz beszélni vele, fiam.

– Miért?

– A szegény kislány még mélyen alszik a tűz mellett. Istenemre, Hamish, a leggyönyörűbb lány volt, akit életemben láttam, most pedig csak csont és bőr. Nem mehet el innen, itt kell maradnia éjszakára. Hagyom aludni egy kicsit, aztán kap tőlem egy jó vacsorát, és ágyba dugom.

– Van helyed?

– Ó, igen, majd beteszünk egy tábori ágyat a lányok szobájába. És te hogy vagy?

– Remekül.

– Flancos hely?

– Hát… egészségfarm, olyan spanyol villautánzat.

– Eileencraigen? Uramatyám!

Jane kukkantott be az ajtón.

– Vacsora!

– Mennem kell, mama – mondta gyorsan Hamish. – Holnap hívlak.

Miután elköszönt, egy pillanatig a telefont szemlélve ült. Vajon mit gondol majd az elegáns, igényes Priscilla a lármás családjáról, akik semmiből nem csinálnak gondot?

Fölállt, és a szalonon átvágva az ebédlőbe ment. A fenyőfával burkolt helyiségben több kisebb asztalt toltak össze, s az így kapott egyetlen, hosszú asztalt piros-fehér kockás terítő borította, amelyen borosüvegekbe dugott gyertyák álltak. Az egyik falat szarvasfej díszítette, és Hamish meglepetten konstatálta, hogy nem valódi. Fogalma sem volt róla, hogy ilyesmi is létezik. Jane alighanem helytelenítette igazi állatok testrészeinek közszemlére tételét, ebből adódott hát a műfej meg a szintetikus állatbőrök a nappali padlóján.

A vacsora remek volt, és Hamish fölöttébb örült, mivel a Carpenter házaspár közé ültették – termetes alakjuk megvédte Heathertől. Ámbár, legnagyobb megkönnyebbülésére, étkezés közben ártalmatlan beszélgetés folyt. Jane bejelentette, hogy délelőtt valamennyien sétálni mennek a parton, ebéd után pedig a sziget belsejében tesznek sétát, amíg elég világos lesz. Hamishnek ízlett a testes vörösbor, amellyel leöblítették a kitűnő ételt. Kezdte magát jól érezni, ami végtére is nem tragédia, viszont ideje volt szemléltetnie, hogy megkeresi az ellátását.

Amint a vacsora befejeződött, arra kérte Jane-t, mutassa meg neki a fürdőszobai hősugárzót.

A nő a hálószobájába vezette, melynek ajtaján a „Sir Walter Scott” tábla virított. Többé-kevésbé ugyanúgy rendezték be, ahogyan Hamishét, azzal a különbséggel, hogy ebben nem egy, hanem két könyvespolc állt, melyek roskadoztak a női magazinoktól.

Hamish bement a fürdőszobába, és alaposan szemügyre vette a hősugárzót, majd a mennyezetet is.

Nedves, sötét penészfoltot fedezett föl. Már biztos volt benne, hogy az építési vállalkozó jól gondolta, a hősugárzó a nyirkosság miatt esett le a falról. Máskülönben az egész épületre ráférte volna egy utólagos szigetelés a nedvesség és doh ellen, ám ha ezt máris elmondaná Jane-nek, még inkább

csalónak érezné magát. Végül annyit mondott, hogy másnap még egy pillantást vet rá, a nyomozását pedig minden bizonnyal azzal kezdi, hogy fölkeresi Mrs. Bannermant.

Jane túlságosan közel állt a férfihoz.

– Már értem, mire gondolt Priscilla – mondta. – Maga nagyon érti a dolgát.

Hamish riadtan hátrált egy lépést.

– Hogyan ismerkedtek meg Priscillával? – kérdezte.

– Egy londoni partin – felelte Jane. – Dögunalmas volt a buli, ezért hamar otthagytuk, és beültünk egy bárba beszélgetni. Utána néhányszor együtt ebédeltünk.

– És mikor találkoztak utoljára?

– Kábé három évvel ezelőtt. Aztán idén nyáron hallottam, hogy az apja tönkrement, és szállodát csinált a kastélyból.

Ez aligha barátság, gondolta Hamish.

– Csatlakozunk a többiekhez? – kérdezte, s a nőt kikerülve az ajtó felé indult.

Jane kicsit csalódottnak tűnt, de követte.

– Milyen kár! Még sosem volt dolgom rendőrrel – motyogta. Legalábbis a férfi ezt hallotta.

A többi vendég visszatért a tévészobába, és körbeülte a készüléket. Valamilyen talk show-t közvetítettek. Épp egy ismert filmsztár mesélte el mindenkinek, hogyan szokott le a piáról. Utána egy híres szerelmesregény-író következett.

Heathernek összeszűkült a szeme.

– Most nézzék meg ezt az ostoba nőszemélyt! Zabos leszek, ha ilyen figurákat látok, akik halálra keresik magukat ezzel a szeméttel.

Sheila elpirult, és Hamish látta, amint a szék mellé, a földre csúsztatja az ölében tartott szerelmes regényt.

– Ugyan, ugyan! Egy pillanat – jegyezte meg morcosan Margaret. – Én csak szakácskönyveket írok, viszont tudok valamit a szerelmes regények szerzőiről. Attól még nem kell lebecsülni valakit, mert sikeres, és csak nagyon kevesen kaszálnak ezzel igazán nagy pénzt.

– Könnyen megkeresett pénz az, ha engem kérdezel – horkant fel Heather. – És a kosztümös regények a legrosszabbak. Kétlem, hogy ezek az „írók” valaha is kinyitottak egy történelemkönyvet.

– Ugyan már! Ezek lényegét a romantika adja el, nem a történelmi hitelesség – felelte Margaret. – Például ha írnék egy könyvet a francia forradalomról, én a zsarnokságot meg a borzalmakat írnám le, valamint azt, hogy a Bastille ostroma csupán a fegyverarzenál megszerzéséért történt. Tudod, csak hét embert szabadítottak ki. A te igazi szerelmesregény-íród sokkal inkább Hollywood szemén keresztül látná ezt. Több ezer foglyot szabadítanának ki, miközben a rongyokba öltözött hősnő vezeti a felszabadítókat. Fantasztikus, óriási anyag. Néha komolyan eltűnődöm, vajon a gyöngébb romantikus szerzők tudják-e jobban. Vagy, mondjuk, én úgy ábrázolnék egy sivatagi sejket, mint egy szemüveges, kövér emberkét, fején konyharuhával. Az igazi szerelmesregény-író sasszemű, Rudolf Valentino-figurát írna le, török turbánban és térden felül érő csizmában. – Margaret legyintett. – Ártalmatlan kikapcsolódás az egész.

– Ártalmatlan! – csattant föl ismét Heather. – Amikor még olyan nők is, mint szegény Sheila, ezzel a moslékkal tömik a fejüket.

– Az isten szerelmére! – csattant föl morcosan Margaret. – Te éjjel és nappal a legrémesebb, esztelen szappanoperákat bambulod. Tegnap este volt egy program a Channel Fouron egy hollywoodi producerről, aki szoftpornó horrorfilmeket gyárt, és a riporter úgy bánt vele, mint egy komoly entellektüellel. Aki viszont népszerű irodalmat ír, azt sarlatánként kezelik, és tudod, miért, Heather? Azért, mert a világ tele van idiótákkal, akik azt hiszik magukról, hogy ha lenne rá idejük, képesek volnának megírni egy könyvet. Egyszerűen csak féltékeny vagy.

– Igen – vetette közbe John Wetherby –, ha olyan átkozottul fensőbbséges, ön miért nem ír könyvet, Heather?

A nő úgy nézett rájuk, mint egy megriasztott állat. Hamish gyanúja szerint ez volt a legelső alkalom, amióta Heather a szigeten van, hogy nekitámadtak.

– Csak nem fogunk összeveszni? – rikkantotta Jane. – Kapcsold ki azt a nyavalyás tévét, John, és mindnyájan leülünk Monopolyt játszani.

Hamishnek alkalma nyílt megfigyelni Jane egy másik oldalát, a jó üzletasszonyét és vendéglátóét. Miközben átvezette őket a szalonba, és szétterítette az asztalon a Monopoly-táblát, azzal hízelgett Heathernek, hogy a legutóbbi glasgow-i színházi előadásokról faggatta; Sheilát kedvesen azzal ugratta, hogy milyen odaadó a férje, és igazán írhatna egy újságcikket, amelyben mindenkinek elárulhatná a titkát; Margaretnek gratulált a csodás vacsorához; Diarmuidnak, Heather férjének pedig azt mondta, hogy készíteni fog róla néhány felvételt az egészségfarm brosúrájába, mert annyira fotogénnek tartja.

Valamennyien sokkal jobb hangulatban ültek le egy hosszú Monopoly-partira, és szemlátomást senki nem bánta túlzottan, amikor Heather nyert.

Hamish végre ágyba került. A matrac kényelmes volt, a központi fűtés pedig egyenesen kiváló. Azon tűnődött, miért szereltetett föl Jane plusz fali melegítőt az összes fürdőszobába, és ahogy belegondolt, arra a következtetésre jutott, hogy a nő nagyon is okos üzletasszony, aki úgy kényezteti a vendégeit, hogy a szabadban szigorú testedzést rendel el, miközben az épületen belül meleggel és kényelemmel jár a kedvükben.

Már biztos volt benne, hogy senki nem akarja megölni a nőt. Ennek dacára nem bírt elhessegetni magától valami gyötrő nyugtalanságot. Némi töprengés után sikerült azzal elűznie, hogy szörnyen utálja Heathert, és sokkolta John vallomása is a házasságát illetően. Amennyire csak lehet, el fogja kerülni ezt a két embert. Margaret Shaw, nos, vele érdemes eltölteni az időt… És Hamish ezzel a kellemes gondolattal szenderedett el.

Sheila Carpenter az öltözőasztal előtt ült a szobában, melyen a férjével osztozott, s amelyet Mary of Argyllről neveztek el. A férfi az ágyon fekve nézte, amint neje tüskés csavarókra tekeri a haját.

– Meg tudnám gyilkolni – fakadt ki hirtelen Sheila.

– Kit?

– Természetesen Heathert.

– Én megteszem helyetted, kicsim. Ne hagyd, hogy fölbosszantson. Nem éri meg.

– Piti, ostoba sznob – mondta Sheila olyan rosszindulattal, ami egyáltalán nem volt jellemző rá.

– Ki ez az unalmas, felföldi fráter? – kérdezte John Wetherby.

Jane vállat vont, miközben a Monopoly elemeit pakolta vissza a dobozba.

– Csak Priscilla barátja.

– Engem nem tudsz hülyére venni, Jane. Csak hogy tudd, a te drága Heather barátnőd elárulta nekem, hogy ez a Macbeth a legújabb pasid.

– Nem igaz. És Heather nem beszélne ilyen gonoszságokat.

– Még hogy nem? Ez a nő egy első osztályú szipirtyó, és legszívesebben beverném a fejét.

Jane komolyan nézte a férfit, majd türelmes, józan hangon így szólt:

– Véget kell vetned ennek az értelmetlen féltékenykedésnek, John. Csöppet sem hízelgő, és szexuálisan sem motivál. Pusztán az abszolút irracionális hím birtoklási vágyon alapszik. Egy cikkben olvastam a minap…

– Fúj! – kiáltotta John, és kiviharzott a szobából.

Diarmuid Todd az öltözőasztalnál ülve körmöt vágott. Felesége, Heather épp A munkásosztály elnyomása a tőkés társadalomban című könyvet böngészte. Egészen a második oldalig jutott, majd lerakta.

– Mi a véleményed Jane legújabb hódításáról?

Diarmuid az asszonyra nézett, majd folytatta a kézápolást, mégpedig egy macska oktalan finnyásságával.

– Kire gondolsz? – kérdezte.

– Hát a felföldi fickóra. Valami Hamish.

Férje visszatette az ollót a manikűrös dobozba, majd egy narancspálcát vett elő, és nekilátott a körömtisztításnak.

– Nem hinném, hogy több volna egy barátnál, és remélem, Heather, nem kezdtél el valami mást pletykálni. – A férfi rendszerint lágy, skót hangja némi élt kapott.

– Talán nem – felelte az asszony. – Jane nagyon jó külsejű, de aligha férfifaló. Van benne valami frigidség. – Heather hetykén megpaskolta ruganyos, dauerolt haját, majd ismét kézbe vette a könyvet.

Diarmuid hirtelen megfeszülő ujjai között eltört a pálcika, s a férfi hamisítatlan gyűlölettel pillantott a nejére.

Margaret Shaw élénk mozdulatokkal krémezte be az arcát, majd megütögette az állát, abbeli félelmében, hogy nemsokára megereszkedik, és azt kívánta, bárcsak ne jött volna ide. Carpenterék aranyosak, Heathert azonban végtelenül nehéz elviselni. Hál' istennek ezért a Hamish nevű fickóért. Sármos, és nagyon is vonzó a maga lángvörös hajával és mogyoróbarna szemével. A legjobb lesz, ha hozzácsapódik a vakáció végéig, különben még kinyírná Heathert. Elalvás előtt azzal szórakoztatta magát, hogy különböző módozatokat talált ki, hogyan szabadulhatna meg Heathertől, aztán pedig a holttestétől, mígnem halvány mosollyal az ajkán elaludt.

Harmadik fejezet

Vezesse őket szeszély, irigység vagy harag,

Leszólják a szerzőt, kit nem is olvastak.

CHARLES CHURCHILL

Hamish meglepetésére a Jane által készített reggeli kiválóan sikerült, bár hiányolta, hogy sem kávét, sem teát nem kapott. Az étel egyébként pirítósból, alacsony koleszterintartalmú margarinból, friss grapefruitból, müzliből és egy hatalmas csésze frissen facsart narancsléből állt.

A reggelizést csak a körülötte fortyogó érzelmek keserítették meg. Jane rózsaszín vászonsortban került elő, fehér és rózsaszín kockás blúza fölött köténnyel, a lábán cserszínű túracipőt viselt. Nem sokkal utána Heather jelent meg, szóról szóra ugyanebben az öltözékben. A nő arca mérges volt és felhevült, Diarmuid pedig morcosnak tűnt.

Az imént veszekedtek. Az egyébként békés Diarmuid ugyanis váratlanul fölcsattant, hogy ha Heather frigidnek tartja Jane-t, akkor miért akar ugyanúgy öltözködni, mint ő, hiszen csak madárijesztőt csinál magából.

Heather valóban förtelmesen festett a ringó hájával, ott, ahol Jane-en nem volt egy gramm fölösleg sem, és a vastag, szőrös, fehér lábszárával – szerinte ugyanis a láb borotválása pusztán a férfiak szexizmusát szolgálja.

Amikor Heather belépett az ebédlőbe, Jane ránézett, egy pillanatra valami megcsillant a szemében, aztán kisietett a helyiségből.

Sheila magával vitte a szerelmes regényt az asztalhoz, s miközben pimasz kis pillantásokat vetett Heatherre, ott is

olvasott. A férje szintén dühösen vizslatta a nőt, így a kövér Carpenter házaspár inkább tűnt ikerpárnak, mintsem férjnek és feleségnek.

John Wetherby barátságtalanul ült a reggelizőasztalnál. V kivágású pulóvert viselt a kék ing fölött, és szorosan megkötött nyakkendőt, valamint szürke flanelnadrágot és túracipőt. Alighanem így képzelte el egy kiránduló öltözékét.

Az étkezés végén Jane fölállt.

– Ez nem lesz jó – mondta derűsen. – Förtelmes a légkör, miközben mindnyájunknak csodásan kellene eltöltenünk az időt. – Fogott egy dobozt, és az asztal közepére rakta. – Itt van egy csomó léggömb, madzag, papír és ceruza. Nos, azt javaslom, mindenki írja le a gondját-baját, neheztelését, aztán felfújjuk a léggömböket, kivisszük, és figyeljük, amint elszállnak.

– Az isten szerelmére, Jane! – csattant föl a volt férj. – Nőj már fel!

– Ne legyen morcos – jegyezte meg Heather. – Jó mókának tűnik. Gyere, Sheila! Bújj már ki abból a moslékból. – Fölnevetett azon a Jane-től kölcsönzött hangon. – Úgy nézel ki, mint egy aranyos kismalac, amelyik vályúba dugja a fejét.

– Vigyázzon a szájára, maga gonosz boszorkány! – figyelmeztette a nőt Ian.

– Tudom, mi a baj – kiáltotta mindkét kezét fölemelve Jane. – Némi friss levegőre van szükségünk, hogy elfújjuk a pókhálókat. Felejtsék el a léggömböket. Hol van a karácsonyi hangulat? Na, vegyék föl a kabátokat, és indulás!

Valamennyien szófogadóan fölálltak.

– Nem hiszem, hogy el tudom ezt viselni – súgta Margaret a mellette álló Hamishnek.

A férfi lemosolygott rá.

– Délelőtt át kell mennem a faluba, és talán van ott egy bár…

– Magával tartok – mondta Margaret. – Nehogy szóljon a többieknek! Csatlakozunk a krokodilfarkához, aztán irányt változtatunk.

Jane a csoport elejére állt.

– Énekeljünk! Mindenki együtt – kiáltotta, hogy hátra is elhallatsszon a hangja. – A gazda rétre megy…

– Na, menjünk – mondta Hamish, mikor a csoport Jane mögött elindult a fövenyen.

A levegő melegebb volt, mint az előző napon, de még mindig bömbölve fújt a tengeri szél. Jane éneklésének foszlányait eljuttatta Hamish és Margaret füléhez, miközben a sziget belseje felé tartottak a faluba vezető országúton. A felkelő nap alacsonyan állt a láthatáron, a hanga közül póling csivitelt gyászosan, és sirályok gubbasztottak a talajon, föl-fölröppenve, hogy megmérkőzzenek a széllel.

Próbáltak beszélgetni, aztán elhallgattak, hiszen üvölteniük kellett volna a süvöltő szélben. Margaret tweedzakót és hozzá illő szoknyát viselt. Ősz szálakkal csíkozott rövid, barna haja frissen mosott volt, és göndör. Könnyed léptekkel haladt a férfi mellett. Hamish boldognak érezte magát. A köztük lévő bajtársias csöndnek amolyan összeesküvő színezetet adott, hogy megléptek a többiektől.

Elkanyarodott az út, és egy irdatlanul ütött-kopott, régi Fiat teherautó állt előttük, az úttest kellős közepén. Ahogy kikerülték, szinte földbe gyökerezett a lábuk. Alacsony emberke ült az út szélén, és keservesen zokogott.

– Hé! – kiáltotta Hamish, miközben lekuporodott a szánalmas alak mellé. – Mi a baj?

– Hát ő! – felelte könnyáztatta arcát fölemelve az ember, és göcsörtös hüvelykujjával a teherautóra bökött. – Meg akar gyilkolni.

Hamish fölállt, intett Margaretnek, hogy maradjon jó távol, majd gyorsan odament a teherautóhoz. Senki nem ült a vezetőfülkében, a raktérben is csak néhány hordó homárt talált.

Visszajött hát, és letelepedett az ember mellé az útra.

– Ugyan! Senki sincs ott – mondta. – Mégis kiről beszélt?

– Hát róla! – válaszolt szenvedélyesen a kis ember, és hüvelykujjával megint a teherautóra bökött. – Hát nem látja, ahogy ott ül és engem néz?

A teherautó-sofőr mindössze jó negyvenes lehetett, de a zord időjárástól meg a kemény élettől idősebbnek látszott. A legtöbb szigetlakóhoz hasonlóan alacsony volt, arcán kifogott az időjárás, ritka, ősz haja barna koponyájára tapadt.

Margaret lehajolt, és túlüvöltötte a szelet:

– Hiszen egy lélek sincs itt rajtunk kívül.

– Várjon egy kicsit. – Hamish fölemelte a kezét. – Úgy érti, a teherautó akarja megölni magát?

– Ja. A bestia! A bestia! Mi mást akarna, amikor lerakom a homárt, ő meg hátulról belém jön, és be akar lökni a tengerbe?

– Nem volt behúzva a kézifék? – kérdezte cinikusan Hamish. – Mi a neve?

– Geordie Mason.

– Akkor figyeljen, Geordie! Ne beszéljen már sületlenségeket! Én Hamish Macbeth vagyok, ő pedig Margaret Shaw. Skulagba igyekszünk. Vetek egy pillantást a teherautójára, és vezetek is maga helyett.

Geordie a ruhaujjával törölgette a szemét.

– Megtenné? Ő nem fogja bánni, csak engem nem állhat.

Hamish félrevonta Margaretet.

– Megspórolok magunknak egy sétálást – mondta. – Biztos vagyok benne, hogy a szegény ördög ártalmatlan. Talán denaturált szeszt ivott.

Hamish fölkapaszkodott a vezetőülésbe. Geordie mellé ült, Margaret pedig a túloldalra. Régi típusú ülés volt, így mindhárman kényelmesen elfértek.

Hamish elfordította az indítókulcsot. A motor köhintett egyet, majd elhallgatott.

– Magának kell megmondani neki, hogy nem én vezetek. – Geordie magához tért a bánatából, és szemlátomást szinte büszke volt rá, hogy bemutathatja járműve kegyetlen konokságát.

Margaret elfojtott egy kuncogást.

– Rendben – mondta kedvesen Hamish. – Van neve is?

– Az ördög ügynöke ez, nem házi kedvenc – felelte Geordie összefont karral, miközben kibámult a szélvédőn.

– Ó, Fiat teherautó! – kezdte Hamish Macbeth. – A barátod beszél. Nem a gazdád, Geordie Mason. Skulagba megyünk, úgyhogy legyél jó autó, és indulj el szépen. – Vigyorogva

fordította el a kulcsot, ám azonnal le is fagyott az arcáról, mert az öreg motor életre kelt.

– Ugye, megmondtam, hogy magára hallgatni fog – mondta gyászos elégedettséggel Geordie.

Hamish nyugodtan vezetett, s közben arra gondolt, jobban is vigyázhatna Margaretre. Elképzelhető, hogy Geordie zöld kígyókat vagy pókokat kezd látni, mielőtt még elérnék a falut. És a pasas még csak nem is bűzlik a piától.

– Van itt valamilyen kocsma? – kérdezte.

– Ja. Lent, a szállodában. A Felföldi Kényelemben, a mólónál.

A Skulag nevű falut egy csoport alacsony építésű ház alkotta. Háttal álltak a tengernek, némelyik közülük zsúpfedeles volt, melyet a hagyományos módon, hangából készítettek. Egyetlen lelket sem lehetett látni, miközben végigzörögtek a macskaköves főutcán. Hamish leparkolt a szálloda elé. A Felföldi Kényelem egy kis emelkedőn állt a móló fölött. Kétszintes, fehérre meszelt épület volt, eredetileg nyaralónak építették Viktória korában, egy félrevezetett glasgow-i kereskedő számára, aki összesen egy nyári vakációt élt át ezen a helyen, mielőtt piacra dobta a házat, amely azóta szállodaként üzemelt.

Odabent, a recepciós pultként funkcionáló ládától eltekintve, az előtérből nyíló helyiségek mindegyike magán viselte még a Viktória korabeli feliratokat: szalon, dohányzószoba és biliárdszoba.

Hamish, aki korábban is járt már efféle szállodákban, kinyitotta a „szalon” ajtaját, s ahogyan sejtette, az egyik falnál ott húzódott a bárpult. A szemközti fal kazettás ablaksora a móló́ra nézett.

– Mit iszik? – kérdezte. – Én az egyik ablak melletti asztalhoz ülnék, Margaret. Kétlem, hogy barátságosak lennének a bennszülöttek – biccentett az apró termetű, sapkás férfiak felé, akik a pultot támasztották, és mogorva tekintettel méricskélték.

– Whiskyt és vizet – felelte Margaret.

Hamish két whiskyt és vizet rendelt, majd az ablak melletti asztalhoz vitte az italokat.

– Ott van az a szerencsétlen bolond teherautó-sofőr – mondta a nő.

Hamish kinézett az ablakon. A Fiat ott volt, ahol hagyta, az emelkedőn. Valamivel lejjebb, a móló bejáratánál állt Geordie, előrehajolva, és a széllel szemben próbált rágyújtani.

És akkor, Hamish rémült tekintete előtt, a teherautó lassan előrelendült, Geordie pedig közvetlenül a haladási irányában állt.

Hamish viaskodott a rozsdás kallantyúval, majd fölrántotta az ablakot.

– Geordie! – üvöltötte kétségbeesetten. – Vigyázzon!

A teherautó-sofőr döbbenten nézett föl. A Fiat megállt.

– Egy pillanat – mondta Hamish az asztaltársának.

Kirohant a szállodából, egyenesen Geordie-hoz.

– Jó lenne, ha megnézetné a teherautója fékjét – üvöltötte túl a süvöltő szelet.

Geordie vállat vont.

– Mégis minek? Különben, amikor meghallotta a maga hangját, azonnal megállt.

Hamish visszament a teherautóhoz, és beült a fülkébe. A kulcs még mindig a gyújtáskapcsolóban volt. Beindította a motort, és finoman a gázpedálra tette a lábát. Semmi nem történt. A kézifék működött.

Kikapcsolta a motort, majd a teherautó elejéhez ment. Semmi nem magyarázta, miért állt meg hirtelen a kocsi. Meredeken parkolt, elindult lefelé, majd amikor ő elüvöltötte magát, megállt. Vállat vont, és visszament a bárba Margarethez.

– Fura – mondta. – Látta ezt?

– Meg kéne nézetnie az autót – felelte Margaret. – Egy jó szerelő pillanatok alatt orvosolná a problémát.

A bárt támasztó férfiak megbámulták őket, és keltául hadartak.

– Mit mondanak? – kérdezte Margaret.

– Kicsit berozsdásodott a keltatudásom – felelte Hamish –, de ha jól veszem ki, valami fölöttébb durva dolgot mondanak Jane-ről. Az a fekete hajú kis ember épp azt javasolja, hogy el kéne űzni a szigetről, a másik pedig azt, hogy valakinek el kéne tenni láb alól a boszorkányt.

– Ez szörnyű! Miért ilyen undokok vele? Jane ártalmatlan.

– Pusztán arról van szó, hogy zsigerből ilyen undokok – mondta Hamish. Éles hangon elkiáltotta magát keltául, mire a férfiak morcosan elhallgattak.

Nyílt a bár ajtaja, s egy nagydarab rendőr őgyelgett be. Hatalmas, kerek, vörös arca volt, és apró, vizenyős szeme. A tekintete Hamishre tévedt, majd egyenesen odavonult az asztalukhoz.

– Hát te mit keresel itt? – Margaret meglepetten pillantott Hamishről a rendőrre.

– Szabadságon vagyok, Sandy – felelte kurtán Hamish.

– A Vidám Vándorban?

Hamish bólintott.

– Neked híznod kéne, ember, nem fogynod. – Sandy cinikusan nézett Hamish cingár, hórihorgas alakjára. – Egy pillanat. Az a hely zárva van. Csak a nő barátai vannak ott.

– Az egyik én vagyok – felelte nyugodtan Hamish.

– Te sántikálsz valamiben – nézett rá konokul Sandy. – Ha kiderül, hogy orvhalászol a területemen, átszólok Strathbane-be, és haza leszel küldve.

– Csak rajta! – Hamish szelíden nézett a rendőrre.

Sandy motyogott valamit, megfordult, vágyakozó pillantást vetett a bárpultra, majd lomhán elkullogott.

– Mi volt ez az egész? – kérdezte Margaret. – Csak nincs priusza?

Hamish megrázta a fejét.

– Elmondom az igazat, amennyiben megígéri, hogy megtartja magának. Rendőr vagyok Lochdubh-ban, egy faluban, a Sutherland nyugati partján. Jane hívott ide, mert attól fél, hogy valaki meg akarja ölni.

– Ó, a fürdőszobai hősugárzó? Hiszen az baleset volt. De természetesen senkinek nem fogom elárulni a kilétét.

– Először Jane is balesetre gondolt, ám aztán fölkeresett egy bizonyos Mrs. Bannermant ebben a faluban, és jósoltatott vele. Mrs. Bannerman pedig azt mondta neki, hogy a messzi távolból próbálja meggyilkolni valaki. Mellesleg Jane-t majdnem eltalálta egy lezuhanó szikla is. Tulajdonképpen azért aggódott, hátha valaki maguk közül lehet az. Ma délelőtt terveztem meglátogatni Mrs. Bannermant. Volna kedve velem jönni?

Margaret szélesen elmosolyodott.

– Vezessen, Sherlock! Ez annyira izgi.

– Nos, miután már tudja rólam az igazat – mondta Hamish –, mesélje el, mi a véleménye a többi vendégről. Kezdjük a rémséges Heatherrel.

– A glasgow-i látogatásaim alkalmával összejöttem Heather-féle figurákkal – kezdte Margaret. – Úgy tűnik, rengeteget költ a városba érkező hírességek szórakoztatására, amolyan glasgow-i szalont működtet. Mesésen gazdag, régi vágású kommunista, aki egy újabb totalitárius rezsimet keres, amelyet isteníthet, most, hogy a sztálinizmus végleg lejáratta magát. Azt állítja, a Gorbalsban nőtt fel, mikor az még borzalmas nyomornegyed volt, és színes sztorikat mesél róla, én azonban nem vagyok biztos benne, hogy bármelyik meséjét beveszem. Sartre-ot idéz rémes franciasággal, a keresztnevükön hivatkozik hírességekre, példának okáért Rudi az Rudolf Nurejev. Imádja Jane-t, egyszersmind féltékeny is rá. Tudomásom szerint Jane nincs politikailag elkötelezve, viszont régi birtokos családból származik, s ez éppen elég egy olyan sznobnak, mint Heather. Jane lánykori neve máskülönben Bellingham. A papájának Wiltshire-ben van egy kisebb, ám impozáns kastélya, és Heather örökösen arra célozgat, hogy szeretné meghívatni magát. Ő egyébként pontosan az a típus, aki a nagyközönség számára megnyitott családi kastélyok privát szárnya körül őgyeleg, abban a reményben, hátha fölbukkan valamelyik családtag, és talán maguk közül valónak gondolja.

– Hát ezt nem hiszem el – álmélkodott Hamish. – És még ő nevezi kommunistának magát.

– Amikor a társadalmi fölkapaszkodásról van szó, a Heather-félék sosem hagyják, hogy a politika az útjukba álljon. Ez magyarázza a Jane-nel való barátságát is. Gyűlöli a szerelmes regények íróit, pedig számos kiváló akad közöttük. Ő főleg azoknak tartogatja a mérgét, akik úgynevezett szerelmes kisregényeket írnak, tudja, a földbirtokos meg a falubeli lány vagy a reklámcég igazgatója és a titkárnő. Alapjában véve persze mindig erről a „földbirtokos meg a falubeli lány" sztoriról van szó, csakhogy most szexszel megspékelve. Semmi túlzottan vulgáris, rengeteg szépítés. Heather szerint a kormánynak az összes bevételüket el kéne vennie, és odaadni a szépíróműhelyeknek, hogy segítsék a feltörekvő értelmiségieket. Amúgy kábé ötvenhárom éves, azt mondanám, hogy Diarmuid valamivel fiatalabb. Benne nincs sokkal több annál, mint amit lát rajta az ember. Végtelenül hiú, ennek dacára büszke az ellenszenves nejére. Ez a ma reggeli feszültség teljesen új volt közöttük. Diarmuid ingatlanban utazik, úgyhogy pillanatnyilag nem mehet neki túl jól, a rossz piaci helyzetben.

Margaret lélegzetvételnyi szünetet tartott, majd folytatta:

– John Wetherby. Nos, az övéké bizony fura házasság lehetett. Egyszerűen boldog, ha csepülheti Jane-t. Néha azon tűnődöm, vajon azért voltak-e viszonyai, hogy megtorolja a férjét, máskor pedig felmerül bennem a kérdés, hogy volt-e bármiféle viszonya. Jane jó üzletasszony, de annál nagyobb mélységet nem találok benne, mint ami a felszínen látható. John sikeres ügyvéd, az önteltségig makacs. Fogalmam sincs, miért fogadta el Jane meghívását, a viselkedésében a szeretet legcsekélyebb morzsáját sem vélem fölfedezni az exneje iránt. Gyanítom, hogy egy kicsit smucig, és minden bizonnyal kapva kapott az ingyen üdülésen.

Hamish grimaszolt, majd gyorsan ezt kérdezte:

– És Carpenterék?

– A férfinak Észak-Yorkshire-ben van a farmja. Amikor először láttam őket turbékolni, arra gondoltam, ez a házasság túl szép ahhoz, hogy igaz legyen, de azt hiszem, őszintén kedves és nagyon naiv házaspár.

– És Margaret Shaw?

A nő elmosolyodott, és Hamishnek tetszett, ahogy ráncot vet a szeme.

– Özvegy, gyermektelen, szakácskönyveket ír, amelyek meglehetősen sikeresek. Alkalmi televíziós műsorokkal és főzéssel kapcsolatos újságcikkekkel keresi a kenyerét. És arra kíváncsi, hogy mi a csudát keres ezen a kopár, széljárta szigeten, egy rendőrrel beszélgetve feltételezett gyanúsítottakról.

Hamish fölnevetett.

– Fenékig, aztán menjünk, nézzük meg Mrs. Bannermant. Majd a bárpultnál megtudakolom, hol lakik.

Margaret az ajtónál várt a férfira.

– A főutca végén, az utolsó ház a bal oldalon – közölte a pulttól visszatérő Hamish. – Na, tűnjünk innen! Vágni lehet a gyűlöletet.

Egy cselédlány jött lefelé a lépcsőn, ám amikor meglátta őket, gyorsan visszahúzódott a lépcsőház félhomályába.

– Senki nem szeret bennünket – kesergett Hamish.

Miközben végigmentek a főutcán, asszonyok jelentek meg a földszintes házak ajtajában, és megbámulták őket. Az egyikük,

egy alacsony, húsos arcú nő odalépett hozzájuk, megfogta Hamish kabátujját, és keltául hadart valamit. A férfi türelmesen meghallgatta, majd kiszabadította a karját, és továbbindult.

– Mit mondott? – kérdezte Margaret.

– Lekurvázta Jane-t. A múlt héten szörnyű vihar tombolt, és két halászt lesodort a fedélzetről. Azt mondják, ez Isten büntetése, amiért egy skarlátbetűs nő él a szigeten. Jane idestova két éve lakik itt. Semmit nem vett észre ebből? Engem azért hozott ide, hogy megvédjem, mert azt képzeli, valaki meg akarja ölni. Hát, miután ezt a nőt hallottam, azon a véleményen vagyok, hogy talán csakugyan ki akarja nyírni valaki, és ha nem zárja be hamarosan a boltot, és nem megy el innen, még vízbe fojtják.

– Honnan tudta ez a nő, hogy kik vagyunk?

– Látták, amikor Jane-nel együtt leszálltam a hajóról. Miközben a bárban voltunk, két férfi távozott. Perceken belül híre ment a faluban, hogy keltául beszéltem hozzájuk. Na, meg is érkeztünk Mrs. Bannerman házához.

Még csak nem is kopogtattak, az asszony már kinyitotta az ajtót.

– Tudtam, hogy jönnek – közölte.

Margaret meglepettnek tűnt, Hamish azonban mosolygott.

– Ugye, idetelefonáltak a bárból?

– Kerüljenek beljebb – mondta válasz helyett zsémbesen az asszony.

Alacsony, sötét nappaliba léptek be. Mrs. Bannerman két székhez irányította őket, majd maga is helyet foglalt velük szemben.

Hamish harmincasnak saccolta, az öltözéke a hatvanas évek Carnaby Street-i divatjára emlékeztetett: parasztblúz, virágos szoknya, gyöngysorok és csupasz láb. A haja hosszú és zilált volt, arca vékony és beteges, a szeme kicsi, fekete. A férfi meglepetten látta, hogy koszos a nyaka. Manapság nem gyakran találkozott piszkos nyakkal.

Mrs. Bannerman előrehajolt, és egyenesen Hamish szemébe nézett.

– Szóval, Hamish Macbeth – búgta –, mi mondanivalója van nekem?

Margaret kezdte azt hinni, hogy a nőnek csakugyan okkult ereje van, Hamish azonban a szoba sarkában álló telefonra pillantott. Nyilván kihallgatták a Sandyvel folytatott beszélgetését. A rendőrnek elég harsány a hangja. Miután ők távoztak, biztosan beugrott a bárba, és a csapos fölhívta Mrs. Bannermant a részletekkel.

– Itt töltöm a szabadságomat – felelte Hamish –, mindazonáltal szeretném tudni, miért mondta Mrs. Wetherbynek, hogy valaki az életére tört, vagy meg fogja ölni őt?

– Halált láttam a csészém alján – nyöszörögte Mrs. Bannerman. – Úgy éreztem, valami nagy feketeség burkol be.

– Én viszont azt hiszem, csak kitalálta – jegyezte meg Hamish, aki belefáradt ebbe a halandzsába, főleg azért, mert érezte, hogy Mrs. Bannerman végtelenül jól szórakozik. – És hol a férje?

– Meghalt, elment – siránkozott a nő.

– Miben halt meg?

– Az ágyában – csattant fel az asszony. Lágy hangja megkeményedett, és elvesztette felföldi dallamosságát, ahogyan az akcentusát is.

– Hol?

– Ó, csak nem vádolnak valamivel? – kérdezte dühösen.

– Pusztán arról van szó, hogy csalónak tartom.

– Tessék?! – Mrs. Bannerman mérgesen pattant fel. – Kifelé a házamból, és fájduljon meg a feje!

– Ezzel nem jutott valami sokra – jegyezte meg Margaret már odakint.

A Fiat teherautó zörgött végig a főutcán, és közvetlenül előttük megállt.

– Ha visszafelé mennek, elvihetem magukat – kiáltott ki Geordie.

– Épp a legjobbkor – mondta Hamish, majd beszálltak a fülkébe. – Most jól megy?

– Ja – felelte Geordie. – Adtam neki egy kis olajat, no, nem mintha szüksége lett volna rá, de szereti a csemegét.

Hamish elfojtott egy nyögést.

– Meséljen nekem Mrs. Bannermanről – mondta. – Ugye, ő nem a szigetről való?

– Nem. Glasgow-ból jött ide, úgy öt évvel ezelőtt.

– Miért gyűlölik ennyire Mrs. Wetherbyt, őt viszont egyáltalán nem?

– Ő nem mászkál közöttünk rövid szoknyában – felelte Geordie. – Egyébként az asszony jól olvas a tealevelekből, és az ilyesmivel óvatosan kell bánni.

– Ez a buta nőszemély mondta magának, hogy a teherautója meg fogja gyilkolni? – kérdezte Hamish.

– Ne legyen ostoba! – felelte Geordie. – Az autó mondta nekem.

Hamish nyugtalan pillantást vetett a férfira, azon tűnődve, vajon mennyire elmebajos.

– És mi a helyzet Mrs. Bannerman férjével?

– A Barlinnie börtönben ül, sts-ért.

– Mi az az sts? – tudakolta Margaret.

– Súlyos testi sértés – felelte Hamish, de fél szemmel kíváncsian a sofőrt fürkészte. – És ezt maga honnan tudja?

– A nő anyja tavaly itt volt látogatóban Glasgow-ból. Ritka nagy pletykafészek az az asszony.

– És kit támadott meg Bannerman? – folytatta a faggatózást Hamish.

– Fogalmam sincs – felelte Geordie. – Hagyja, hogy békében vezessem őt?

Szótlanul tették meg a hátralévő utat. A Vidám Vándornál kiszálltak, és megköszönték Geordie-nak a fuvart. Odabent a többiek igencsak nehezteltek, amiért ők ketten úgy döntöttek, hogy a maguk útját járják.

Hamish megkérdezte Jane-től, használhatja-e a telefont, majd bement az irodába, és fölhívta az édesanyját.

– Priscilla elment már? – kérdezte.

– Nem – felelte az anyja. – Nemigen utazhat, még mindig járhatatlanok az utak. Nyugtalankodni kezdett az apja meg a vendégek miatt, így aztán javasoltam neki, hogy lépjen kapcsolatba Mr. Johnsonnal a Lochdubh Hotelban. Ők télen zárva tartanak. Azt tanácsoltam, kérje meg, hogy menjen föl a kastélyba, és ajánlja fel a szolgálatait a karácsonyi időszakra, persze jó fizetségért. Az ezredes ki fogja préselni Johnsonból, hogy megérje a pénzét, viszont respektálni fogja azt az embert, akinek ilyen sokat fizet.

– Jó ötlet. De lefogadom, hogy Priscilla nem ment bele.

– Már el is intézte – közölte diadalmasan Mrs. Hamish.

– Nahát! Beszélhetek vele?

– Nem, fiam, kiment szánkózni a gyerekekkel.

Még csevegtek egy kicsit, aztán Hamish bontotta a vonalat, és megpróbálta elképzelni, amint Priscilla a kishúgaival meg az öccseivel szánkózik. Évekig ő volt az egyetlen gyerek a családban, aztán amikor édesanyja a negyvenes éveiben járt, nagy hirtelenjében fivéreket és hugicákat kezdett „termelni” neki, mégpedig három fiút és három lányt. Nagyrészt ez magyarázta Hamish nőtlenségét, ugyanis a felföldi hagyomány szerint a legidősebb gyerek nem házasodhat meg, hogy segítsen eltartani a családját. Amit csak tudott, azt hazaküldte, és megtanult garasoskodni, továbbá az ételjelmolás szakértője lett.

Paprikás hangulatban folyt az ebéd. Hamish nem értette, mi a csuda történhetett, mert amikor belépett az ebédlőbe, szinte érezni lehetett a csönd súlyát. Margaret később mesélte el neki – miután mindnyájan elindultak a délutáni sétára Jane-nel –,

hogy Sheila bevitte az ebédjét a tévészobába, hogy megnézhesse a délben sugárzott ausztrál szappanoperát. Heather persze kioktatta az effajta időtöltés ostoba voltáról, sőt bement utána, és kikapcsolta a tévét. Sheila erre elbőgte magát, és az első fogásként felszolgált zöldséglevest Heather fejéhez vágta.

A sziget belseje felé meneteltek, Jane haladt elöl, a többiek le-lemaradoztak mögötte. Fejük fölött már erősen szürkült az égbolt, a nap alacsonyan állt a horizonton. Épp mielőtt leszállt a sötétség, Jane megállt, és nyugat felé mutatott. Félelmetes látvány tárult eléjük. Majdnem a sziget közepén álltak, a tengerszint alatt, s úgy tűnt, mintha rájuk akarna zúdulni az egész Atlanti-óceán.

– Milyen ijesztő fölnézni a tengerre – jegyezte meg Margaret. Közelebb húzódott Hamishhez, aki átkarolta a vállát, aztán egy pillanatra a férfihoz simult, majd elvörösödve kilépett az ölelésből.

A testmozgás mindenkinek földobta a hangulatát, és amolyan kimondatlan megállapodás született közöttük: semmi veszekedés. John Wetherby beérte Jane-t, és visszafelé kanyarodtak a szállodához. Hamishnek feltűnt, hogy úgy beszélgetnek egymással, mint két régi barát.

A vacsora kellemesen telt, ám aztán a tévé mindent tönkretett. Heather a Lear király modern kosztümökben előadott változatát akarta nézni, a többiek azonban a Cheerst meg az Öreglányokat. Heather keményen kioktatta őket, miszerint merő ostobaság az amerikai imperialisták által készített szemetet nézni. Jane szavazásra tette föl a kérdést, és az amerikai imperialisták győztek. Heather elvonult lefeküdni.

Tüstént megenyhült a légkör. Diarmuid ott maradt, és éppolyan jót nevetett a komédiákon, mint a többiek. A műsorok után azonban John Wetherby hirtelen az exnejére meredt, aki

Diarmuiddal osztozott egy szófán. Jane miniszoknyát és blúzt viselt.

– Húzd már le a szoknyádat, az isten szerelmére! – vetette oda. – Mindent megmutatsz.

Jane szörnyen elvörösödött. Hamish először látta őt igazán letaglózva. Aztán a nő azzal a kellemes kacajjal fölnevetett, és javasolta, hogy mindnyájan menjenek át a szalonba egy italra.

Hamish korán aludni tért. Ismét erőt vett rajta a rosszkedv, és megint csak azt kívánta, bárcsak ne jött volna el.

A következő napot pokollá tették az alacsonyan ülő felhők és a szélfútta eső. A házba bekényszerült vendégek tétlenül ténferegtek. Hamish a vendéglátója egyik magazinját olvasgatta időtöltésül. A Women's Home Journalban egy részletekben közölt regényt talált, amely kivételesen jó volt, és addig lapozta át a régi számokat, amíg a teljes könyvet megtalálta, majd kényelmesen nekilátott az olvasásnak.

– Kimegyek sétálni – kiáltotta Jane. – Velem tart valaki?

Diarmuid félig-meddig fölállt, ám a felesége visszarántotta a székre. Senki más nem mozdult.

– Akkor egyedül megyek – mondta Jane.

Élénksárga viharkabátot viselt. Az ajtónál tétován megállt, és John Wetherbyre pillantott. A férfi fölhorkant, majd fogta az újságját, és elrejtőzött mögé. Jane kiment.

Lassan vánszorgott ez a nap. Délután négy tájban Hamish ráébredt, hogy koromsötét van odakint, Jane azonban még nem tért vissza.

– Hol van Jane? – kérdezte hirtelen.

– Valószínűleg a konyhában – felelte John, aki Diarmuiddal sakkozott.

– Megnézem – mondta gyorsan Margaret.

Mintegy tíz perc múlva jött vissza.

– A szobájában nincs, a konyhában sincs, sehol sincs. A viharkabátját sem látom sehol.

Hamish fogta a saját vízhatlan dzsekijét, és az ajtó felé indult.

– Várjon egy percet! – kiáltott utána Margaret. – Magával megyek.

Az ajtó melletti egyik polcról elemlámpákat vettek magukhoz, majd kiléptek a süvöltő szélbe.

– Hová mehetett? – ordította Hamish.

– A partra – üvöltötte Margaret. – Amikor egyedül megy, rendszerint a tengerparton sétál.

Gyorsan haladtak a fövenyen. Már elkezdődött a dagály, hatalmas hullámok terültek szét a lábuknál. Hamish szitkozódott magában. Túl könnyen vette a feladatát. Nem lett volna szabad egyedül elengednie Jane-t.

– Jobb lesz, ha megfogja a kezem – bömbölte Margaretnek. – Nem akarom magát is elveszíteni.

A nőnek meleg, száraz keze volt. Bármennyire aggódott is Hamish, élvezte az érintését.

Egyszer csak drámai hirtelenséggel alábbhagyott a szél, ahogyan ez a szigeteken történni szokott. Csak a kavicsokon széttörő hullámok moraja hallatszott.

Megálltak, és erősen füleltek.

Margaret hirtelen megszorította a férfi kezét.

– Figyeljen! Hallok valamit. Egy halk kiáltást.

– Valószínűleg egy birka lesz.

– Csitt!

Két hullámcsapás közti szünetben Hamish halk kiáltást hallott. Valahonnan az orruk előtt hallatszott. Talán csak egy éjszakai vízimadár, de mindenképpen meg kell néznie. Lassan haladtak előre, meg-megállva, fülelve.

Aztán meghallották a segélykiáltást. Hamish körbeforgatta az elemlámpát, s az erős fénynyaláb egy kis betonerődre esett a part fölött. A második világháború idején építettek ilyeneket, amolyan gépfegyveres bunker volt. Margaretet maga után húzva, a férfi arrafelé rohant.

– Jane! – kiáltotta.

– Ide! – hallatszott a halk válasz.

Bejáratot szereltek a bunkerre, modern, fényes ajtót, új retesszel. Hamish hátrarántotta a reteszt, és Jane Wetherby tántorgott ki a bunkerből. Miközben Margaret őt nyugtatgatta, a férfi bevilágított a bunkerbe. Régi hordók, halászhálók és mindenféle felszerelés volt benne, valaki nyilván raktárként használta. Visszament Jane-hez.

– Mi történt? – kérdezte.

– A fövenyen sétáltam, és észrevettem, hogy nyitva van a bunker ajtaja. Még sosem találtam nyitva. Egy kicsit kíváncsi lettem, és odamentem, hogy bekukkantsak. Nem volt bent más,

csak hálók meg ilyesmi. Aztán valaki meglökött, berepültem a helyiségbe, és az illető rám reteszelte az ajtót. Biztosan a falubeli gyerekek lehettek.

– Egészen biztos vagy ebben? – kérdezte aggodalmasan Margaret.

– Igen, persze. Nem féltem, csak nem szerettem volna idekint tölteni az éjszakát. Már kezdtem fázni.

Metszően hideg volt az este. Hamish szorongva baktatott visszafelé. Ha bezárnának ide egy Jane-nél kevésbé egészséges, vékonydongájú nőt, mondjuk, huszonnégy órára, akár teljesen kihűlhetne.

– Kié ez a bunker, illetve ki használja? – kérdezte.

– Nem tudom – felelte Jane.

Már ismét az egészségfarmon, miután Jane az összes vendég kérdését megválaszolta, Hamish félrevonta a nőt, és közölte vele, hogy ideje volna egy nyugodt, négyszemközti beszélgetésnek. Talán miután a többiek visszavonulnak éjszakára.

– Jöjjön a szobámba – javasolta Jane.

Hamish idegesen szemlélte a nőt, és megvakarta vörös kobakját.

– Mit szólna a konyhához? – hangzott az ellenjavaslat, és Jane beleegyezett. Éjfélben állapodtak meg.

A vendégek korán visszavonultak. Hamish újabb magazinokat olvasgatott éjfélig, aztán elhagyta a szobáját, és átbaktatott a konyhához. Belökte az ajtót.

Jane az asztalnál állt, a helyiség közepén. Áttetsző, fekete hálóinget viselt, alatta harisnyatartót és fekete harisnyát nagyon, de nagyon magas sarkú fekete cipővel.

– Jó estét, zsarukám! – búgta.

Negyedik fejezet

…S búsan azon tűnődik,

Hogy az elárvult szeretőt

Megtalálhatja egy új szerelem,

Ám a nyakat, mely egyszer eltörött,

Már nem rakhatják össze, sosem.

WILLIAM WALSH

Hamish az ajtóban állt, és elfordította a tekintetét.

– Én itt várok, Jane, amíg föl nem megy, és föl nem vessz magára valamit.

– Ugyan már, Hamish! – zihálta a nő, és feléje indult.

– Inkább a szalonban várok – mondta morcosan a férfi. – Ne is merészeljen a közelembe jönni, amíg nincs magán valami tisztességes ruha. – És kimért léptekkel elvonult.

Öt perccel később Jane megjelent a nappaliban. Köntöst viselt, mely a nyakától a bokájáig beborította.

– Így jobb? – kérdezte hátradobva a haját.

– Sokkal – felelte Hamish. – Most pedig, kislány, üljön le, és mesélje el nekem, hogy mi a csudát játszadozik itt.

– Hamish Macbeth! Igazán nem kéne nevén neveznem… Csak egy kis móka.

Hamish döbbenten csóválta a fejét.

– Ennek nem ez a megfelelő módja. És reggel hogy érezné magát?

– Sokkal jobban – közölte minden kertelés nélkül Jane. – A szexuális aktus fölöttébb egészséges testgyakorlás, és jót tesz a bőrnek.

– Ahogyan a kocogás is. Jane, Jane! Vannak magának egyáltalán érzései? Sosem érzi rosszul magát, amikor elutasítják a közeledését, és szégyent, amikor nem?

Jane zavartan nézett rá, egyik ujjával a homlokát vakargatva. Aztán felderült az arca.

– Kálvinizmus! Hát ez az! – rikkantotta. – Úgy nőtt fel, hogy megdolgozta az agyát a mindent elfojtó vallás.

– Maga, Jane pedig úgy nőtt fel, hogy a női magazinok dolgozták meg az agyát. Azt hittem, a szabad szerelem már kiment a divatból. Na, így nem jutunk sehová. Egyébként be kell vallanom, amikor John a maga viszonyairól mesélt, a rosszullét környékezett.

– Pontosan melyikről? – tudakolta kíváncsian Jane.

– Valami kamionsofőrről.

– Ja, róla? Az a fickó egy őrült kakadu. Csak azért hoztam ide, hogy bosszantsam Johnt.

– Miért?

– Örökösen erkölcstelenséggel vádolt, szüntelenül bántóan kritizált, azt mondta, szédült vagyok, így aztán úgy döntöttem, hogy bosszút állok rajta. A röhej csak az, hogy egészen a válásig hűséges voltam hozzá.

– Akkor engem miért próbált az ágyába csalni?

– Hát… úgy gondoltam, ha megteszem, lesz köztünk valami különleges, amit John biztosan kiszúr… – A nő elhallgatott.

– Én viszont nem vagyok hajlandó tovább diskurálni erről – közölte Hamish. – Azért jöttem ide, hogy elvégezzek egy munkát, de nem csináltam túl jól a dolgomat, amikor hagytam, hogy egyedül csatangoljon. Holnap bemegyek a faluba, és jelentem az esetet az itteni rendőrnek. Ma este nem tudnám fölhívni. Mindig részeg. Van valami elképzelése arról, hogy férfi vagy nő lökte be a bunkerbe?

Jane megrázta a fejét.

– Ez a bunker nagyon közel van a szállodához. Senkit nem látott kijönni-bemenni…

– Ó, dehogynem – vágott a férfi szavába Jane. – Egy kis termetű férfit.

– Személyleírás?

Jane vállat vont.

– Számomra mind egyforma. Kicsi, keserű és koravén.

– Ezek szerint tudja, hogy nagyon ellenségesek önnel ezen a szigeten? Mi a csudáért marad ebben a gyűlölködő közegben?

– Alig látom őket, és amikor kinyit az egészségfarm, nagyon is örülnek, hiszen munkát adok a helybéli asszonyoknak. Sosem kedveltek, viszont ez a határtalan gyűlölet és áskálódás csak az utóbbi időben kezdődött.

– Mrs. Bannerman?

– Nem értem, mi köze ehhez annak a nőnek. Mindig azok közé tartozott, akik szóba elegyedtek velem, amikor bementem a faluba. Nézze, Hamish, sikeressé tettem ezt a helyet. Olyan emberek utaznak föl ide a London körüli megyékből, akik még csak nem is álmodtak arról, hogy egészségfarmra menjenek. Akadt itt némi romantika, és ugyanúgy vonzom a kirándulókat meg a szabadtéri foglalkozást kedvelőket, mint azokat, akik fogyni akarnak. Bebizonyítottam a volt férjemnek, hogy meg tudom csinálni, és visszaszívattam vele a szavait.

– Majd tudatom önnel, mire jutok a holnapi nyomozással – mondta Hamish. – Jó éjt!

Jane amolyan csúfolódó-esdeklő pillantást vetett rá, s egyik kezével a köntös hosszú cipzárjának végét babrálta. Hamish megriadt, hátha le akarja húzni, és valósággal kiiramodott a helyiségből.

Másnap elindult a faluba. Azt remélte, Margaret hozzá akar csapódni, de a hölgy Heatherrel ment sétálni – éppen vele.

Az országúton ismét összeakadt Geordie-val meg a Fiatjával. Úgy döntött, nem törődik a sofőr siránkozásával és nyöszörgésével, hanem egyenesen fölajánlja neki, hogy vezeti a kocsit. Nem tudta kölcsönkérni Jane dzsipjét, mivel a biztosítás csak a nőre terjed ki.

Elég készségesen beindult a teherautó.

– Kedveli magát – mondta fejcsóválva Geordie. – Fura egy bestia.

– Ne foglalkozzon a teherautóval – felelte Hamish. – Mondja, ki használja azt a bunkert a parton?

– Angus Macleod. Neki meg a fiának van egy halászbárkája. Az hozta át magukat is a szárazföldről.

– Nos, tegnap este valaki belökte Mrs. Wetherbyt abba a betonbunkerbe, és ráreteszelte az ajtót. Akár ki is hűlhetett volna, és meghal.

– Á, dehogy – legyintett Geordie. – Angus tegnap este bent volt a kocsmában, és azt mondta, éjfél körül kiengedi a nőt. Csak rá akarta hozni a frászt.

– Akkor fölkeresem Angust – mondta komoran Hamish.

– Az nem fog menni. Reggel kivitte a hajót.

Hamish megállította a teherautót.

– Nem szereti, ha váratlanul és minden ok nélkül megállítják! – rikácsolta Geordie.

– Felejtse el a teherautót. Figyeljen rám! Maga gyűlöli Mrs. Wetherbyt?

– Ugyan már! Nincs nekem időm gyűlölködésre, hisz’ hozom a homárt a nyugati oldalról, meg összeszedem szállításra az emberek cuccait, mire bejön a komp.

– Hát mindenesetre rühellik Mrs. Wetherbyt. Mikor kezdődött ez a gyűlölködés?

– Itt senki nem szíveli az idegeneket, a fehérnépet pedig egyenesen megbotránkoztatja az a lábbemutató, amit a nő rendez, de az igaz, hogy csak az utóbbi időben kezdtek el mindnyájan ilyen elvakultan átkozódni. Gőzöm sincs róla, mi indította be őket.

– Majd én kiderítem. – Hamish elfordította az indítókulcsot. Az égvilágon semmi nem történt, még egy kis krahácsolás sem.

– Megmondtam, hogy nem szereti, ha ok nélkül leállítják – morogta fejcsóválva Geordie.

– Torkig vagyok a baromságaival! – Hamish kinyitotta a kocsi ajtaját. – Gyalog megyek. – Bevágta maga mögött az ajtót, és elindult az országúton.

– Jöjjön vissza! – kiáltotta a sofőr. – Követi magát!

Hamish megfordult, és valami babonás rémület fogta el, amikor látta, hogy a teherautó felé gördül. Megtorpant, mire az autó is megállt mellette. Beszállt, ellenőrizte a féket, elfordította a kulcsot, és a motor tüstént életre kelt.

Szótlanul vezetett be Skulagba, miközben megesküdött magában, hogy amint ideje lesz, keres egy szerelőt, és megnézeti Geordie teherautóját.

A rendőrőrsöt zárva találta. Jó sokáig nyomta a csengőt, mire a csipás szemű Sandy, még pizsamában, ajtót nyitott.

– És még engem neveznek lustának – csodálkozott Hamish.

– Mit akarsz? – dörmögte a rendőr.

– Azt akarom, hogy vedd föl az egyenruhádat, aztán menj, és tartóztasd le Angus Macleodot testi sértésért.

– Kihajózott.

– Akkor majd, ha visszajön.

Sandy lekicsinylő pillantást vetett Hamishre.

– Úgy érted, azért, mert belökte azt a Wetherby nevű nőt a bunkerbe? Puszta csínytevés volt. Nézd, Macbeth, én nem fogok letartóztatni senkit. Amikor idehelyeztek, és bevittem két halászt, mert ellopták az önkormányzat drótháló szemétládáit a móló ról, hogy rákfogó kosárnak használják, a szigetlakók összegyűltek az őrs előtt, és a véremet akarták. Föl kellett másznom a háztetőre, majdnem egész éjszaka ott ücsörögtem. Ha azt hiszed, letartóztatom Angust egy kis tréfáért, akkor tévedsz. – Ezzel bevágta Hamish orra előtt a rendőrőrs ajtaját.

Az őrmester eltűnődve baktatott a mólón. Telefonálhatna Strathbane-be, és följelenthetné Sandyt, de nem akarta, mert akkor teljes körű vizsgálat lenne, és csak önmagát tenné nevetségessé. Különben is a szigetlakók, s ebben biztos volt, összebeszélnének, és megesküdnének rá, hogy Angus egész álló nap velük volt.

Amikor meglátott egy halászt, eszébe jutott Geordie teherautója, és megkérdezte, van-e autószerelő a szigeten. A férfi szótlanul állt, végül úgy döntött, válaszra méltatja.

– Ott van Bert Macleod, a faluban. Ő intézi az autók műszaki vizsgáztatását meg az ehhez hasonló dolgokat.

– Merre lakik?

– Mrs. Bannermannel szemközt.

Hamish végigbaktatott a falu utcáján, közben nagyon is tudatában volt a meg-meglibbenő függönyöknek. Mrs. Bannerman épp a zsebkendőnyi előkertjében szorgoskodott. Amint megpillantotta a férfit, beszaladt a házba.

Az utca túloldalán az egyik földszintes épület oldalához fészert tapasztottak, az ajtaja fölötti cégtáblán ez állt: A. J. MACLEOD AUTÓSZERELŐ.

Hamish bement a műhelybe. Két, zsíros overallba bújtatott lábszár kandikált ki egy autó alól.

– Válthatnék magával néhány szót? – kérdezte Hamish.

A férfi előcsúszott a kocsi alól, és föltápászkodott.

– Rokona Angus Macleodnak? – tudakolta Hamish.

– A bátyám – felelte komoran Bert.

– Nagy bajban van. Megtámadta Mrs. Wetherbyt.

– Ugyan, az csak vicc volt, és Sandy úgysem nyúl hozzá egy ujjal sem.

– Ő nem, csakhogy én is rendőr vagyok, és ha Sandy nem tesz az ügyben semmit, följelenthetem a kapitányságon, akkor pedig elviszik őt a szigetről, maguk pedig kapnak helyette valakit, aki nem vevő az ostobaságaikra.

A kis termetű Bert rövidlátóan pislogott szódásüveg vastagságú szemüvege mögül. Az overallja zsebébe süllyesztette a kezét, megcsörgette a benne lévő aprópénzt, és félénken nézett.

– Megegyezhetünk – mondta hízelegve.

– Ja. Talán igen. Ismeri Geordie Masont? Őt meg a kísérteties teherautóját?

– Persze.

– Átment a műszaki vizsgán?

– Tavaly igen. Nem volt vele semmi baj.

Hamish kétkedve nézett a szerelőre, nagyon is jól tudta, hogy bizonyos műhelyek bármelyik régi járművet megfelelőnek minősítik a vizsgán, feltéve, ha megkapják a kellő összeget.

– Ha azt akarja, hogy békén hagyjam Angust és Sandyt, akkor a következőt fogja megtenni nekem. Elmondja Geordie-nak, hogy szerintem valami nem stimmel a teherautójával, idehozatja a kocsit, szétszedi, és megnézi, rendben van-e.

Bert hátratolta mocskos sapkáját, és megvakarta a fejét.

– Nem bánom. Geordie azt mondja, a Fiat szereti, ha kap egy kis figyelmet.

– Maguk mindnyájan őrültek – jelentette ki utálkozva Hamish. – Csak nézze meg azt a teherautót.

Miközben visszafelé bandukolt az országúton, arra a kérdésre koncentrált, vajon ki indíthatta el a gyűlölködést Jane Wetherby ellen. Talán Mrs. Bannerman? Valaki az egészségfarmról? Netán onnan fecsegtek a szigetlakóknak? Amikor ő ideérkezett, már minden vendég két hete itt tartózkodott, ennyi idő elég a károkozásra. Meg kell kérdeznie Margarettől. Ahányszor Margaret Show-ra gondolt, fölöttébb jókedvre derült.

Ahogy a Vidám Vándorhoz közeledett, alábbhagyott a szél, és hatalmas pelyhekben hullani kezdett a hó. Hamish elképedve megállt. Nem is emlékezett rá, hogy látott-e valaha fehér karácsonyt. Rendszerint előtte havazott, és rengeteg hó esett az ünnep után. Alighanem ez is elolvad huszonötödikéig.

Végre úgy tűnt, hogy Jane vendégeit elkapta a karácsonyi hangulat. Valamennyien segítettek fölállítani egy hatalmas műfenyőt a nappaliban, éppen a díszeket akasztgatták rá. Még John Wetherby is nevetett, miközben egy létrán állva megpróbálta elérni a fa csúcsát, hogy rábiggyessze a tündért.

Miután földíszítették a fát, Hamish félrevonta Jane-t, és beszámolt nyomozása eredményéről. A nő tapsolt örömében, majd az őrmester legnagyobb riadalmára elkiáltotta magát:

– Mindenki figyeljen rám! Hát nem zseniális Hamish? Bement Skulagba, és kiderítette, hogy Angus Macleod, a halász lökött be tegnap a bunkerbe.

John Wetherby lassan megfordult. Egy doboz fölé hajolt, amelyből csillogó ezüstgirlandot és egyéb papírdíszeket szedett elő, melyekkel a nappalit meg az ebédlőt szándékoztak díszíteni. Jane szavai hallatán hirtelen fölegyenesedett, és Hamish felé fordult.

– Természetesen jelentette a rendőrségen – mondta élesen.

– Természetesen – felelte Hamish, és tartott attól, ami következik.

– Akkor miért nem jött ide a rendőr fölvenni Jane vallomását?

– Azért, mert Angus mindenkinek elmondta, hogy csak a frászt akarta ráhozni Jane-re, és éjfélkor majd kiengedi. Sandy nem hajlandó őrizetbe venni.

– Pedig kénytelen lesz, kurvára kénytelen… Jane-nek csak annyi a dolga, hogy megteszi a panaszát a támadásról, és akkor teljesíteni fogja a kötelességét.

– Ez nem ilyen egyszerű. A szigetlakók összebeszélnek, és mind azt állítja majd, hogy egész álló nap látták Angust.

– Helyszínelők – vakkantotta John.

– Ők sem jutnának semmire – felelte lemondóan Hamish –, már amennyiben Strathbane-ben vennék a fáradságot, és egyáltalán ideküldenének valakit. Lábnyomok? A dagály

egészen a betonbunker bejáratáig ér, arról nem is szólva, hogy a süvöltő szél minden tiszta nyomot elsöpör. Ujjlenyomatok? Természetesen Angus ujjlenyomatait találnák a reteszen, elvégre ő tárolja ott a holmiját.

John Wetherby sokáig meredten nézte Hamisht, majd elmosolyodott.

– Már értem – mondta halkan. – Maga is rendőr. Nem magánnyomozó, még csak nem is detektív. Kérdezem, ki más viselne ilyen bokacipőt?

Hamish elkeseredetten pillantott a lábfejére. Régi tweed sportzakót viselt, kockás inget, sima nyakkendőt és kordnadrágot. A lábán azonban a kincstári bakancsa volt. Jó régen betörte már, és fukar lévén, semmi okát nem látta, hogy pénzt költsön lábbelire, ha egyszer az állam amúgy is a rendelkezésére bocsátja.

Margaret Shaw tekintete gyorsan pásztázta végig az arcokat. Néma csönd ült a szobán. Heathernek szó szerint kidülledt a szeme, Diarmuid szokás szerint titokzatosan nézett, Carpenterék egymásnak dőltek, kövér váll kövér vállhoz simult. Valaki döbbenten felkiáltott, de tüstént elhallgatott. Ki lehetett vajon?

– Így igaz – felelte Hamish. – De szabadságon vagyok.

– A fürdőszobai hősugárzó… – mondta Jane-re támadva John. – Te ostoba liba! Hogy lehetsz ennyire paranoiás egy szimpla baleset miatt?

– Legalább kiderítette, hogy ki lökött a bunkerbe – felelte nyugodtan Jane. – Nos, folytathatjuk a díszítést, és megpróbálkozunk vele, hogy tisztességes karácsonyunk legyen?

Nehéz eldönteni, hogy Jane megjegyzése, a körükben lévő rendőr vagy a közelgő karácsony miatt, de a következő néhány nap szinte nyugodtan telt. Hamisht meglepte, hogy Heather Todd jó messzire elkerülte őt. Arra számított, kioktatást kap tőle a fasiszta rendőrségről.

Szemlátomást Margaret is kitért előle. Amikor türelmét vesztve rákérdezett, csak mosolyogva azt felelte, hogy be kellett hoznia valami lemaradást, és a szobájában írt. A férfi a Jane által összegyűjtött női magazinok olvasásában talált hát menedéket. A cikkek a finomkodótól az érzékenyen és szókimondón át az egyenesen röhejesig terjedtek, publikációtól függően. Az egyik silányabb kiadványban talált egy „Sokk praktikák” című cikket, mely azt taglalta, hogyan szerezzük meg a kiválasztott férfit. „Egy bátortalan lélek sosem nyeri el a tökéletes úriembert – olvasta. – Szédítsd el, hívd magadhoz, vedd föl a legszexisebb hálóingedet, és egy pókháló finomságú, vékony harisnyát.” Hamish lerakta a magazint, és kicsit elszomorodott. Volt valami szinte szánalmas Jane-ben. Feltehetően olyannyira csekély az önbecsülése, hogy egy magazin oldalain kénytelen jó benyomást keltő egyéniséget keresni magának.

Karácsonyeste aztán történt valami, amitől Hamish igencsak feszélyezetten érezte magát. Látta, amint Jane egy cetlit nyom Diarmuid kezébe. Feszengve azon tűnődött, vajon a nő rámozdult-e Diarmuidra, és elfacsarodott a szíve. Nyilván eldöntötte, hogy elcsavarja valakinek a fejét, pusztán azért, mert bosszantani akarta John Wetherbyt. Vajon felfogta, hogyha el akarja kapni Diarmuidot, Heatherrel fog meggyűlni a baja? Ugyanis ha bármilyen viszony annyira magától értetődő, hogy John fölfedezi, akkor a kibírhatatlan Heather előtt sem maradhat titokban.

Elment lefeküdni, és gondolatban igyekezett helyére tenni a dolgokat. Holnapután érkezik és fordul is vissza egy komp. Ő márpedig rajta lesz. Jane-re vigyáznia kell valakinek, aki megvédi az ellenséges indulatoktól, de nem egy rendőrnek, és

nyilván van annyi pénze, hogy alkalmazzon valakit. Végül arra az elhatározásra jutott, hogy reggel ezt el is mondja neki.

Ám amikor fölébredt, konyhai eszközök csörömpölését hallotta a távolból. Eszébe jutott, hogy Margaret főz karácsonyra, és délben fogják föltálalni az ételt. Megborotválkozott, felöltözött, és egyenesen a konyhába ment. Margaret az egyik tűzhely fölé hajolt, és épp egy tepsi mince pie-t vett ki a sütőből. A nagyobbik tűzhelyen hatalmas töltött pulyka várta, hogy betegyék a sütőbe.

– Nahát, maga aztán szorgoskodik – jegyezte meg a bámuló Hamish.

Margaret skarlátvörös gyapjúruhát és fodros köténYt viselt. A szokásos túracipő helyett piros papucscipő volt formás lábán.

– Ez az én nagy napom – mondta, és kerülte a férfi tekintetét. – Kávét?

– Kérek, és jó lesz, ha elmondja az igazat, hogy miért kerül – mondta Hamish. – Rajta! Ha arról van szó, hogy az idegeire megyek, máris elpárolgok innen, mint a felföldi köd.

– Nem, nem erről van szó – felelte lassan Margaret. Lisztes kezével a konyhaasztalra támaszkodott. – Egy kicsit aggódom. Nem vagyok abban a helyzetben, hogy érzelmi bonyodalmakba keveredjek, és szeretem idejekorán elvágni a szálakat. Tudom, ez egy kicsit homályos, de biztos vagyok benne, hogy érti. Kezdtem úgy érezni, hogy alakul itt valami… vonzalom. Legalábbis az én részemről.

A csavaros észjárású Hamishnek meg kellett volna kérdeznie, vajon miért tér ki Margaret az érzelmi bonyodalmak elől, de olyan ujjongás kerítette hatalmába, amiért a nő vonzónak találta, hogy a józan esze elpárolgott.

– Ó, én nem vagyok az a típus… – felelte.

– És persze itt van az életkor kérdése is. Én negyvenöt vagyok, ön pedig, ha jól ítélem meg, a harmincas évei elején jár.

– Ez most házassági ajánlat?

– Hamish Macbeth! Ne butáskodjék!

– Akkor semmi gond. Azt javaslom, vonzódjunk továbbra is egymáshoz, hiszen ez barátság közöttünk – vigyorgott Hamish. – Segíthetek?

Margaret kicsit bánatosan pillantott föl rá.

– Igen, rám férne némi segítség. Most úgy érzem magam, mint egy fellengzős liba. Barátok vagyunk. – Margaret elmosolyodott. – A sütőt bemelegítettem a pulykának, ha megtenné, hogy beteszi.

– Tulajdonképpen azon tűnődöm, hogy elmegyek a holnapi komppal – mondta Hamish, miután becsukta a sütő ajtaját. – Nem ez életem legszívderítőbb vendégeskedése. Jane-nek agyturkászra van szüksége, nem rendőrre.

– Talán magával kéne tartanom – mondta Margaret. – Ámbár akkor pocsékba menne a maradék pulyka.

– Miért?

– Jane nem igazán van oda a húsért, alighanem kidobná, ami megmarad. Én nem leszek itt, hogy pulykafasírtot vagy pulykás szendvicset készítsek.

– Akkor egyszerűen csomagolja be, én pedig magammal viszem.

– Mi a csudának?

– Hát azért, mert különben veszendőbe menne. Jane annyira népszerűtlen a szigeten, hogy másnak úgysem tudná fölajánlani.

– Jól van, Hamish. Amennyiben hajlandó elvinni Lochdubh-ba egy pulykacsontvázat, hát legyen.

– Hogyan kezdett el szakácskönyveket írni? – kérdezte Hamish.

Miközben Margaret megállás nélkül dolgozott a konyhaasztalnál, és az írói pályafutásáról mesélt, kellemes illatok töltötték be a konyhát. Odakint elolvadt a hó, mint karácsony előtt általában, de a szél változatlanul üvöltött, s így még lakályosabb érzés volt odabent lenni.

A kellemes délelőtt után Hamish felkészült rá, hogy csalódás lesz a karácsonyi ebéd – a vendégek vérmérséklete és nem az étel miatt, amely egyébként pazar volt. Pulykaaprólék-leves, aztán a legfinomabb skót lazac, majd a még sistergő, dióval töltött aranybarna pulyka meg az olasz sült kolbász. John szeletelte a pulykát.

Igazán vidám volt a hangulat, és ezúttal nem Heather, hanem Jane tette tönkre.

Sheila és Ian repetát kért, Hamish pedig éppen fölemelni készült a tányérját, amikor Jane komolyan így szólt:

– Igazán rosszat tesz neked, Sheila, hogy ilyen sokat eszel. Nem magyaráztam el nyáron, hogy nem az ostoba diéták tüntetik el rólad a zsírt, hanem a célirányos testmozgás és az, hogy egyszerre csak keveset eszel?

Sheilának ráncba szaladtak a vonásai.

– Förtelmes vagy – mondta.

– Mégis mit akar, milyen legyen a feleségem? – csattant fel dühösen Ian. – Olyan tinis ribancnak nézzen ki, mint maga?

Jane őrjítően józan hangon válaszolt:

– A neje iránti szeretete és hűsége a javára szól, Ian, de ez olyan, mintha… alkoholt itatna vele. Már többször megállapítottam…

– Fogd már be, te ostoba boszorkány! – kiáltotta John. – Nem veszed észre, milyen goromba vagy?

Jane tátott szájjal nézett az exére.

– Ugyan már! – ugrott a nő védelmére Diarmuid. – Hiszen Jane-nek az a munkája, hogy az egészségünkről gondoskodjék.

– Akkor nem, amikor a vendégei vagyunk – felelte Margaret. – Tényleg, Jane, kezdesz azokhoz az emberekhez hasonlítani, akik azzal büszkélkednek, hogy kimondják, amit gondolnak, miközben belegázolnak mások lelkébe.

Miután ilyen sok hang kelt a védelmére, Sheila elvett egy tányér pulykahúst Johntól, majd újabb jelképes rőzsét dobott a már amúgy is lángoló tűzre.

– Ahogyan Heather szokta? – kérdezte kedvesen.

– Ne próbálj engem kóstolgatni, mert rosszul jársz – vágott vissza Heather. – Én nagyon is örülök, amiért független elme vagyok, és nem moslékkal tömöm a fejem holmi szerelmes regényekből.

– De kedves Heather, hiszen ön egyáltalán nem független elme. – John a nő felé bökött a szeletelőkéssel. – Tele van a feje kommunista porhintéssel. Maga az a fajta, aki Sztálin dicsőségére a férjét meg az egész családját is feladta volna a KGB-nek. Ráadásul, ha annyira független elme, miért próbál

meg úgy öltözködni, mint Jane? Neki jól állnak a rövid szoknyák, mert formás a lába, és első osztályú alakja van, maga viszont csak egy fiatalosan öltözködő satrafa.

Margaret kétségbeesetten pillantott Hamishre, aki fölállt, és fölemelte a poharát.

– Boldog karácsonyt mindenkinek!

Mindnyájan meglepődtek, és boldog karácsonyt motyogtak. Hamish azonban nem ült le.

– Őfelségére, a királynőre! – mondta, mire valamennyien kötelességtudóan kiitták az italukat, kivéve persze Heathert. – Most pedig a szakácsunkra, Margaret Shaw-ra! – folytatta vidáman Hamish, és mindenki gyorsan ismét kiürítette a poharát. – Most pedig a háziasszonyunkra!

Margaret kuncogni kezdett.

– Üljön le, Hamish! Még berúgat bennünket.

A felpaprikázott vendégeknek azonban határozottan jót tett a szervezetükbe került alkohol. Mire a karácsonyi pudingot fölszolgálták, mintha átmenetileg megfeledkeztek volna a veszekedésről.

Az ünnepi ebéd után Jane átvezette a kis társaságot a nappaliba.

– Uramatyám! – motyogta Margaret, ugyanis egy halom ajándék volt a fenyőfa alatt. Arra gondolt, hogy figyelmeztetnie kellett volna Hamisht, de megfeledkezett erről.

Jane mindenkinek vásárolt valamit. Diarmuid sapkát kapott, a csomagküldő katalógusok rendszerint „hamisítatlan görög halászkalapként” reklámozzák ezt a fejfedőt. A férfi nagyon örült neki, és tüstént egy tükör elé rohant megcsodálni az

összhatást. Margaret újdonságszámba menő süteményszaggatót kapott; Sheila a Texas Heat című Fern Michaels-regényt; Ian egy pár papucsot, John zsebszámológépet, Heather egy jó vastag könyvet, melynek A munkásosztály degradálása a viktoriánus Skóciában volt a címe; és még Hamishnek is jutott ajándék. Egy zöldesszürke szvetter, peckesen feszítő fácánokkal.

A vendégek a szobájukba siettek, hogy behozzák a Jane-nek vásárolt ajándékokat.

– Elfelejtettem figyelmeztetni – súgta Margaret az őrmesternek. – Hozott valamit?

Hamishnek hirtelen eszébe jutott a bőröndjében lévő parfüm. Priscillának szánta, de megfeledkezett róla, mivel véletlenül a borotválkozókészletéhez pakolta.

– Csak egy kis karácsonyi csomagolópapírra volna szükségem – súgta vissza.

Kisvártatva Jane teljesen odavolt a gyönyörtől, miközben kibontotta az ajándékait, holott fantáziátlan apróságok voltak – a dzsekitől kezdve, amelyet az exétől kapott, a protest song lemezig, amelyet Heather ajándékozott neki.

– Istenem, rengeteget ettem – sóhajtott fel Heather.

– Egy jó séta, az kell nekünk. – Jane máris fölpattant. – Induljanak előre, én majd beérem a társaságot.

Heather az ajtó mellett fölakasztott kabátok között keresgélt, és panaszkodott, hogy nem találja a viharkabátját.

– Vidd az enyémet – ajánlotta Jane. – Ne pazarolj időt a keresgélésre. Nekem van másik. – Így aztán a nő belebújt Jane sárga viharkabátjába, és mindannyian kimentek az ádáz szélbe.

Talán másfél kilométert gyalogoltak a fövenyen, amikor Hamishnek föltűnt, hogy Diarmuid és Heather rémesen veszekszik egymással. A szél ugyan elsodorta a szavaikat, ám azt mindenki látta, hogy Heather pofon vágja a férjét. Diarmuid sarkon fordult, és elindult visszafelé a szálloda irányába. Amikor elhaladt Hamish mellett, feszült, zaklatott volt az arca.

Heather pedig, egyetlen szó nélkül, az ellenkező irányba, a sziget belseje felé indult. Az összeverődő kis csoport tagjai követték őt a tekintetükkel.

– Kíváncsi volnék, min balhéztak össze – jegyezte meg Sheila. – Pedig azt hittem, hogy sosem veszekszenek… vagyis szinte soha.

– Nézzék – mondta Ian –, egy teherautó közeledik a part mentén.

Hamish fölismerte az ősrégi Fiatot, amely megállt mellettük, és Geordie ugrott ki belőle. A kezét nyújtotta.

– Szeretném megköszönni magának – mondta. – Amióta Macleod rendbe hozta, egy parányi baj, annyi nem volt vele.

– Na, látja! – nevetett a sofőrre Hamish. – Minden az agyban dől el. Most hová megy?

– Skulagba. Elegem van az asszonyból. A kocsmába igyekszem.

– Mit gondolnak, menjünk vele? – kérdezte a többiektől Hamish. Mindnyájan rábólintottak. Hirtelenjében senki nem akart visszamenni az egészségfarmra, és a háborúskodó Heatherrel meg Diarmuiddal tölteni a karácsony napját.

– És Jane? – szólalt meg John.

– Nem hinném, hogy jönni akar – jelentette ki Hamish. – Egyébként nem is mondtuk neki, hogy merre sétálunk.

– Ketten előre, a többiek hátra! – adta ki az ukázt Geordie.

Vidáman cseverésztek útközben, majd hamarosan letelepedtek a Felföldi Kényelem bárjában, és a szigetlakók ellenséges pillantásaival mit sem törődve, ugyancsak becsíptek. Geordie azt mondta, nincs mersze csatlakozni hozzájuk, mert még elátkoznák, amiért érintkezik az „ellenséggel”.

Öt óra volt, amikor Hamish vonakodva megemlítette, hogy ideje visszatérni a Vidám Vándorba. Könnyed és baráti volt a hangulat. Carpenterék a yorkshire-i gazdálkodók életéről meséltek, John néhány szellemes anekdotát mondott el rémes bírókról, Margaret pedig azzal nevettette meg őket, amikor elmesélte, hogyan készített vele interjút egy tévériporter, aki valamiféle irodalmi díj nyertesének vélte, és annak ellenére, hogy kiderült a tévedés, az előre megírt kérdéseket tette föl neki.

Geordie időközben eltűnt, így aztán gyalog kellett megtenniük visszafelé az utat. Hamish, aki Margaret kezét fogta, tudta, hogy alaposan felöntött a garatra, ami igencsak ritkaságszámba ment nála. A bömbölő szél és a koromsötét dacára melegség járta át, és boldognak érezte magát. Ám amint meglátta a Vidám Vándor rózsaszín neonreklámját, olyan éles rettegés hasított belé, hogy elengedte Margaret kezét, és megtorpant.

– Mi baj? – kérdezte a nő.

Hamish megborzongott.

– Kiráz a hideg. Menjünk! Jane már biztosan el sem tudja elképzelni, mi történt velünk.

Jane és Diarmuid a szalonban volt, a kandalló előtt ültek a szófán, egymás mellett. Fölálltak, és a társaság elé mentek.

Hamish éles szemmel fürkészte őket, de Diarmuid pontosan úgy festett, mint máskor, Jane pedig szemlátomást örült nekik, és az iránt érdeklődött, élvezték-e a sétát.

– Heather hol van? – kérdezte Hamish.

– Még odakint. Ha emlékszik, sértődötten elviharzott – felelte Diarmuid.

– Nem kellene egyedül kint kódorognia ebben a sötétben. Nincs elemlámpája. – Hamish aggodalmas képet vágott. – Meg kéne keresnünk.

– Még nincs késő – felelte nyugodtan Jane. – Valószínűleg azért marad el, hogy ránk hozza a frászt.

– Nálam sikerrel járt – felelte komoran Hamish. Kezébe vett egy elemlámpát. – Megyek és megkeresem.

– Én is jövök – ajánlkozott Margaret, no nem azért, mert olyannyira aggódott Heatherért, csak nem akart Hamish nélkül ottmaradni a többiekkel.

– Szerintem neked is menned kéne – jegyezte meg John, és utálkozva nézett Diarmuidra. – Már amennyiben el tudsz szakadni a feleségemtől.

– A volt feleségedtől – mondta bosszúsan Diarmuid. Mindazonáltal fölállt, levette kabátját az ajtó melletti fogasról, majd ráérősen eligazgatta fején az új sapkát.

Carpenterék, akik semmiből nem akartak kimaradni, szintén fölajánlották a szolgálataikat, aztán Jane is azt mondta, hogy velük megy, hiszen mindenkinél jobban ismeri a szigetet.

Odakint szétváltak. Margaret ragaszkodott hozzá, hogy ő Hamishsel marad, Sheila pedig a férjével. Jane, Diarmuid és

John egymásra nézett a rózsaszín reklámfelirat fényében, majd szó nélkül külön utakon indultak el.

– Képtelen volnék egyedül élni egy ilyen szigeten – mondta Hamish mellett lépkedve Margaret. – Hátborzongató. Az ember hajlamos elfeledkezni róla, hogy még mindig léteznek olyan helyek a világon, ahol nincs közvilágítás, se üzletek, csak üvöltő szél és koromsötét.

Órákon át hangás lápon és megművelt földeken keresztül viaskodtak a széllel, időnként bekopogtak egy-egy farmra, és megkérdezték, látta-e valaki Heathert, de mindenütt tagadó választ kaptak.

Már majdnem éjfél felé járt, amikor visszatértek az egészségfarmra, és a többiektől arról értesültek, hogy Heather még mindig nem került elő. Hamish a telefonhoz ment, megpróbálta fölébreszteni a rendőrt, Sandy Fergusont, de nem járt sikerrel. Aztán a strathbane-i kapitányságot hívta, és tengeri-légi mentőcsapatot kért, hátha a szél befújta Heathert egy kőszirtről a tengerbe.

Sokáig fönt maradt, abban a reményben, hogy Heather visszajön, a többiek azonban lefeküdtek. Már reggel hat órakor begyalogolt a faluba, és végigdörömbölt a házak kapuján, hogy összegyűjtse a férfiakat, akik segíthetnek a kutatásban. Bármennyire furcsa is, de tudta, ez nem fog nehézségekbe ütközni. A szigetlakók gyűlölködése odáig nem terjedt, hogy egy feltehetően sérült asszonyt kint hagyjanak a lápon. Amikor végre pirkadni kezdett, már egy csapat férfi jött ki a faluból, a förtelmesen süvöltő, zúgó és üvöltő szélviharban. Tudták, hogy nemsokára elszürkül a rövid napvilág. Hamish fölnézett az égboltra. Csekély remény volt rá, hogy ebben az időjárásban egyáltalán föl tudjon szállni a mentőcsapat.

Sandy Ferguson mogorván csatlakozott a kutatáshoz. Még sosem tűnt ennyire másnaposnak.

Hamishnek, miközben egy tőzegboglya körül keresgélt, föltűnt, hogy egy vörös hajú gyerek kíváncsian méregeti.

A fiú közelebb osont.

– A nőt keresik? – suttogta.

– Ja – felelte Hamish. – Mrs. Toddot.

– Láttam őt napozni – mondta a kisfiú.

Hamish a gyerek sápadt, beesett kis arcát nézte, és élesebb lett a tekintete.

– El tudsz vinni oda, ahol napozik?

– Igen, de messze van, a nyugati oldalon.

– Hogy hívnak, öcskös?

– Rory Sinclair.

Hamish odakiáltott az egyik férfinak, aki tüstént mellette termett.

– Ez a fiú azt mondja, látott egy napozó nőt.

– Ó, Rory kicsit… együgyű.

– Akkor is mindent meg kell próbálnunk. Hozza a kocsiját, vigyük magunkkal a srácot is, hogy megmutassa, hol látta a nőt.

Rory beszállt az utasülésre, végtelenül izgatott volt, hogy autózhat.

– Merrefelé a nyugati oldalon? – kérdezte a hátsó ülésről Hamish.

– Balnador felé.

Az autó, egy ütött-kopott Mini Cooper lassan zötyögött a sziget északnyugati oldala felé olyan utakon, amelyek alig voltak szélesebbek egy csapásnál.

– Brr-brr – utánozta a motor hangját Rory, aki fölöttébb jól érezte magát.

Az autó végül megállt.

– Ennél jobban nem tudom megközelíteni a partot – mondta a sofőr.

Hamish kisegítette az anyósülésről Roryt, majd így szólt:

– Mutasd meg, hol láttad.

A fiú előreszaladt. Szétváltak a felhők, csekély napsugár világította meg előttük a sziklaszirteket, amelyek úgy meredtek fölfelé, akár a törött fogak. A kölyök olyan gyorsan szaladt föl rájuk a viharos szélben, mint egy fiatal szarvas. Aztán kiabált valamit, de hangját elsodorta a szél, és lefelé mutatott.

Hamish a fiú után mászott, s egy kis mohás háromszögön lehasalt. A szirtfok benyúlt a tenger fölé. Óriási fekete és zöld hullámok kergették egymást, majd csapódtak a kavicsos fövenyre. Fülsiketítő volt a hullámok moraja. Mintha mozgásba lendült volna az egész világ. Óriási magasságba emelkedett a víz, majd nagy robajjal bukott alá.

Hamish a fiú füléhez tette a száját.

– Hol?

Rory ismét lefelé mutatott.

Az őrmester nyakát nyújtogatva nézett le a szirtről. És odalent, közvetlenül a legyezőként szétterülő hullámok mögött egy nő lábfejét pillantotta meg.

Az ádáz szélben egyensúlyozva megfordult, és jelzett a sofőrnek, a kis figurának a távolban, majd türelmesen várt, amíg a férfi fölmászott hozzá.

– Ott van – üvöltötte Hamish. – Szóljon az orvosnak, és hozzon segítséget, de először fuvarozza haza a gyereket.

Miután elpöfögtek a kocsival, lassan leereszkedett a kis strandra.

Heather Todd a tenger fölé kinyúló sziklaszirt alatt feküdt. Hamish leguggolt, és megfogta a pulzusát. Semmi. Aztán a fejét vette szemügyre, majd óvatosan meg is emelte. A nő nyaka eltörött, és csúnya zúzódás látszott a tarkóján.

Az őrmester fölhúzta a térdét, átkarolta a lábszárát, és reszketve várakozott a holttest mellett.

Ötödik fejezet

Remélem, sosem fog

Egy bandita fenyegetődzése

Elrettenteni annak leleplezésétől,

Amit ármánynak hiszek.

SAMUEL JOHNSON

Hamish feltételezte, hogy van orvos a szigeten. Lennie kell. Fölállt, kinyújtóztatta a tagjait, a fölötte magasodó sziklát fürkészte, aztán lenézett Heather holttestére. Pusztán ezek a part mentén szórványosan elhelyezkedő sziklák magasodtak az egyébként teljesen sík szigeten. Vajon hogy törhette el a nő a nyakát? A szikla legfeljebb négy és fél méterre emelkedett a part fölé. Nem afféle hatalmas szirtfok volt, amely szinte rádőlni látszik a csipkézett part menti kövekre. Ahhoz nem fér semmi kétség, hogy ha Heather valamelyik kiálló éles kőbe ütötte be a nyakát, az biztosan végzett vele.

Kevésbé vadul fújt a szél, így tisztán hallhatta a fölülről érkező hangokat. Alkalmanként egy-egy fénynyaláb világított rá, hiszen már gyülekeztek a szigetlakók. Aztán Sandy Ferguson hangját hallotta.

– Te vagy az, Macbeth? Leküldök néhány embert, hogy fölhozzák a holttestet, és doktor Queen megnézhesse.

– Azt már nem! – kiáltotta Hamish. – Semmihez nem szabad hozzányúlni. Küldd le a doktort, és hozzatok egy sátrat a test fölé, amíg ide nem ér a patológus.

Szitkozódás, majd csoszogás hallatszott, aztán a leguruló kőtörmelék surrogása, miközben Sandy és egy sovány, idősebb férfi lefelé araszolt.

– Ő doktor Queen – mondta Sandy.

Az orvos sovány, szikár ember volt, arcvonásai állandó arroganciába rögzültek.

– Ha jól értettem, maga valami falusi rendőr a nyugati partról – jegyezte meg. – Nos, álljon odébb, ember, hadd vessek egy pillantást a nőre.

– Csak óvatosan! – figyelmeztette Hamish. – Ne mozdítson el semmit.

A doktor azonban oda sem figyelt rá.

– Hozza már közelebb azt a lámpást, Sandy – mondta. – Hm. Igen. Ahogy gondoltam. Lefújta a szél a szikla tetejéről, és kitörte a nyakát. Szomorú, de nyilvánvaló. Hívjon ide néhány embert, Sandy, akik fölviszik, és küldje be a rendelőmbe, amíg megírom a jelentést az államügyésznek.

– Márpedig nem fognak hozzányúlni! – Hamish határozottan állt a holttest mellett.

– Miért nem?

– Azért, mert szerintem gyilkosság történt. Úgy gondolom, valaki erős ütést mért egy kővel Heather Todd tarkójára.

– Ugyan, ez ostobaság! – felelte az orvos.

– Újra elmondom: senki nem nyúlhat a testhez, amíg nem érkezik ide egy csapat Strathbane-ből – jelentette ki makacsul Hamish.

– Neked nincs erre felhatalmazásod. Ez az én szigetem – tiltakozott Sandy.

– Ja, és ha rajtam múlik, villámgyorsan a szigeteden kívülre kerülsz – vetette oda Hamish. – Én mondom neked, hagyd ott a holttestet, különben, istenemre, mindkettőtöknek a sarkára lépek.

Az orvos értetlenkedve meredt rá, ám a sznobizmus Hamish megmentésére sietett.

Amennyiben vakációzó rendőr lett volna, aki madárlesen van, netán kirándulgat a szigeten, akkor dr. Queen biztosan ügyet

sem vet rá. Csakhogy Hamish Macbeth a Vidám Vándor vendége, ahol az orvos tudomása szerint egy ügyvéd is tartózkodik. Ő és a többi vendég talán Hamish mögé sorakozna fel.

– Csinálja, ahogy akarja! – közölte rátartian. – De tökéletes idiótának fogják gondolni, aki elpazarolja az adófizetők pénzét.

Hamish ekkor Sandyhez fordult.

– Telefonálsz a kapitányságra, vagy én hívjam fel őket?

– Ó, intézd csak te, pajtás – gúnyolódott Sandy.

– Akkor emelj sátrat a holttest fölé, és állíts oda két embert, hogy őrizzék. Nemsokára visszajövök.

Az egyik szigetlakó elvitte Hamisht a Vidám Vándorhoz. Amikor belépett a szalonba, a vendégek fölpattantak. Öt nő is volt velük a szigetről, akik, mint kiderült, felszolgálóként dolgoztak az egészségfarmon a főszezonban. Mintha a tragédia eltüntette volna a Jane iránti gyűlöletet, valamennyien hangosan szánakoztak a maguk lágy hanglejtésével. Sötét lelkű, fenyegető figurákból egy csapat átlagos nővé változtak.

– Ez iszonyatos – sopánkodott Jane.

– Hol van Diarmuid?

– A szobájában. Telefonált a titkárnőjének, Jessie Macleannek, hogy amilyen gyorsan csak tud, jöjjön fel ide. Már hallottam Jessie-ről, úgy tűnik, ő csinál neki mindent, a gondolkodást is beleértve, legalábbis Heather így fogalmazta meg.

– El kell intéznem néhány telefonhívást – mondta Hamish, mire Jane az irodájába kísérte, majd magára hagyta.

Az őrmester úgy döntött, felhívja élete sorscsapását, Blair detektív-főfelügyelőt, és személyesen neki teszi meg a jelentését. Noha tíz perc híján hajnali egy óra volt, de ha nem neki referálna, akkor is Blair jönne ide, és fölöttébb mogorva lenne, amiért nem neki szólt először.

A felügyelő a maga szokásos módján üdvözölte, erős glasgow-i akcentusával:

– Hogy van, öcskös?

– Figyeljen! – kezdte Hamish. – Eileencraigen vagyok, egy Vidám Vándor nevű egészségfarmon. Úgy tűnik, az egyik vendég lezuhant egy szikláról, és kitörte a nyakát, de én meg vagyok győződve róla, hogy gyilkosság történt.

Csönd következett, majd Blair szemrehányó hangon szólalt meg:

– Biztos benne? A fene akar ünnepnapokon dolgozni, és nem rajongok az ötletért, hogy potyára kiküldjek egy rendőrségi helikoptert.

– Azt ígértem, ha lesz következő gyilkosság, elsőként önt értesítem – felelte Hamish. – Szerintem ide kellene jönnie, az egész cuccal egyetemben.

– Hát, amúgy sem vagyok oda a karácsonyért. Ha Hogmanayre visszaérek, részemről rendben. Tudok majd mit kezdeni a túlórával.

Hamish dióhéjban tájékoztatta a felügyelőt: hol találták meg a testet, mit mondott az orvos, ő miért gondolja gyilkosságnak az esetet, továbbá összefoglalta azt a keveset, amit a Todd házaspárról tudott. Blair mindent följegyzett, és azt kérte, vigyázzon a testre, amíg ő és a helyszínelők pár óra múlva odaérnek.

Hamish letette a kagylót, s az íróasztalon könyökölve azon tűnődött, bolondot csinált-e magából. Fölöttébb erős volt a szél, Heathert könnyedén lefújhatta arról a szikláról.

Nyílt az iroda ajtaja. Margaret lépett be, megállt, és nyugodtan nézett a férfira.

– Biztosan baleset volt – mondta.

– Lehetett gyilkosság is.

– Hiszen mindnyájan itt voltunk!

Miközben Heathert kerestük, nem, gondolta Hamish. Valaki megtalálhatta keresés közben, és leütötte.

– Mindenképpen nyomozni fognak – felelte erőtlenül. – Nekem vissza kell mennem biztosítani, nehogy elmozdítsák a testet.

– Csak öt percet adjon, és magával jövök. Készítek egy termosz kávét meg néhány szendvicset, hozok takarót is. Ne tiltakozzék! Jobb, mint itt várakozni. Újabb szigetlakók érkeztek, ezúttal férfiak. Valamennyien elképesztően kedvesek voltak Jane-nel. Milyen kár, hogy Heather halála hozta ki ezt belőlük. Mindjárt itt vagyok.

A férfi visszatért a szalonba. Jane hosszú fekete ruhát viselt. Bőséges adag whiskyket osztott szét a szigetlakók között. Elképzelhető, hogy csakugyan az őszinte rokonszenv volt az oka, ámbár az is meglehet, hogy az ingyen pia híre tett ilyen csodás hatást a felföldi és a szigeti elmére, de minden percben újabb helybéli érkezett.

Hamish aztán Toddék szobájához ment, és óvatosan benyitott. Diarmuid egy karosszékben ült, s a semmibe révedt.

– Ki fogják deríteni, mi történt, ha rajtam múlik, a lehető leggyorsabban.

– Istenem! – mondta alig hallhatóan Diarmuid. – Az égvilágon semmit nem érzek.

– Sokk – jegyezte meg Hamish. – Akarja, hogy valaki virrasszon magával?

Diarmuid megborzongott.

– Inkább egyedül lennék.

– Elküldök valakit az orvosért. Nyugtatóra lesz szüksége, hogy tudjon aludni.

Hamish visszament a nappaliba. John Wetherby lépett oda hozzá.

– Meg tudna szabadítani minket ezektől az emberektől? Aligha megfelelő az alkalom a mulatozásra.

– Véleményem szerint Jane-nek az a jó, ha maradnak. Végre felfogják, hogy éppolyan átlagember, mint ők maguk. Itt volt már az ideje.

John megvetően fölmordult, majd hosszú léptekkel elvonult.

Sheila és Ian Carpenter néhány szigetlakóval beszélgetett. Szemlátomást nem voltak annyira megrendülve, inkább boldognak és izgatottnak tűntek. Ian a birkákról mesélt, ez a téma mindegyik helybéli szívéhez közel állt, úgyhogy figyelmes hallgatóságra lelt bennük.

Pár perccel később előkerült Margaret egy hatalmas táskával.

– Takarók és kaja – jelentette energikusan.

– Helyes. Akkor lássuk, kölcsönkérhetünk-e valakitől egy kocsit – mondta Hamish.

Az egyik helybéli, kezében jókora adag whiskyvel, készséggel megvált a kocsikulcsától, így aztán Hamish és Margaret visszaindult a nyugati partra.

Az őrködő férfiak örültek, amikor felváltották őket.

– Csak odaugrunk a hotelba, hogy kifejezzük a részvétünket – mondta mohón az egyik.

– Ez rendes tőlük – jegyezte meg Margaret a férfiak távozása után, akiknek Hamish utasítása szerint először dr. Queent kellett megkeresniük, hogy elküldjék a Vidám Vándorba Diarmuidhoz.

– Elképedne, ha tudná, hogyan terjednek itt a hírek – mondta a férfi. – Megszimatolták a whiskyszagot. Egy óra múlva félelmetessen sok szigetlakó találja majd meg az utat a Vidám Vándorhoz.

Alábbhagyott a szél, és elkezdődött az apály.

Margaret legnagyobb megkönnyebbülésére Heather teste fölé egy kis sátrat emeltek. Attól kicsit távolabb telepedtek le, s pokrócba burkolózva itták a forró kávét és ették a pulykás szendvicset.

– Ha ez gyilkosság – szólalt meg hirtelen a nő –, figyelembe vette, hogy Heather ma este Jane viharkabátját viselte?

– Persze, gondoltam rá. De valamennyien tudtuk, hogy Heather azt vette föl.

– De figyeljen rám! A szigetlakók nem tudták, és Jane, amikor kimentünk Heather keresésére, egy megszólalásig ugyanolyan sárga kabátot vett föl, csak az viseltesebb volt. A sötétben valaki, akit gyilkos szándék hajtott, az elemlámpa fényében csak a sárga színt látta felvillanni.

– Elképzelhető. Nekem mégis olyan érzésem van, hogy Heather volt a kiszemelt áldozat.

– Egy pillanat! Diarmuid meg is rendezhette azt a veszekedést. Ahelyett, hogy visszament volna az egészségfarmra, követhette Heathert. Mindig a férj az. Nem így van?

– Hát elég gyakran – felelte lassan Hamish. – De ezt tartsa meg magának. Véleményem szerint Diarmuid azért rendezhette meg azt a balhét, hogy legyen oka visszamenni, és kettesben lehessen Jane-nel.

– Ezt nem tartom valószínűnek. – Margaret megborzongott, mire Hamish átkarolta a nő vállát. – Jane voltaképp amolyan ostoba tökfilkónak tartja Diarmuidot. Neki azt mesélte, hogy pusztán a pénzéért vette feleségül Heathert, mivel az ingatlanüzlete kezdett nagyon rosszul menni. Jane egyébként nagyon is élvezte Heather rajongását. Valójában nem hinném, hogy bárki férjét el akarná happolni.

– Én viszont láttam, amikor karácsonyeste egy cetlit nyomott a kezébe.

– Hát erről őt kell megkérdeznie. De beszéljünk valami másról. Meséljen nekem az egyéb eseteiről.

Hamish mesélt, miközben összebújva ültek, és egyre nyugodtabb lett a visszahúzódó tenger.

Margaret sosem felejtette el ezt az éjszakát, amikor egy kihalt hebridai fövenyen üldögélt egy rendőrrel, aki átkarolta a vállát, mindössze néhány méternyire egy holttesttől.

Miután hosszú idő telt el így, és már mindketten kezdtek elálmosodni, helikopterek hangját hallották. Hamish tüstént talpra ugrott, fölkapta a lámpást, és jelzett vele. A rendfenntartó erők megérkeztek Strathbane-ből.

Margaret a következő órában lenyűgözve figyelte a helyszínelőket, akik fényképeztek, kavicsmintákat és éles, apró szemcséjű homokot gyűjtöttek borítékokba, miközben Blair detektív-főfelügyelő meg a munkatársai, Jimmy Anderson és Harry MacNab nyomozók némán álltak. Blair fanyarul megjegyezte, hogy Macbeth körül mindig lebzsel valami nőszemély, majd visszatért a helikopter menedékébe, amely a szigetre hozta, és ott várta a patológus jelentését.

A kórboncnok végre előbukkant a sátorból.

– Szóval? – kérdezte Hamish.

– Elképzelhető – felelte lakonikusan a férfi. – Másrészt viszont tíz az egyhez, hogy az eséskor törte ki a nyakát. A helyszínelők négykézláb mászkálnak lefelé a köveken, hátha találnak valamit.

Blair testes alakja jelent meg fölöttük a sziklán.

– Gyilkosság? – kérdezte.

– Talán. Most már fényképezhetik a holttestet. A helyszínelők valószínűleg itt töltik az egész éjszakát, aztán majd repülővel átviszem a holttestet Strathbane-be.

Blair hangosan felsóhajtott.

– Jöjjön fel, Macbeth – mondta.

Tele volt már a hócipője. Azt kívánta, bárcsak ne jött volna ide. Hamish azonban jó érzékkel szagolja ki a gyilkosságokat, így attól tartott, ha ő nem vállalja, akkor talán valami fiatal, feltörekvő riválisának adják az ügyet.

Hamish és Margaret fölmászott a partról, ám előbb a nő szépen összehajtogatta a plédeket, majd a termoszt és a szendvicspapírt is bepakolta a sporttáskába.

– Mutassa meg, hol van ez a Vidám Vándor nevű hely – kérte Blair. – Átvisszük a helikoptert oda. A keleti oldalon van, igaz?

Hamish bólintott. Szólt az egyik lebzselő szigetlakónak, hogy vigye vissza a kölcsönkért autót a tulajdonosának. Margaret fáradt volt. Minden egyre valószínűtlenebbnek tűnt.

A helikopter fölemelkedett velük a sziget fölé, majd az egészségfarm előtti partszakaszon leszállt. Nagyon rövid volt a repülőút, ami nem csoda, hiszen Eileencraig mindössze negyvennyolc kilométer hosszú és a legszélesebb pontján huszonnégy kilométer széles.

Valamennyien kiszálltak, Blair mérgesen torpant meg.

A Vidám Vándor valamennyi ablaka fényesen világított az éjszakában. Karcos „juhékat” hallottak, valamint hegedű- és harmonikaszót.

– Mulatnak – mondta jókedvűen a pilóta.

Ráhibázott, ugyanis amikor Blair a szalonba lépett, már a tetőfokára hágott a mulatság. Skót reelt roptak a párok, a többiek pedig tapsolva és kurjongatva biztatták őket. Jane kipirult arccal táncolt, egy hajlott hátú emberkével ropta a skót reelt. Carpenterék a zene ütemére tapsoltak. Johnnak vagy Diarmuidnak azonban nyomát sem látták.

– Fejezzék be ezt a rohadt lármát! – bömbölte Blair, miközben malacszeme szikrázott a dühtől.

Elállta a bejáratot, maga volt a rend és törvény mokány megtestesítője. A zene tüstént elhallgatott. Blair után a nyomozói, valamint Hamish és Margaret is beljebb ment a

helyiségbe. A szigetlakók elslisszoltak mellettük, és némán beleolvadtak az éjszakába.

– Mrs. Wetherby? – kérdezte a Jane-hez közeledő Blair.

– Igen?

– Blair detektív-főfelügyelő vagyok Strathbane-ből. Én nyomozok Heather Todd halálának ügyében – mondta, majd igencsak erős szarkazmussal hozzátette: – Igazán sajnálom, hogy föl kellett függesztenem a partiját.

– Biztosan megdöbbent, Mr. Blair – felelte őszintén Jane. – Tudja, ez olyan, mint afféle temetés. Az emberek így reagálnak a halálra. Ez sokkoló, de amikor valaki meghal, az emberek mindig boldogok, hogy ők viszont élnek. Olvastam egy cikket…

– Semmiféle cikk nem érdekel – meredt a nőre barátságtalanul Blair. – Van egy szoba, ahol intézhetem a kihallgatásokat? Ja, és találkoznom kell a férjjel.

– Attól tartok, ez lehetetlen – felelte határozottan Jane. – Dr. Queen nyugtatót adott be neki.

– Vagy úgy. Nos, akkor a többiekkel kezdem. Macbeth, maga elmehet aludni. Majd szólok, ha szükségem van magára.

– Ez nem tisztességes – tiltakozott Margaret. – Ez Hamish ügye.

– Nem érdekes – szólalt meg Hamish, ámbár dühös volt Blairre. – Muszáj aludnom egy kicsit, ahogyan önnek is.

– Miután kihallgattam – közölte fontoskodva Blair, miközben tetőtől talpig végigmérte Margaretet.

– Használhatja az irodámat – felelte a főfelügyelő előbbi kérdésére Jane, aki ügyesen egy tálcára halmozta a piszkos

poharakat és tányérokat. – De jó lesz, ha tudatja velem, hogyan lehetséges kizárni a nyomozásból azt a rendőrt, aki megtalálta a holttestet.

A nő felsőbb osztálybeli akcentusa kellemetlenül hangzott Blair fülének. Ő már eldöntötte, hogy baleset történt, és amilyen gyorsan csak lehet, szándékában állt visszatérni a szárazföldre, ezért nem akarta, hogy Hamish esetleg beleköpjön a levesébe. Másrészt viszont megsérteni sem óhajtott senkit, aki cirkuszt rendezhet a kapitányságon.

– Pusztán Macbeth jólléte aggaszt – morogta. – Rendben, maradhat. Vezessen az irodába, Mrs. Wetherby, és önnel fogunk kezdeni.

Blair hamarosan Jane íróasztala mögött trónolt, a nyomozói tisztelettudóan mögötte álltak. Ő így szerette.

Jane a felügyelővel szemközt foglalt helyet, Hamish pedig az ajtó közelében őgyelgett, és megpróbált nem ásítani.

– Nos, Mrs. Wetherby… Ó, kéne egy rendőr, aki leírja a vallomását. Macbeth, magánál van a jegyzetfüzete?

– Szabadságon vagyok – felelte türelmesen Hamish.

– Rendben, akkor te csinálod, Anderson.

Jimmy Anderson előhozott egy széket a sarokból, és kivette zsebéből a jegyzetfüzetét.

– Három rendőrt láttam a másik helikopteren – jegyezte meg Hamish, mire Jimmy Anderson hálás pillantást vetett rá.

– Én nem fogok kimenni és megkeresni őket – vakkantotta Blair.

– Hol van a… holttest? – kérdezte Jane.

– Az orvos rendelőjében, a faluban – felelte a főfelügyelő. – Tehát, Mrs. Wetherby, lássunk hozzá.

Jane ekkor dobta be a hírt:

– A gyilkos engem akart megölni, nem Heathert.

Blairnek kiguvadt a szeme.

– Tessék?

A nő mindent elmesélt neki Hamish látogatásának okáról, valamint arról, hogy Heather az ő kabátját vette fel. Blair fölmordult magában a plusz bonyodalom miatt. Jane azzal folytatta, hogy a többiek elmentek sétálni, ő utánuk akart menni, de hirtelen megfájdult a feje, bevett két aszpirint, és lefeküdt.

Hamish gyanakodva pillantott a nőre. Biztos volt benne, hogy soha életében nem fájt még a feje, de ha mégis, sokkal inkább hajlana arra, hogy megigyon egy herbateát, mintsem gyógyszert vegyen be.

– És amikor fölébredtem… – A fekete ruhának mély, V alakú dekoltázsa volt. Jane beszéd közben előrehajolt, úgy nézett Blairre, akinek a közszemlére tett dús dekoltázs láttán kocsányon lógott a szeme. – Nos, Diarmuid… Mr. Todd a szalonban tartózkodott, és nem sokkal később csatlakoztam hozzá. A többiek, Heather kivételével, visszajöttek. Aztán a keresésére indultunk. Én egyedül voltam. Egészen a sziget közepéig elmentem, mielőtt föladtam a kutatást. Addig senkit nem láttam a többiek közül, akik keresték Heathert, amíg vissza nem jöttem ide.

Blair föltett még néhány kérdést, majd elengedte Jane-t, miután arra kérte, küldje be John Wetherbyt.

Az ügyvéd morcos képpel jelent meg, pizsamában és köntösben. Jó néhány percig keserűen panaszkodott az „incidensparti” miatt, mígnem Blair egy lekezelő megjegyzéssel elhallgattatta, miszerint nyilvánvalóan sosem vett részt felföldi temetésen, különben nem ütközött volna meg a mulatságon.

Hamish meglepetésére a főfelügyelő kérdései felületesek voltak. Még inkább meglepődött, mikor a Carpenter házaspárt és Margaretet szintén ilyen kurtán-furcsán kérdezte ki. Hol maradt Blair szokásos parancsoló, megfélemlítő modora?

Végül valamennyien elmehettek aludni, és a főfelügyelő közölte, hogy kora reggel visszajön.

– Már majdnem reggel van – jegyezte meg Margaret egy óriási ásítás kíséretében Hamishnek. – Hát ennyit a kemény rendőrségi kihallgatásról. Valójában semmit nem kérdezett. Talán Diarmuidnak tartogatja a nagyágyút.

– Elképzelhető – felelte Hamish, bár a lelke mélyén érezte, hogy Blair, aki azért dolgozik karácsonykor, hogy több ideje legyen az újévi ünneplésre, csak abban érdekelt, hogy balesetként írhassa le az ügyet.

Blair csak tíz órakor jelent meg, és magával hozta Jessie Macleant, Diarmuid titkárnőjét, aki egy halászbárkával érkezett. Karcsú, a húszas évei végén járó lány volt, egyenes, barna hajjal és teknőckeretes szemüveggel.

Diarmuidot odarendelték Jane irodájába. Jessie ment érte, és megpróbált bemenni vele, Blair azonban már akkor fölvette a vallomását, mikor a lány leszállt a hajóról, ezért éles hangon közölte vele, hogy őrá már nincs szüksége.

Ezúttal a nyomozóitól közrefogva és egy magnetofonnal fölszerelt egyenruhás rendőrrel kezdte el a kihallgatást. Hamish az ajtónál őgyelgett, onnan figyelte Diarmuid kifejezéstelen,

csinos arcát. Meglepetésszerűen ébredt rá, hogy egyáltalán nem kedveli a férfit, ámbár azt nem tudta, miért. Heather olyan hátborzongató volt, hogy korábban csak némi szánalmat érzett Diarmuid iránt.

– Tehát – kezdte Blair –, nagyon sajnáljuk, hogy ki kell önt tennünk ennek, Mr. Todd, de tudnom kell, hol volt és mit csinált a tegnapi napon.

Diarmuid pipát vett elő, megtömte, majd aprólékosan rágyújtott.

– Veszekedtünk a feleségemmel séta közben, ezt bevallom.

– Éspedig miről?

– Pénzről. Közöltem vele, hogy kicsit összébb kell húznia a nadrágszíjat, amikor visszamegyünk Glasgow-ba. Nincs több nagystílű, pazarló összejövetel. Ezen kiborult és elviharzott. Én még jártam egyet, kiszellőztettem a fejem, majd idejöttem a szállodába. Jane-t nem találtam, így aztán olvastam. Ő csak akkor jött ki a szobájából, mikor a többiek megjöttek. – Diarmuid a kutatás leírásával folytatta, mondván, hosszú mérföldeket gyalogolt a parton, a sziget keleti oldalán.

– Miss Macleantől tudom, hogy rosszul állnak a pénzügyei – jegyezte meg Blair.

– Nos, kénytelen vagyok elismerni, hogy a magas kamatok miatt pang a házeladás. Ezért is tudtunk kivenni ilyen hosszú szabadságot. Elbocsátottam a személyzetet, és bezártam télre az üzletet. Két irodámat már eladtam, csak a főiroda maradt meg. Pocsék egy helyzet. De hál’ istennek, Jessie itt van. Ő majd egyenesbe hoz mindent.

– Örököl valamit a felesége után, Mr. Todd?

– Semmit, csupán egy közös hiteltúllépést – felelte Diarmuid.

– Volt a feleségének biztosítása?

Hamish nagyon fülelt.

– Igen, de abbahagytuk a fizetését, úgyhogy abból semmit nem kapok. – A férfi mélyet sóhajtott.

Blair metsző tekintetet vetett rá.

– Ugye tudja, hogy Glasgow-ban mindezt ellenőrizhetjük?

– Erre semmi szükség – felelte önelégülten Diarmuid. – Jessie magával hozott minden erre vonatkozó iratot.

– Miért?

– Azért, mert fölhívtam, és erre utasítottam.

Blair gyanakodva fürkészte a homlokát ráncoló, pipázó férfit. Úgy ült ott, mint egy pipázó és a homlokát ráncoló színész. Hamish pedig arra gondolt, hogy mindig volt valami teátrális a pasasban.

A főfelügyelő nyugtalankodott. Nem tetszett neki Diarmuid viselkedése. Nem tetszett az előrelátása, hogy idehívta a titkárnőjét, papírokkal fölszerelkezve. Másrészt viszont a lehető leggyorsabban le akarta zárni az ügyet.

– Hogyan jutott föl ide Miss Maclean ilyen gyorsan? – tudakolta.

– Van Glasgow-ból egy éjszakai vonat Obanbe. Reggel hatkor érkezik ide. Megmondtam Jessie-nek, hogy azzal utazzon, aztán telefonáltam a falu szállodájába, és elintéztem, hogy érte menjen és fölvegye őt az egyik halászhajó.

– Szép summát kellett fizetnie a halásznak ebben az ítéletidőben.

– Igen, viszont szükségem van Jessie segítségére – felelte türelmesen Diarmuid.

– Ki volt az a halász? – szólalt meg hirtelen Hamish.

– Angus Macleod. Általában ő fuvaroz a szárazföldre Jane-nek – felelte Diarmuid.

– Hiszen Angus Macleod az a fickó, aki bezárta Jane-t a betonbunkerbe!

– Miről beszél, Macbeth? – csapott le Blair.

Diarmuid valami mesterkélt türelemmel, ami már kezdett Hamish idegeire menni, beszámolt a „csínytevésről”.

Az őrmester szinte érezte, ahogy Blair ellazul. Immár semmi kétsége nem volt afelől, hogy a főfelügyelő mindenáron be akarja bizonyítani, hogy Heather halála baleset volt, és ha Diarmuid ilyen hihetetlenül naiv, akkor bizony a kezére játszik.

Blair befejezte a kihallgatást. Azt mondta, utánanéz, jelentettek-e valamit a helyszínelők.

Hamish pedig elindult megkeresni Jane-t.

– Nagyon bánná, ha maradnék még egy kicsit? – kérdezte a nőtől. – Meg vagyok győződve róla, hogy Blair ejteni fogja az ügyet. Szeretnék itt maradni, hátha kideríthetek valamit.

– Akkor maradnia kell – felelte minden teketória nélkül Jane. – Látom, szereti a munkáját, és szüksége van a lelki békéjére, különben szenvedni fog a stressztől.

Ahogyan Hamish számított rá, Blair két óra múlva visszajött, és összehívta az embereket.

– A helyszínelők semmit nem találtak a tengerparti köveken.

– Ami azt bizonyítja – vágta rá Hamish –, hogy valaki biztosan ütést mért Heather tarkójára. Ha esés közben csapódott volna egy sziklának, akkor…

– Fogja már be! – csattant föl Blair. Glasgow-i akcentusát kiemelte a harag. – Magánál okosabbak derítették ki, hogy baleset volt. Mr. Todd, a felesége testét átszállították Strathbane-be, onnan elviheti. Mint mondtam, baleset történt. Ennyi.

Hamish a felügyelő után ment.

– Szerintem maga sem hiszi el, amit az imént mondott.

– Nekem ne mondja meg, hogy mit hiszek vagy nem hiszek – acsarkodott Blair. – És ne feledje, a fölöttesével beszél. Baleset, Macbeth. És kész. Egyébként van itt egy gusztusos csaj, akivel foglalkozhat.

– Ne merjen így beszélni Margaret Shaw-ról! – kiáltotta Hamish.

– Jaj, ne legyen ostoba! Én nem arról a vén tyúkról beszélek, aki szakácskönyveket ír, hanem Jane Wetherbyről. Nyam-nyam – kacsintott Blair, majd beszállt egy ütött-kopott bérelt kocsiba.

A kormány mögött ülő Jimmy Anderson együtt érző pillantást vetett az őrmesterre, mielőtt elhajtottak.

Hamisht odabent Diarmuid dagályos bejelentése fogadta, miszerint szeretne még néhány napot az egészségfarmon tölteni, hogy összeszedje magát, mielőtt Strathbane-be indul a holttestért, és elviszi Heathert Glasgow-ba, a végső nyughelyére. Jessie éppen a szükséges telefonhívásokat intézi az irodában, tette hozzá.

Margaret együtt érzőn pillantott Hamishre.

– Van kedve sétálni egyet? – kérdezte.

A férfi Margaret tiszta szemébe, hullámos hajára és fitt alakjára nézett, s minden dühe és bosszúsága tüstént elszállt.

– Mit forgat a fejében?

– Egy munkaestebédet, zsarukám. Nincs semmi kajánk. Vegyen magához néhány papírlapot, és lemegyünk a Felföldi Kényelembe, ahol megpróbáljuk kispekulálni, ki volt a tettes.

– Tehát maga szerint is lehetett gyilkosság?

– Nem éppen, viszont a Blair-félék arra késztetik az embert, hogy bebizonyítsa, nincs igazuk. Biztosra kellene mennünk, ez a véleményem.

Gyors léptekkel haladtak Skulag felé. Friss, tiszta volt az idő, és kivételesen a szél sem fújt. Bal felől tompa szürkeséggel csillogott a tenger. Hamish meglepődött, amikor nem látta a falu utcáján Geordie teherautóját. Mint kiderült, a sofőr rendszeresen közlekedett a nyugati part és Skulag között, homárt meg halat fuvarozott, amelyeket a komp érkezésekor átraktak, majd elszállítottak a szárazföldre. Nyáron a móló mögött, egy hatalmas hűtőfészerben várakozott az esedékes szállítmány a következő komp érkezéséig, télen azonban mindig elég hideg volt, így a mólón tárolták a halakat meg a tenger gyümölcseit. És Geordie vette fel a komp vagy a halászhajók által a szigetre hozott árukat, majd szállította ki a különböző tanyákra Eileencraig egész területén. Karácsonykor is dolgozott, ezért talán végre úgy döntött, pihen egy kicsit. A szigetlakók többnyire presbiteriánusok voltak, és sokan pogány ünnepnek tartották a karácsonyt. Számukra Hogmanay – azaz szilvesztereste – az igazi ünnep.

A Felföldi Kényelem tulajdonosa, aki egyszersmind a csapos volt, és szemlátomást minden egyebet is ő csinált a szállodában, savanyú ábrázattal világosította fel őket, hogy

télen az étterem zárva tart, viszont a bárban kaphatnak enni. Amikor helyet foglaltak, két zsíros étlapot nyomott a kezükbe, majd elment, hadd válasszanak.

– Hát ennyit a felföldi finomságokról – panaszkodott Margaret. – Mindenhez chips jár. Hamburger és chips, lasagne és chips, pite és chips, kolbász és chips, meg sonka tojással és chips.

– Én sonkát, tojást és chipset kérek – mondta Hamish. – Meg egy korsó sört.

Margaret ugyanennél maradt. A tulajdonos aprólékosan vette föl a rendelésüket.

– Nekem magamnak kell elkészítenem – sopánkodott –, nem kapok személyzetet. Volt itt egy lány, az is faképnél hagyott – mondta, majd lomha léptekkel a konyha felé indult.

– Alighanem egy órába telik, mire megsüti a tojást – jegyezte meg Hamish –, úgyhogy lássunk munkához. – Szétnyitott egy összehajtogatott papírlapot, és tollat vett elő. – Mindenekelőtt Jane Wetherby. Mi a meglátása?

– Egyfolytában azon a kabáton töprengek – felelte élénken Margaret. – Nézze, mialatt Jane a barátnőjénél volt, mi láttunk egy Agatha Christie - tévéjátékot. A sztori szerint egy nő szól Poirot-nak, hogy védje meg valakitől, aki már kísérletet tett a meggyilkolására. Ez a nő vendégségbe hívja a rokonát, töltsön el nála néhány napot. A rokon fölveszi a nő élénk színű köpenyét, és tévedésből meggyilkolják. Ám aztán kiderül, hogy valójában mindvégig a rokon volt a kiszemelt áldozat, a nő csak kitalálta a gyilkossági kísérleteket, és azokkal leplezte a valóságot. Jane ugyan nem volt velünk, viszont ő is láthatta a filmet a tévében, Priscilla szállodájában.

Priscilla! Hamish döbbent képet vágott. Senkinek nem kívánt boldog karácsonyt. Nyilván nem tudják, mivel van elfoglalva,

hiszen mindössze két sor jelent meg az újságokban egy turista véletlen haláláról Eileencraigen.

Margaret közben folytatta az okfejtését:

– Tehát, mint látja, itt is valami hasonló forgatókönyvvel állunk szemben. Jane beszámolt magának a gyilkossági kísérletekről, és ő biztatta Heathert, hogy vegye föl a viharkabátját. Simán hazudhatott a fejfájásáról, és hátul kiosont a házból. A kérdés az… miért?

– Itt jön a képbe Diarmuid – felelte Hamish. – Heather idősebb volt nála, sótlan és sznob. A pénzéért vette feleségül, a pénz azonban elfogyott. Netán van valakije, aki hajlandó második Mrs. Todd lenni? Az üzlete olyan rosszul megy, hogy egész decemberben zárva tart, sőt egy ideig januárban is. Mondjuk, Heather után futott, amikor kikerült a többiek látótávolságából, titokban követte a nyugati partra, megvárta, amíg fölkapaszkodik arra a sziklára, aztán egy éles kővel tarkón vágta. Már csak a tengerbe kellett hajítania a követ. Említettem magának, hogy láttam, amikor Jane egy cetlit nyomott Diarmuid kezébe. Jane nagyon gazdag, sikeres vállalkozása van, ráadásul jól néz ki. Heather nem volt valami szép. Nem gondolja, hogy mindezért érdemes volt ölni? Diarmuid elképesztően hiú, és az ilyen férfiak veszélyesek.

– És mi a helyzet John Wetherbyvel? – kérdezte Margaret. – Tudja, bármilyen kellemetlenül és keserűen viselkedik is, én úgy vélem, még mindig szerelmes Jane-be. Mi van, ha őrülten féltékennyé tette valami? Mi van, ha ő kattant be, és ütötte le Heathert, mialatt mi valamennyien máshol kerestük, hiszen csak a sárga viharkabátot látta, és azt hitte, Jane az.

Hamish sebesen jegyzetelt.

– Jó lesz utánanézni Mr. Wetherby üzleti ügyeinek, és megkérdezzük Jane-től, szerepel-e John a végrendeletében, ha írt egyáltalán. És Carpenterék? Náluk hibádzik valami?

– Nem hinném – felelte határozottan Margaret –, ahogyan nyilván maga sem. Azért jobb lesz őket is ellenőrizni, igaz? De hogyan fogja mindezt megcsinálni, elvégre hivatalosan nem dolgozik az ügyön.

– Nahát, csodák csodájára itt az étel meg a sör – lelkendezett Hamish.

Miközben az olajos chipset, a sós és zsíros sonkát meg a szétfolyt tükörtojást falatozták, és megitták az állott sört, Hamish egyfolytában a jegyzeteit böngészte.

– Azt hiszem, ki fogom deríteni, mi állt azon a cetlin, amelyet Jane odacsúsztatott Diarmuidnak – mondta. – Ám aztán Heather személyére kéne koncentrálnunk. Lássuk, mit lehet kiszedni a titkárnőből. Barátkozzon össze vele, Margaret.

A nő elvigyorodott.

– Ahogyan óhajtja, Sherlock.

Amikor visszatértek az egészségfarmra, kiderült, hogy Diarmuid ismét visszavonult a szobájába. A többiek, Jessie-t is beleértve, tévéztek.

Margaret megkérdezte a lányt, volna-e kedve sétálni egyet a friss levegőn. Jessie bólintott, és kettesben indultak útnak a parton.

A fövenyen baktatva Margaret jobban szemügyre vette Diarmuid titkárnőjét: hajszálcsíkos kosztümöt viselt, a zakón hatalmas válltöméssel, és rövid szoknyával, hozzá magas nyakú fehér blúzt, és körömcipőt.

Miután általánosságban taglalták a tragédiát, Margaret kíváncsiskodni kezdett.

– És mi a helyzet veled? Most mihez fogsz kezdeni? Úgy értem, Diarmuid vállalkozásának gyakorlatilag befellegzett.

– Ó, a felszámolással rengeteg dolgom lesz – felelte a lány. – Az eltart egy ideig. Utána esetleg elutazom valahová. Talán kipróbálok egy másik országot.

– Hiszen egy hónapig vakációztál…

– Nagyon is rám fért – felelte fullánkosan Jessie. – Toddék igazi rabszolgahajcsárok.

– Ez hogyan lehetséges, ha rosszul ment az üzlet? Úgy értem, mit kellett csinálnod?

Jessie megállt, gyanakodva pillantott Margaretre, majd megvonta a vállát.

– Hát az asszony, ő volt a gond. Szerintem még azt sem tudta, hogyan kell kitörölni a seggét. – Furának tűnt a gorombaság, főleg Jessie affektált, gondosan artikulált skót akcentusával. – Mégis mit gondol, ki végezte az összes munkát, szervezte meg a „kis partikat”, ki gépelte le a rohadt leveleket ennek meg annak? Hát én. Ha nem dől be az üzlet, akkor is otthagytam volna őket.

– Nagyon sok összejövetelt tartott? – Margaret közelről figyelte a lányt, aki rosszkedvűnek, gyűlölködőnek tűnt.

– Ó, rengeteget. Persze mindegyik partinak az üzletet kellett volna segítenie. Abban a reményben látták vendégül a „megfelelő” embereket, hogy ügyfelek lesznek, és drága italokkal meg koncertjegyekkel kényeztették őket. Ráadásul egy senkiházi banda volt! Időnként Heather behálózott egy-egy hírességet… az egyik celebet játszotta ki a másikkal szemben. Tudja… „Mr. Bloggs is eljön, Mr. Biggs”, vagyis Mr. Biggs biztosítva lett arról, hogy egy másik jeles híresség is ott lesz, és

persze Mr. Bloggs is eljött, amikor Heather azzal hívta föl, hogy Mr. Biggs is a vendégek között lesz. Régi trükk, mégis rengetegen bedőlnek neki. Azt hiszem, Mr. Todd meg fog döbbenni, ugyanis egyetlen barátja sem lesz a világon, amikor híre megy, hogy egy vasa nem maradt. – Jessie ezt különös élvezettel mondta.

– Heather sok színes történetet mesélt nekem Gorbalsról, ahol gyerekeskedett, mikor az még Glasgow egyik lepusztult nyomornegyede volt – jegyezte meg Margaret. – De ha ott élt, hogyan tett szert ekkora vagyonra?

Jessie fölhorkant.

– Ez volt az egyik hazugsága, amitől hiteles lett a baloldalon. Egykeként nőtt fel egy hatalmas házban Hillheadben, amely, ha esetleg nem tudná, az egyetem közelében lévő flancos negyed. Azért lett baloldali, hogy bebocsátást nyerjen egy olyan társadalomba, amely egyébként elutasította volna… tudja, színészek, írók, művészek.

– Diarmuid jó főnök volt?

– Egyedül az lett volna, igen, de elvárta, hogy a feleségének is dolgozzam.

– Akkor miért nem hagyta ott őket? Mióta dolgozik nekik?

– Hat éve. Nézze, jól fizettek, ami a javukra szól. Mindig Spanyolországban akartam élni, ez a célom. Fázom. Szaladjon, és meséljen el mindent a zsaru barátjának, amit tőlem hallott, hiszen ez volt az egyetlen ok, amiért megsétáltatott ezen a hideg tengerparton.

És Margaret Show elpirult.

Hatodik fejezet

Az utolsó szónoklat, egy indokolatlan gyűlölködés

indokának keresése – de rémes!

SAMUEL TAYLOR COLERIDGE

Hamish visszatért a faluba, és a sárga földig lehordta Angus Macleodot.

Miután megszidta a gyalázatos viselkedése miatt, mármint azért, hogy belökte Jane-t a bunkerbe, Diarmuid telefonhívása felől faggatta a begyulladt halászt, aki arra kérte, hogy menjen el Obanbe Jessie-ért.

– Ja, igen, az este közepén telefonált, nem mindennapi állapotban – felelte Angus. – Arra kért, vigyem ki a hajót, és menjek Obanbe. Azt mondtam, felejtsen el, de egy rakás pénzt ajánlott, a szél pedig alábbhagyott… szóval átmentem.

– Látta már azelőtt a lányt, Jessie Macleant?

– Á, dehogy. Akkor láttam először.

Hamish ezután tovább baktatott a főutcán, Mrs. Bannerman házához. Az asszony ingerülten viselkedett, mikor a gyilkosság éjszakájáról faggatta, végül csak elmondta, hogy az egyik szomszédja partiján mulatott. Az őrmester ellenőrizte az „alibit” a szomszédnál, egy bizonyos Mrs. Gillespie-nél, aki igazolta, hogy Mrs. Bannerman nála töltötte az egész estét. Csakhogy a gyilkosságot korábban is elkövethették, gondolta Hamish. Nem létezik olyan kórboncnok, aki meg tudná állapítani egy gyilkosság pontos időpontját. Délután négy és este kilenc között történt, legfeljebb ennyire tudják behatárolni. Megkérdezte hát

Mrs. Gillespie-től, látta-e a parti előtt is a szomszédasszonyát, mire azt a választ kapta, hogy már késő délután óta nála volt, segített a mulatság előkészületeiben.

Mire visszatért a Vidám Vándorba, Hamish már-már hajlott rá, hogy Heather csakugyan a zuhanáskor lelte halálát. Nem látott ugyanis semmiféle indítékot.

Diarmuid után kérdezősködött, aki még mindig a szobájában volt. Amikor rányitotta az ajtót, a férfi az ágyán fekve a mennyezetet bámulta.

– Mindössze egy dolgot szeretnék megkérdezni – mondta Hamish. – Karácsonyeste Jane a kezébe csúsztatott egy cetlit. Mi állt rajta?

Diarmuid felült, gondosan megigazgatta összekócolódott haját, s a szemközti falon lógó tükörbe pillantott.

– Ja, az? Megkérdeztem tőle, van-e valamilyen kapcsolata az ingatlanbizniszben. Vevőt keresek. Jane aztán adott egy cédulát, és azt mondta, próbálkozzam James Baxterrel, a Baxter Fredericks és Baxtertől, aki régi jó ismerőse. Tőle vette az egészségfarmot is. A cég állítólag terjeszkedik.

– Feltételezem, megtartotta a cédulát – jegyezte meg gyanakodva Hamish.

– Természetesen – felelte mérgesen Diarmuid. Fölkelt, az öltözőasztalhoz ment, és kihúzta a fiókot. – Itt van. Jessie-nek akartam odaadni, hogy szervezzen meg egy találkozót Baxterrel, amikor ismét Glasgow-ban leszek.

– Csak egy kis időre viszem el – mondta Hamish.

– Nem gondolja, hogy már eddig épp eleget kellett elviselnem? – kérdezte ritka elevenséggel Diarmuid. – Az isten szerelmére, ember, meghalt a feleségem! Baleset volt. Jessie egyébként azt

mondja, és tökéletesen igaza van, hogy magának egyáltalán nincs erre felhatalmazása.

– Majd váltok néhány szót a lánnyal – felelte komoran Hamish. – Ezt a cetlit egyelőre magamnál tartom. – Az ajtóból még visszafordult. – Mellesleg hol volt a felesége kabátja? Arra a viharkabátra gondolok, amelyet nem talált a fogason.

– A szekrényben lóg – válaszolt Diarmuid. – Arra. A rendőrség már megvizsgálta, de semmi gyanúsat nem találtak.

Hamish aztán Jane-t kapta el a konyhában.

– Diarmuidról akarok érdeklődni. – Jane kicsit elpirult, és túl energikusan kezdte keverni, amit épp főzött.

– Miről?

– Ez a cédula. – Hamish föltartotta a cetlit. – Ezt maga írta?

Jane a papírra pillantott, és Hamish úgy érezte, mintha nagyon is megkönnyebbült volna. Vajon miért?

– Igen, ez egy nagy ingatlanügynökség neve – felelte a nő. – Diarmuid el akarja adni, ami megmaradt a cégéből.

Hamish megköszönte a választ, visszavitte a cédulát Diarmuidnak, majd a szalonba ment, ahol Margaret félrevonta, és elismételte neki a Jessie-vel folytatott beszélgetést.

– Biztos benne, hogy nemcsak színészkedik? – kérdezte a férfi. – Szerintem ez egy kis boszorkány, de van valami, nos… szexi benne. Mit gondol, ő és Diarmuid…?

– Ami a lányt illeti, nem látok mást, csak egy jó adag megvetést a munkáltatója iránt – felelte Margaret. – És maga mit intézett?

Hamish elmesélte, mire jutott a saját nyomozásával. John Wetherby, aki egy londoni napilapot olvasott, melyet a többi újsággal és magazinnal együtt karácsony másnapján hozott át a komphajó, hirtelen gyanakvó tekintettel nézett rájuk az újság széle fölött.

– Én nagyon is úgy gondolom, hogy Jessie és Diarmuid összejátszhat – jegyezte meg halkan Hamish. – Könnyen lehet, hogy az a megvető stílus csak szerepjátszás a részéről.

– Hiszen még csak nem is volt a szigeten – mutatott rá Margaret.

– Attól még lehet közöttük valami, és ha van, hamarosan meg fognak feledkezni az óvatosságról. Ki nem állhatom ezt a Diarmuidot. Betegesen hiú.

– Biztos benne, hogy az iránta érzett utálata nem befolyásolja a megítélését? – tudakolta Margaret.

Hamish nevetett.

– Igyekszem. Hol van Jessie?

– Tévét néz.

Hamish a tévészobába ment. A lány ott ült a Carpenter házaspár társaságában. Az őrmester eltűnődve pillantott Carpenterékre. Jól tette vajon, amikor olyan könnyedén kizárta őket a lehetséges gyanúsítottak közül?

Lehajolt Jessie-hez, és halkan így szólt:

– Egy szóra, Miss Maclean, ha kérhetem.

A lány követte.

– Jane irodájába megyünk – mondta Hamish.

– Megkérdeztem Jane-t – közölte Jessie, amikor már az íróasztal két oldalán ültek. – Maga csak egy isten háta mögötti felföldi faluban rendőr, és semmi joga kérdésekkel zaklatni a munkaadómat vagy engem. Baleset történt.

– Nos, ha csupán baleset történt, semmi kifogása nem lehet a kérdéseim ellen – felelte jóindulatúan Hamish. – Egyébként azt hittem, Diarmuid a volt főnöke.

– Addig dolgozom neki, amíg elintézem a temetést, és megígértem, hogy összecsomagolom Heather holmiját.

– És aztán?

A lány megvonta keskeny vállát.

– Egy időre talán külföldre megyek.

– Hova?

– Valahová Spanyolországba.

– Mondja csak, voltak Diarmuidnak házasságon kívüli kapcsolatai?

Jessie megütődve nézett a férfira.

– Rengeteg.

– És Heather tudott ezekről?

Ismét vállvonogatás volt a válasz.

– Azt hiszem, igen. Mr. Todd nemigen képes titkot tartani.

– Ahogyan Heather sem tudott – jegyezte meg szárazon Hamish. – Biztosan leszedte a férjét a tíz körméről.

– Á, dehogy. Egy csöppet sem érdekelte, mit csinál a férje, amíg nem zavarta a köreit, és fizette a flancos összejöveteleket meg a bridzsklubot, a golfklubot és mit tudom én, még mit. Heathert egyáltalán nem érdekelte a szex. Mr. Todd többször is próbálta elmondani neki, hogy az ingatlanok iránti kereslet drasztikus csökkenése miatt gyorsan fogy a pénz. Én is megpróbálkoztam ezzel, de soha nem hallgatott meg. El sem tudott volna képzelni olyan életet, ahol nem előkelősködhet a partikon, és nem képzelheti magát a glasgow-i társaság vezéralakjának. Ez az év volt magasan a legrosszabb.

– Miért?

– Nos, Glasgow lett Európa kulturális fővárosa, következésképp Heather még több hírességet próbált meghívni a házába.

– Önnek volt valaha viszonya Diarmuiddal?

– Ne butáskodjon! A pasas használhatatlan. Egész életében sosem szeretett mást, csak a saját tükörképét.

Hamish közölte, hogy pillanatnyilag ez minden, és amikor magára maradt, a lányon tűnődött. Úgy vélte, Jessie olyan kemény, mint a beton. Talán Diarmuid számára ő volna Lady Macbeth?

Vacsora után John Wetherbyt próbálta kikérdezni, aki csípősen annyit felelt, hogy senkit sincs joga faggatnia.

Hamish ekkor ismét visszament az irodába, és fölhívta Jimmy Andersont Strathbane-ben.

– Mákod van – mondta a nyomozó. – Blair szabira ment. Ne merészeld azt mondani, hogy gyilkosság volt, mert zoknitartót fog csinálni a beleidből.

– Azon igyekszem, hogy kiderítsem – felelte Hamish. – Erről a John Wetherbyről lenne szó. Kíváncsi volnék, tényleg annyira sikeres ügyvéd-e.

– Nekem elhiheted, hogy Blair mindenkinek utánanézett, miután visszajöttünk, csak a biztonság kedvéért. Ha meg akarod hallgatni, elővehetem a dossziét.

Hamish tüstént beleegyezett.

Néhány perccel később Jimmy ismét a vonalban volt.

– Tessék. Wetherby, John. Igen, csak úgy dől hozzá a pénz. Örökölt is, de rengeteget keres. Nagyon sikeres. Aztán Carpenterék, na, ez meglepett. Gazdagok. Yorkshire jelentős része az övék. Azt mondták a barátoknak, hogy alig várják már az ingyen telelést. Ahogy a gazdagok általában, úgy látszik, ők is szeretik a potya dolgokat. Az egészségfarmos csaj, Jane Wetherby. Jó család, nem túlzottan gazdag, viszont sikerre vitte az egészségfarmját. A szóbeszéd szerint ledér nőszemély.

Hamish elvigyorodott. Senki más nem használ ilyen régimódi szavakat, csak a skót rendőrség. Akkor sem lepődött volna meg, ha Jimmy „utcanőt” mond.

– Nem sokat tudunk róla – folytatta Jimmy. – Alighanem sok száz kedves ismerőse van, de nincs egyetlen barátja. Van azonban egy húga, Cheryl, aki simán lekurvázta. Aztán… Margaret Shaw. Sikeres író, a tévében és a rádióban is vannak főzőműsorai. Szerényen jómódú. Úgy tűnik, csak futólag ismeri Jane-t. Özvegyasszony. Végül Diarmuid. Neki alaposan utánanéztünk. Haldoklik az üzlete, viszont a neje halálán semmit nem keres. Volt balkézről néhány viszonya, de egyik sem nagy szenvedély.

– És mi a helyzet a titkárnővel, Jessie-vel? – kérdezte Hamish.

– Ő a haláleset után bukkant föl a szigeten. Hat éve dolgozik nekik. Az egyik alkalmazott szerint ő viszi a boltot, nem Diarmuid.

– Akkor miért fuccsolt be? Jessie miatt?

– Dehogy. Mindenütt lehúzzák a rolót az ingatlanügynökségek.

– Hát kösz, Jimmy. Egyébként meglep, hogy Blair ennyit vesződött ezzel.

– Blair?! Nekem kellett vesződnöm, Hamish. Ő csak attól rettegett, hogy megint előrukkolsz egy gyilkossággal, és bolondot csinálsz belőle.

Hamish elbúcsúzott, majd bontotta a vonalat. Egy ceruza végét rágcsálva töprengett az ügyön. Miért? Miért akarta valaki meggyilkolni Heathert? Undok nőszemély volt. De az nem indíték. Diarmuidnak egy fillér haszna sem származik az asszony halálából. Akkor miért? Úgy döntött, egész éjszaka fönn marad, hátha valaki szintén ébren tölti az éjszakát. Ha, mondjuk, Jessie-nek és Diarmuidnak benne volt a keze, akkor nyilván alig várják már, hogy beszélhessenek egymással.

Megvárta, amíg mindenki elmegy lefeküdni, majd visszatért a szalonba, és a sötétben ücsörgött. Vánszorogva teltek az órák.

Odakint még mindig szélcsend volt, és földöntúli némaság.

Ám hajnali kettőkor, amikor már alig tudta nyitva tartani a szemét, a hálószobákba vezető folyosón világosság gyúlt.

Hamish nagyon halkan fölállt, az ablakhoz osont, és elbújt a függöny mögött. Onnan kukucskált.

Jane jött be, utána Diarmuid.

– Mi van, szívem – kérdezte a férfi. – Mi történt?

– Félek – mondta Jane. – A titkárnődet nagyon is a bizalmadba avatod. Soha senkinek nem szabad elmondanod, mit tettünk.

– Elment az eszed? – így Diarmuid. – Szabadulj meg attól a félszeg rendőrödtől, az isten szerelmére!

– Holnapután jön egy komp – felelte Jane. – Hidd el, valamennyien rajta lesztek.

– Hiszen a komp karácsony másnapján közlekedett, egy hétig nem jön. Majd ráveszem Angust, hogy vigyen át.

– Ez a komp egy obani cégé. Nem szállít autókat, csak személyeket. Javaslom, hogy te és Jessie legyetek rajta. Obanben bérelhetsz autót, és onnan eljuttok Strathbane-be.

Diarmuid megborzongott.

– Jessie-t fogom odaküldeni. Képtelen volnék még egyszer látni Heather arcát.

– Ez érthető. Most menj aludni, Diarmuid, és hagyj engem is lefeküdni, fáradt vagyok.

A férfi felé nyújtotta a karját.

– Jane…

– Ugyan, hagyj békén! – mondta haragosan a nő.

Hamish megvárta, amíg minden elcsendesül, majd Margaret Shaw szobájához ment. Fölkapcsolta az éjjeli lámpát, felébresztette a nőt, és az ágy szélére telepedett.

– Mi történt? – kérdezte Margaret.

– Elbújtam a szalonban, és kihallgattam Diarmuid meg Jane beszélgetését. – Aztán elmesélte, amit hallott. – Számomra nyilvánvaló, hogy ők ketten szervezték meg a gyilkosságot.

– Ugyan már, Hamish! Nézze, Jane soha nem keveredne semmiféle gyilkosságba. Vele kapcsolatban meggondoltam magam. Egy légynek sem tudna ártani.

– Ó, nem? Mégis mit tud itt bármelyikünk Jane-ről? Mindannyian csak felületesen ismerik. Jessie elmondása szerint Diarmuidnak már korábban is voltak viszonyai. De gondoljon csak bele! Jane gazdag, vonzó, független nő. Ha Heather eltűnik az útból, akár feleségül is veheti.

– De nincs bizonyítéka – sopánkodott Margaret. – Egy kihallgatott beszélgetés nem bizonyíték. Most mégis mihez fog kezdeni?

– Sokktaktika – felelte Hamish. – Csak várjon, és meglátja.

Amikor reggeli után valamennyien összegyűltek a szalonban, Hamish megállt a kandalló előtt.

– Azt hiszem, rájöttem, miért ölték meg Heather Toddot – jelentette ki.

Hosszú csend következett, majd dühös hangok kiabálták túl egymást.

– Baleset volt! – csattant föl Jane.

– Maga érzéketlen, pózoló alak – kommentálta John Wetherby.

– Tényleg? – kiáltották kíváncsian Carpenterék.

Hamish föltett kézzel csöndet kért.

– Hallgassanak végig! A gyilkosságot Jane Wetherby és Diarmuid Todd követte el.

Egytől egyig tátott szájjal meredtek rá.

– Mindent előre kiterveltek – folytatta az őrmester. – Csupán az alkalomra vártak. Az állítólagos gyilkossági kísérletekkel indítottak, mármint Jane ellen. Engem azért hívtak ide, hogy az egész sokkal valószerűbbnek tűnjön. Amikor egy viharos napon mindenki sétálni indul, Jane azt javasolja, hogy Heather az ő kabátját vegye föl, hogy később arra hivatkozhasson, nem Heather volt a kiszemelt áldozat, hanem ő maga. Vagy Diarmuid követte Heathert, és ölte meg a feleségét, vagy visszajött a szállodába Jane-ért, és együtt követték el a gyilkosságot.

Jane sírva fakadt. Diarmuid hamuszürke arccal lassan fölállt. A többiek megütközve ültek.

– Be kell vallanom, tegnap este elbújtam a szalonban, és kihallgattam a beszélgetésüket – folytatta Hamish, miközben kitartóan a zokogó Jane-t nézte. – Hallottam, amikor azt mondta Diarmuidnak, hogy soha senkinek nem szabad megtudnia, mit tettek.

Jane kihúzta magát, odavonult Hamishhez, és hátravetette a fejét.

– Tudom, mi a látszat – mondta. – De… – Megfordult, és rákiáltott Diarmuidra: – Az isten szerelmére, mondd meg neki! Esküdtszék elé akarsz kerülni gyilkosságért?

Diarmuid csak állt, és igencsak szerencsétlennek tűnt.

Hamishnek az a szörnyű érzése támadt, hogy ez a csodálatos szerelmiháromszög-teória romba dőlt.

– Maga mondja meg! – kérte Jane-t.

– Mi nem tehettük – mondta fennhangon a nő. – Egyikünk sem, mert együtt voltunk az ágyban. Magányosnak éreztem magam, szükségem volt valakire. Aztán Diarmuid visszajött. Neki is kellett valaki. El volt keseredve, mert összeomlott a vállalkozása, és Heather egyszerűen semmibe vette, mivel nem tudta többé finanszírozni a kis szalonját. Éppen akkor öltöztünk fel és léptünk be ide, amikor valamennyien visszajöttek. Érti már, miről beszéltem, amikor azt mondtam, hogy senkinek nem szabad megtudnia? – Jane aztán az exférjére rontott. – Önelégülten vigyorogsz, John, hát ezt hallgasd meg! Évek óta ez volt az első viszonyom, és soha nem voltam hűtlen hozzád. Csak megjátszottam, hogy elégtételt vegyek az inzultusokért, a megaláztatásokért meg a mocskos megjegyzésekért. És mindössze annyi történt, hogy lefeküdtem egy félresikerült alakkal. Gyűlölöm a férfiakat! Tehát fejbe vertük Heathert, mialatt úgy tettünk, mintha őt keresnénk? Nem. Nem vertük fejbe, ugyanis sehová nem mentem volna Diarmuiddal, és nem is megyek soha többé.

John Wetherby odalépett hozzá, és átkarolta a derekát.

– Be fogom perelni a zsarut zaklatásért.

– Tűnjenek el! Mindannyian! – kiáltotta Jane. Arcát teljesen eltorzította a harag. – Holnap indul egy komp. Legyenek rajta. Valamennyien.

Kiviharzott a szalonból.

Hamish némán állt, tökéletes idiótának érezte magát. Hogyan is gyanakodhatott egyáltalán Jane-re? Margaret jól mondta. Annyira nem bírja Diarmuidot, hogy az utálat befolyásolta az ítélőképességét.

Amit Jane elmondott, bizony igaznak tűnik.

– Menjünk innen! – szólalt meg mellette Margaret.

Hamish szomorúan követte a nőt. Egymás mellett sétáltak a tenger felé a kemény, fehér homokon. Apálykor a homokot alig néhány centis víz borította, és a sík sziget hamarosan eltűnt mögöttük, olyan érzést keltve, mintha víztükrön lépkednének. Hatalmas felhők vitorláztak a fejük fölött. Margaret kicsit megszédült az optikai csalódástól, hogy nincs szárazföld körülötte. Megálltak.

– Ez kifejezetten hátborzongató – mondta halkan a nő. – A semmi közepén állni. A városokban fény van, emberek meg lárma. Nem is csoda, hogy szegény Geordie bolond. Magam is megőrülnék, ha sokáig egy ilyen szigeten kellene élnem.

– Azt hisszem, ez volt hatással az én agyamra iss. – Hamish erős mássalhangzói a rosszkedvét tükrözték. Olyan megszállottsággal keresett egy gyilkost, hogy még Priscillát sem hívta fel. Hagyd a fenébe! – unszolta az agya. Baleset volt, engedd el!

– Sétáljunk be Skulagba – javasolta Margaret.

Hirtelen föltámadt a szél, és összeborzolta lábuk alatt a vizet. Elérték az országutat. Alig gyalogoltak rajta, mikor egy szigetlakó megállította mellettük a kocsiját, és fölajánlotta, hogy elviszi őket. Hálásan elfogadták a fuvart, s fura módon Hamish ezt a helybéliek Jane iránt tanúsított újfajta toleranciájának tudta be. Heather halála előtt senki nem állt volna meg, hogy fölvegye a Vidám Vándor valamelyik vendégét.

Ám amikor a Felföldi Kényelemhez érve a sofőr odanyújtotta mocskos mancsát, dühbe gurult.

– Két font ötven penny lesz.

– Két font ötven penny? Miért? – tudakolta Hamish.

– Ennyit fizet a taxiért – felelte a sofőr.

Margaret elfordult, miközben az egyébként békés természetű Hamish Macbeth közölte a sofőrrel, hogy mit csináljon a kocsijával, és hová tegye.

– Már csak ez hiányzott nekem! – mondta bosszúsan már a szálloda bejáratánál a férfi.

– Whisky! Az hiányzik nekünk – felelte élénken Margaret. – Egy kortyot sem volnék képes meginni abból a szúnyogpisiből, amit itt sörnek neveznek.

Amikor leültek a bárban az ablak mellett, mindkettejük kezében egy-egy nagy pohár whisky volt. Margaret bánatosan pillantott Hamishre, amikor szelíden így szólt:

– Most nem szabad feladnia. Biztos vagyok benne, hogy gyilkosság történt.

– Igen, de végtelenül sajnálom Jane-t. Nem is emlékszem rá, mikor csináltam ekkora idiótát magamból.

– Az indíték hiányzik – jegyezte meg Margaret.

Hamish ránézett.

– Az indíték mindig az emberben rejlik. Mármint a meggyilkolt személyben. Általában mi az indítóok? Szenvedély és pénz. De többnyire a pénz. Természetesen közrejátszik az ital vagy a drog, de szerintem bárki vetett is véget Heather életének, annak megvolt a magához való esze. Már fogalmam sincs, mit tehetnék. Szinte biztos vagyok benne, hogy az egész ügy megoldásának kulcsa valahol Glasgow-ban van. Meséljen nekem Heatherről.

– Már mindent elmondtam róla, amit tudok. – Margaret kinézett a mólóra. Geordie teherautója ott parkolt, és miközben figyelte a kocsit, a sofőr is megjelent, és hatalmasat rúgott a kerékbe. –

Geordie rugdossa a teherautót – mondta. – Ezt igazán nem kéne…

– Kezd éppolyan rémes lenni, mint ő. – Hamish közönyös pillantást vetett ki az ablakon. – Heathernél tartottunk.

– Lássuk csak. Megvan! – Margaret arca földerült. – Ezt sosem fogja elhinni, de kiszúrtam, amint Sheila szerelmes regényét olvassa. Annyira belemerült, hogy észre sem vett.

– Akkor ennyit a romantikus regények iránti ellenszenvéről – kommentálta Hamish.

– Nagyon is úgy tűnt, hogy odavan értük – folytatta Margaret. – Odajött hozzám, hogy menjek el vele sétálni, aztán, amint kiértünk a partra, arról kezdett faggatni, mennyit keresnek a szerelmes regények írói. Azt feleltem, nem mindegy, miről van szó, hiszen a szeméttől az igazán jó szövegig minden megtalálható. Az első könyves brit szerzők gyakran nem kapnak többet kétszáz fontnál. Erre Margaret azt mondta… hadd gondolkozzam… nos, azt mondta, biztosan Amerika a kedvező piac, és megkérdezte, mi a helyzet a New York-i kiadókkal. Erre azt válaszoltam, hogy szerintem ott egy első könyves író is kereshet egy csomó pénzt, feltéve, ha a könyve bestseller lesz. Az a különös benyomásom támadt, hogy Heather írt egy könyvet, ám amikor rákérdeztem, a szokásos gúnyos mosollyal tagadta.

– Nincs másunk, amin elindulhatnánk. – Hamish erősen törte a fejét. – Mondja, van New York-i ügynöke?

– Igen, méghozzá nagyon jó.

– Az illető tudna róla, ha egy bestseller volna készülőben, amelyik, mondjuk, Glasgow-ban játszódik? Mi mást tudunk még Heatherről? Azt állította, hogy Gorbalsban nőtt fel, abban a lepusztult nyomornegyedben, legalábbis az ő gyerekkorában még az volt. Nézzünk utána, hátha létezik ilyen könyv. Nincs rá

túl nagy esély. Viszont ha Heathernek mégis sikerült, és egy jelentősebb összegre számított, amelyet a férje fog örökölni, Diarmuid talán kifizetődőnek vélte, hogy lelökje őt arról a szikláról, miután eltörte a nyakát.

– Tehát visszatérünk Diarmuidhoz? Biztos ebben?

– Nem, ezúttal nem hagyom, hogy a viszolygásom befolyásolja az ítélőképességemet. Föl tudná hívni az ügynökét?

– Persze – felelte Margaret. – Már amennyiben Jane engedélyt ad rá.

Amikor visszaértek a Vidám Vándorba, gyászos légkör fogadta őket, bár nem annyira Heather halála, mintsem Jane kívánsága miatt, hogy megszabaduljon a vendégeitől. Ez egy új Jane volt, kemény arcú és roppant tevékeny. Odavetette Margaretnek, hogy használhatja az irodai telefont, feltéve, ha kifizeti a tengerentúli hívást.

Hamish izgatottan várt a néptelen szalonban.

A többi vendég a szobájában rejtőzködött, pakoltak, vagy inkább nem akartak Jane útjába kerülni.

Margaret ragyogó arccal került elő az irodából.

– Hol tudunk beszélni?

– A tévészobában – mondta Hamish. – Nem hinném, hogy bárki lenne odabent.

Ezúttal csakugyan csönd fogadta őket a helyiségben.

– Az ügynököm azt mondja, hallott valami bestsellergyanús könyvről, de nem tudja, kitől van, vagy mennyit ér, és azt sem, hogy miről szól. De ezzel az erővel akár Skóciában is játszódhat. Azt mondja, körbekérdezősködik. Néhány óra múlva

vissza kell hívnom. – A fellelkesült Margaret egy puszit adott Hamishnek, ám a férfit annyira magába szippantotta az új információ, hogy nem szentelt túl nagy figyelmet neki.

A következő két óra szinte csak vánszorgott. Egy Lassie-filmet adtak, ezredszerre, ám egyikük sem látott belőle túl sokat. Aztán Margaret fölállt, és kiment, hogy újra fölhívja az ügynökét.

– Jöjjön velem – mondta. – Lássuk, mit derített ki.

Hamish feszülten várakozott, miközben a nő az ügynökkel beszélt. Végül Margaret letette a kagylót, és nagy levegőt vett.

– Az ügynököm megtalálta a könyv kiadóját és a felelős szerkesztőt, de azt nem várhatta el tőlük, hogy részleteket áruljanak el egy még meg nem jelent könyvről. Viszont… ezt hallgassa meg! A szóbeszéd szerint az előleg félmillió dollár volt!

Hamish őrült, bizarr skót táncra perdült, miközben Margaret a New York-i könyvkiadó számát tárcsázta, és a könyvvel foglalkozó szerkesztőt kérte. A férfi erre abbahagyta az ugrándozást, és fülelt. Azt gyorsan kihámozta, hogy a szerkesztőt teljesen elbűvölte, hogy egy külföldi szeretne kérdezősködni tőle egy még meg sem jelent könyv felől. Kikapta Margaret kezéből a kagylót, és bemutatkozott.

– Rendőr vagyok, egy skóciai gyilkossági ügyben nyomozok. A halott nő neve Heather Todd. Esetleg így hívják az önök szerzőjét?

– Nem – felelte vonakodva a szerkesztő. – Ennyit legalábbis elárulhatok. Nem Heather Todd a szerzőnk neve.

Hamish megköszönte a nőnek a kedvességét, és azzal búcsúzott, hogy igen hálás lenne, ha újra fölhívhatná. A szerkesztő beleegyezett, az őrmester pedig szomorúan tette le a telefont.

– A francba! – mérgelődött. – Most már egészen biztos vagyok benne, hogy van itt valami. A fene egye meg! Ha legalább Glasgow-ba eljuthatnék!

– Holnap indulunk. Mehetnénk együtt – csapott le Margaret lelkesen.

– Előbb ki kell derítenem, be tud-e fogadni valamelyik rokonom. Az anyám glasgow-i.

– Legyen a vendégem – mondta Margaret. – Mindkettőnknek szerzek hotelszobát.

– De a szállodák rettentően drágák – tiltakozott Hamish.

– Ne aggódjon! Nagyon élvezem ezt az egészet. Mondjon igent! Ugye, nem akarja, hogy a gyilkos megússza, vagy igen?

– Rendben – kapitulált Hamish. – Ha biztos benne…

Másnap hajnalban a szélfútta mólón gyülekeztek a vendégek.

– Durva átkelés lesz – jegyezte meg John Wetherby. Jane kirohanása óta gyakorlatilag ezek voltak az első szavai.

Jane turnusokban szállította őket a mólóhoz, majd anélkül távozott, hogy bárkitől is elbúcsúzott volna.

Hamish látta, amint Angus Macleod feljön a mólóra, és elébe ment.

– Az foglalkoztat – mondta a halásznak –, hogy amikor átment Jessie Macleanért, volt-e más utasa is?

– Nem, csak ő – felelte Angus.

– Gondolom, nem sokszor akad ilyen jó fuvar. A szigetlakók rendszerint megvárják a kompot, nem igaz?

– Ja, így igaz. Az egyetlen privát utasom az a duzzogó cselédszuka volt a szállodából.

– Mikor? – kérdezte erélyesen Hamish.

– Hát, éppen akkor, amikor azt a Jessie nevű nőszemélyt vettem föl Obanben. A cselédlány hallotta, hogy átkelek, és arra kért, vigyem magammal.

– Hogy nézett ki az a lány?

– Vörös hajú volt, és olyan pufók ábrázatú.

Hamish visszament Margarethez.

– Emlékszik rá, amikor először bementünk a skulagi bárba? – kérdezte.

A nő bólintott.

– Emlékszik arra a szobalányra a szállodában? Lefelé jött a lépcsőn, és amikor meglátott bennünket, visszarohant.

– Igen, emlékszem.

– Alaposan megnézte?

– Elég alaposan. Kövér volt, és vörös hajú. Miért?

– Egy pillanatra azt hittem, találtam valamit. Amikor Angus áthajózott Jessie-ért, ezt a szobalányt magával vitte Obanbe. Egy pillanatig azt reméltem, talán maga Jessie volt az, és minket próbált lóvá tenni.

– Semmiképp sem lehetett Jessie, még egy álcázott Jessie sem – felelte Margaret.

– Miért?

– Azért, mert Diarmuid Glasgow-ba telefonált Jessie-nek, mégpedig akkor, amikor hírét vette, hogy megtalálták Heather holttestét.

– Ja. Szalmaszálakba kapaszkodom. Na, itt jön a komp. – Hamish a tenger felé bökött, ahol egy kis hajó bukdácsolt a hullámokon.

– Itt pedig Jane! – kiáltotta Margaret.

A dzsip végiggurult a mólón. Jane kiszállt. Farmernadrágot viselt, amely olyan szűk volt, mintha ráöntötték volna, magas sarkú szandált és mélyen kivágott blúzt a rövid kék dzseki alatt.

Kitárt karral közeledett a hidegtől reszkető csoport felé.

– Drága barátaim! – kiáltotta. – Nem engedhetem el így magukat. Érintkezésbe léptem a bensőmmel, és megtaláltam a békét. Senkire sem neheztelek, még magára sem, Hamish Macbeth. Rázzunk mindannyian kezet, és váljunk el barátokként.

Csupán John Wetherby hallatott valami utálkozó hangot. Sheila anyai keblére vonta Jane-t, és könnyekkel a szemében köszönte meg a vendéglátást. Diarmuid kezet fogott vele, de nem nézett a szemébe. Jessie keményen megrázta a nő kezét, majd a többiek következtek.

– Én maradok, ha szeretnéd – mondta elég nyersen John Wetherby.

– Megleszek – felelte Jane, ám az erőltetett, derűs mosoly leolvadt az arcáról, s valami zavar vette át a helyét. – Miért?

– Van még két hét szabadságom, és nem tudom elviselni a gondolatot, hogy teljesen egyedül legyél itt.

– Akkor rendben – felelte Jane, és őszinte mosolyra derült az arca.

– Uramatyám! – motyogta Hamish, miközben a furcsa pár elindult a dzsip felé. – Remélem, nem járok rossz nyomon.

A komp neki-nekikoccant a mólónak, s föl-le bukdácsolt, miközben valamennyien felszálltak rá a csomagjaikkal. Hamish és Margaret egymás mellett állt a korlátnál, és figyelték, amint fölpakolják a halat meg a homárokat.

– Kíváncsi lennék, hol lehet Geordie a szállítmányával? – jegyezte meg a férfi.

– Itt jön – mutatott Margaret a falu utcáján száguldó Fiat teherautóra. A kocsi rárobogott a mólóra, és láthatták, amint a kormánykerék mögött ülő Geordie arca eltorzul a félelemtől.

A teherautó ugyanis nem állt meg a móló szélén, hanem átbukott rajta, közvetlenül a komp végénél, s akár egy kő, elmerült a tengerben.

Hamish már a pallón rohant, menet közben letépte magáról a kabátját. Már épp bele akarta vetni magát a vízbe, amikor Geordie feje bukkant ki a felszínre. Úgy mozgott, akár egy parafa dugó. Kiúszott a vaslétrához, és fölmászott rajta. Az utolsó néhány fokon segítő kezek húzták fel.

– Mi történt? – kérdezte Hamish.

– Meg akart ölni – felelte Geordie. – De túljártam az eszén. Most ő a halott.

– Biztosítva volt a teherautó?

– A legteljesebb mértékben, ember – zihálta Geordie. – A legteljesebb mértékben. Hamarosan vadonatúj bestiát kapok.

Hamish visszasietett a kompra, útközben fölvette a kabátját.

Felhúzták a hajópallót, leszedték a köteleket, és a komp kipöfögött a tengerre.

– Nem lett volna szabad belerúgnia – jegyezte meg panaszosan Margaret.

– Ostobaság! – mondta keserűen Hamish. – Angus testvére átvert, és hitvány munkát végzett.

Margaret azonban nem szólt többet, a korlátra támaszkodva addig nézett hátrafelé, amíg a Geordie körül gesztikuláló figurák lassan eltűntek a szemük elől.

Hetedik fejezet

A hiúság, akár a gyilkosság, kitudódik.

HANNAH COWLEY

Glasgow. Hamish teljesen el volt képedve.

Évek óta nem járt a városban. Mintha minden megváltozott volna. Jellegzetes tájékozódási pontok, amelyeket gyerekkorában ismert, örökre eltűntek. Mi lett a St. Enoch Square-ből, amelyet egykor az Állomás Hotel – a viktoriánus építészet abszolút összegzése – uralt? Minden eltűnt, egészen a bádogreklámig, amely valamikor a Renfrew buszmegállóval

szemközti falon díszelgett: „Ajándék és áldás a férfinak? Egy krimi, egy Mont Blanc meg egy jó konyak”. Most hatalmas üvegpiramis állt ott, nagyon hasonlított a párizsi Louvre udvarán lévőhöz, csakhogy ez bevásárlóközpont volt, és az egész teret lefedte.

A Great Western Roadon, egy kis szállodában hagyták a táskáikat, és taxiba ültek, hogy kocsikázzanak egy kicsit a városban. A városnézés után olasz étteremben vacsoráztak. Margaret azt mondta, korán kellene ágyba bújni, és reggel nekilátni a nyomozásnak. Diarmuid egyébként kocsit bérelt Obanben, és végül Jessie-vel együtt elment Strathbane-be, hogy megtegye a szükséges intézkedéseket, és elvigyék Heather testét délre, a glasgow-i temetkezési vállalathoz.

Hamish a szállodai szobája előtt köszönt el Margarettől. Hirtelen azon kapta magát, hogy a nő ösztönös csókjára gondol, és eltűnődött, kaphatna-e még egyet. Ám Margaret már bezárta az ajtót. Erősen vonzódott hozzá, semmi kétség. A vonzalomról Priscilla jutott az eszébe, és a saját szobájából föltárcsázta a Tommel Kastélyszállót.

Legnagyobb döbbenetére közölték vele, hogy Priscilla még nem érkezett vissza. Ekkor Mr. Johnsont kérte, és a Lochdubh Hotel igazgatója máris a vonalban volt.

– Na, hogy mennek a dolgok? – tudakolta Hamish.

– Remekül – felelte Mr. Johnson. – Minden óraműpontossággal működik.

– Nincs gondja az ezredessel?

– Nincs. Én csak végzem a munkámat, Hamish, és nem törődöm a hóbortjaival meg a hisztijével. Azt fontolgatom, hogy állandóra itt vállalok munkát.

– És Priscilla mit fog szólni ehhez?

– Alapvetően ő találta ki. Karácsonykor ideszólt, és amikor közöltem vele, hogy az apja gyakori zavaró beavatkozása dacára minden remekül zajlik, azt javasolta, maradjak. Nekem megfelel. A fizetés kapásból jobb, mint a Lochdubh-ban. Mikor jön vissza?

– Hamarosan – felelte Hamish. – Akkor fölhívom Priscillát. Még Rogartban van?

– Igen, és ahogy kiveszem a szavaiból, nagyszerűen érzi magát.

Hamish tehát fölhívta az anyját, elnézést kért, amiért nem jelentkezett hamarabb, majd miután a család különböző tagjai után érdeklődött, Priscillát kérte a telefonhoz.

– Attól tartok, nem tudsz beszélni vele – mondta az édesanyja. – Elment apáddal és a barátaival a kocsmába.

Hamish megpróbálta maga elé képzelni, amint az elegáns Priscilla egy felföldi kocsmapultot támaszt az apjával meg a cimboráival, de sehogy nem sikerült.

– Hol vagy, fiam? – kérdezte az anyja.

– Glasgow-ban.

– Jeannél?

Jean az őrmester unokatestvére volt.

– Nem, a Fleur de Lysben, a Great Western Roadon.

– Mégis mit csinálsz te ott? Az rémesen drága.

– Ó, csak egy kis hely – felelte Hamish, miközben első ízben fogta fel, milyen luxusszobában lakik, és úgy érezte magát, mint akit kitartanak.

– Ugyan már! Olvastam róla egy újságcikket – folytatta az anyja. – Hogy engedhetsz meg magadnak egy efféle helyet?

Hamish elpirult.

– Hosszú történet, mama. Majd elmondom, amikor hazajövök.

Még váltottak néhány szót, majd helyére tette a kagylót. Levetkőzött, bebújt az ágyba, és hosszú ideig ébren hánykolódva az ügyön elmélkedett. Minél többet morfondírozott rajta, annál inkább afelé hajlott, hogy biztosan baleset történt, és Eileencraig hátborzongató légköre ültette fejébe a gyilkosság gondolatát.

Ám másnap, a reggelinél Margaret már alig várta, hogy belevágjanak a nyomozásba.

– Azt hiszem, föl kell keresnünk Diarmuidot – mondta a nő. – Hol lakik?

– Ha jól emlékszem, a Morris Place-en.

Margaret elővett egy utcatérképet, és hosszasan tanulmányozta.

– Nahát, itt van a sarkon. Mehetünk gyalog.

Viktória korabeli házakkal körülölelt kis tér volt a Morris Place, az épületekben rendszerint több lakással, ám Diarmuid, mint kiderült, egy egész házat mondhatott magáénak. Megnyomták a csengőt, és vártak.

Kisvártatva Diarmuid Todd nyitott ajtót. Mintha divatlapból lépett volna elő: halszálkacsíkos öltönyt, fehér inget és csíkos selyem nyakkendőt viselt.

– Készül valahová? – tudakolta Hamish.

– Arra gondoltam, lemegyek az irodába – felelte a bejáratot eltorlaszolva a férfi. – Bár szörnyen fáradt vagyok. Hajnalban értem vissza északról. Maguk mit keresnek itt?

– Csak beszélni szerettünk volna Heatherről.

A férfi türelmetlenül fölsóhajtott, majd vonakodva hátralépett, hogy Hamish és Margaret bemehessen a házba. Kisebb nappaliba vezette őket, a földszinten. A padlót vastag szőnyeg borította, háromrészes, zöld selyemmel kárpitozott ülőgarnitúra volt benne, az egyik sarokban bárpult. A cikornyás kandalló előtt álló dohányzóasztal politúrozott tölgyfa felületét impresszionista festményeket ábrázoló poháralátétek védték.

Diarmuid hellyel kínálta őket, majd maga is leült, s úgy rendezte el csinos arcvonásait, hogy kellő gyászt sugalljanak.

Hamish első kérdése szemlátomást meglepte a férfit.

– Heather írt egy könyvet?

Diarmuid tagadóan rázta meg a fejét, ámbár azt bevallotta, hogy a neje mindenfélét írogatott.

– Ha könyvet írt – mondta végül –, akkor azt Jessie-vel gépeltette volna le. Az összes levelet ő gépeli.

Hamish furcsa pillantást vetett a férfira.

– Hiszen Jessie a maga titkárnője. Nem háborgott, amiért a feleségének is dolgoznia kellett?

– Ó, dehogy. Rendes lány. Egyébként meg Heather külön fizetett neki.

– Most hol van Jessie?

– A lakásán.

Hamish kis noteszt vett elő, abba jegyezte föl a gyanúsítottjai telefonszámát és lakcímét.

– Fölhívnám Jessie-t. Használhatom a telefonját?

– Csak tessék! – Diarmuid a fehér és aranyozott „antik” készülék felé biccentett, amely egy kis asztalon állt az ablaknál.

Hamish a lány számát tárcsázta, és amikor Jessie felvette, megkérdezte, gépelt-e Heathernek bármiféle kéziratot.

– Nem – hangzott az érdes válasz. – Valami más? Sok dolgom van a temetéssel.

Hamish azt felelte, pillanatnyilag semmi, majd tűnődve rakta helyére a kagylót.

Diarmuidtól nem volt több kérdeznivaló. Amikor kikísérte őket, mintha teljesen megfeledkezett volna arról, hogy az irodájába készült.

– Úgy érzem, föladom – jegyezte meg bánatosan Margaret, miután eljöttek a Morris Place-ről. – Szinte kilátástalan ez az egész.

– Szeretnék újra beszélni a New York-i szerkesztővel – mondta Hamish. – Van egy ötletem.

– Három előtt nemigen telefonálhatunk, New Yorkban akkor lesz délelőtt tíz óra – emlékeztette a nő. – Van egy kis bevásárolnivalóm. Találkozzunk délután a szállodában.

Hamish a városban csavargott, majd elköltött egy magányos ebédet, bár az esze nem azon járt, amit evett. Jelenetfoszlányok lebegtek az agyában: a felhevült, dühös Jane; John Wetherby, aki úgy döntött, ott marad az exével; Carpenterék, akik kövéren és gyámoltalanul indultak el Obanben a pályaudvarra; a hűvös és hatékony Jessie, amint megy kocsit bérelni; Diarmuid, aki minden tekintetben a titkárnőjére támaszkodik.

Amikor délután háromkor Margaret megjelent a szállodai szobájában, Hamish tüstént beszélni kezdett, mintha ebéd alatt mindvégig vele vitatta volna meg az ügyet.

– Figyeljen! Mit szól ehhez? Heathernek csakugyan sikerült írnia egy bestsellert. Jessie legépeli és elküldi… de a saját nevét írja rá. – Margaret hitetlenkedve nézett.

– Jessie felismer vajon egy sikergyanús könyvet? És persze megint oda lyukadunk ki, hogy nem volt a szigeten, amikor Heathert megölték.

– Diarmuid azonban igen – felelte Hamish. – Könnyen meglehet, hogy az a kis kaland Jane-nel pusztán parasztvakítás volt.

– Rettentően gyorsnak kellett lennie, hogy kövesse Heathert a sziget túlsó oldalára, aztán visszarohanjon, és ágyba bújjon Jane-nel – mutatott rá Margaret. – Majd a sötétben leütni a nejét, miközben elvileg éppen őt kereste… Nos, ez aligha utal előre megfontolt gyilkosságra, és amennyiben pénz jár a könyvért, Heather halálát gondosan meg kellett volna tervezni.

– Pedig van itt valami – motyogta Hamish. – A zsigereimben érzem.

Fölvette a kagylót, és a New York-i szerkesztőt hívta.

– Sajnálom, hogy megint zavarom, de rettentően fontos megtudnom, ki annak a könyvnek a szerzője, amelyikről korábban beszéltünk.

– Semmi gond, semmi gond – mondta a szerkesztő. – Megadom a nevét. Fiona Stuart.

– A regény címe?

A szerkesztőnek barátságtalan lett a hangja.

– Sajnálom, azt nem adhatom meg.

Hamish elköszönt, és fancsali ábrázattal tette helyére a kagylót.

– Vakvágány. A könyvet valami Fiona Stuart írta. Persze lehet álnév is.

– Adja föl, Hamish! – legyintett Margaret. – Kezdem azt hinni, hogy tényleg baleset volt.

– Csak egyvalamit szeretnék még megpróbálni – fogta könyörgőre Hamish. – Hadd beszéljek az ügynökével.

Margaret fölsóhajtott, de feltárcsázta a New York-i ügynökét, és közölte a meglepett férfival, hogy egy Hamish Macbeth nevű felföldi rendőr óhajt beszélni vele arról a bizonyos bestsellerről.

– Mázlija van – mondta az ügynök, amint Hamish kezébe vette a kagylót. – Már kint van az előzetes reklám. Családregény, bujaságról, bűnről és szenvedélyről. A skót Felföldön játszódik. Úgy gondolom, mesterkélt klisé a legrosszabb fajtából. A finom és érzékeny főhősnőt az első fejezetben megerőszakolja egy felföldi lord, a másodikban egy csapat yuppie követ el rajta csoportos erőszakot, a harmadikban pedig megtámadják és bántalmazzák. A negyedik fejezetben szerelembe esik egy gonosztevővel, végül tömérdek szex és fizikai bántalmazás után, a legutolsó fejezetben találkozik az igaz szerelemmel, épp

időben egy jó zaftos összekapaszkodásra, és az igaz szerelme nem más, mint a lord, aki az első fejezetben megerőszakolta. A regény címe Szárnyaló szenvedély, és úgy hírlik, túlszárnyalja Jackie Collinst. A szerző neve Fiona Stuart.

A beszélgetés után Hamish elmesélte, amit az irodalmi ügynöktől hallott.

– Aligha romantikus regény – kommentálta.

– Manapság ez a romantikus regény – felelte szárazon Margaret. – A fejemet rá, hogy az égvilágon semmi köze a Felföldhöz, és egyébként is, melyik épeszű nő esne szerelembe egy olyan férfival, aki megerőszakolta?

Hamish a tenyerébe temette arcát.

– Kell lennie valamilyen kapcsolatnak.

Ismét a New York-i felelős szerkesztő számát tárcsázta.

– Már ezerszer elmondtam – mérgelődött a nő. – Semmit sem árulhatok el a szerzőről. De miért nem hívja fel az ügynökét, az isten szerelmére?

– Az ő számát megadhatja? – csapott le Hamish, bár nem reménykedett semmiben.

A nő kisvártatva amerikai akcentussal olvasta be a nevet és a címet:

– Jessie Maclean, 1256 B, Hillhead Road, Glasgow.

– Köszönöm – dadogta alig hallhatóan Hamish. Bontotta a vonalat, majd Margaret felé fordult. – Jessie az irodalmi ügynök. Elmesélné, ez hogyan működik?

– Egyszerűen – rikkantotta izgalmában Margaret. – Az összes honoráriumom az ügynökömhöz megy. Ő leveszi a jutalékát, majd a maradékot elküldi nekem. Amennyiben úgy döntene, hogy kápéra váltja a csekket, és fölszívódik külföldön, az égvilágon semmit nem tehetnék. Jessie fogja Heather regényét, és eljátssza az irodalmi ügynököt. Heathernek azt mondja, elküldte a regényét egy New York-i könyvkiadónak. Egyébként, ha eléggé ravasz volt, jó néhány kiadónak küldött példányt, majd kijátszotta őket egymás ellen. Szóval, Jessie megkapja a pazar félmilliós ajánlatot. Nem beszél róla Heathernek, azzal viszont tisztában van, hogy ha a könyv megjelenik, óhatatlanul tudomást szerez majd róla.

– De az is elképzelhető, hogy Heather sosem tudta volna meg – vetette ellen Hamish. – Ő… mármint Jessie akár ülhetett volna nyugodtan a babérjain, és nem ajánlja föl a regényt egyetlen brit kiadónak sem. Ily módon jó esélye lett volna rá, hogy Heather sosem értesül a regénye amerikai kiadásáról.

– Nem érti, Hamish. Félmillióért valószínűleg az egész világra szóló jogokat adta el.

– Aha… De álljon meg a menet! Létezik olyan kiadó, amelyik ennyi pénzért nem akar beszélni a szerzővel?

– Nem szükséges. Az irodalmi ügynöknek pusztán annyit kell mondania, hogy a szerző túlságosan visszahúzódó, olyannyira, hogy álnéven ír. Jessie elboldogul a szerkesztett, előkészített kézirattal és a levonattal.

– Megcsíptük – mondta vörös hajába túrva Hamish. – De hogyan fogjuk bebizonyítani? Fiona Stuart nem létezik. Ez biztosan Heather könyve, és Jessie ellopta. De bizonyíték? A lánynak mindössze annyit kell mondania, hogy ő írta a könyvet álnéven, és kiadta magát a saját irodalmi ügynökének. Ez nem törvénytelen, igaz? És akkor is, ha be tudnánk bizonyítani, hogy Heather írta a könyvet, hogyan köthetjük össze Jessie-t a

gyilkossággal? Elvégre nem volt a szigeten. Csak akkor értesült Heather haláláról, amikor Diarmuid telefonált neki.

– Egy pillanat! – vetette közbe Margaret. – Támadt egy ötletem. Ezt hallgassa meg. Diarmuid amolyan pipogya fráter, akinek mindig két nő irányította az életét. Otthon Heather, az irodában Jessie. Az ilyen típus szereti azt a látszatot kelteni, mintha ő maga hozná a döntéseket. Mi van, ha Jessie hívta fel őt?

Hamish egy hosszú pillanatig némán fürkészte a nőt, majd a Vidám Vándort hívta. Pocsék volt a vonal, Jane hangja nagyon vékonynak és távolinak tetszett. A férfi erősen szorította a kagylót, miközben megkérdezte:

– Kereste valaki telefonon Diarmuidot azon az estén, amikor megtaláltuk Heather holttestét?

– Valami nő hívta – hallatszott Jane hangja. – Az én irodámban fogadta a hívást.

– Eddig rendben – bólintott Margaret, miután Hamish beszámolt neki a dologról. – Csakhogy Jessie nem tartózkodott a szigeten.

Egészen addig vitatkoztak pro és kontra, mígnem a nő azt javasolta, menjenek moziba, tereljék el a figyelmüket, aztán friss fejjel térjenek vissza a problémához. Ám egyiküknek sem jutott eszébe semmilyen ötlet. Aznap este Hamish ismét ott állt Margaret ajtaja előtt, azon merengve, hogy próbálkozhat-e a csókkal, ám mielőtt összeszedte volna a bátorságát, ismét becsukódott az ajtó.

Forgolódott az ágyában, és Eileencraig körül jártak a gondolatai. Hajnali kettő körül zuhant nyugtalan álomba – Geordie teherautója lekényszerítette a mólóról, miközben a Felföldi Kényelem szobalánya csak állt ott, és röhögött rajta. Fölriadt, és fölkapcsolta az éjjeli lámpát. Azt a szobalányt csak egy villanásnyi ideig látta a lépcsőház félhomályában. Kövér volt, és vörös hajú. Hoppá! Mi van, ha Jessie volt az, a

teknőckeretes szemüveg nélkül, kövérre maszkírozott arccal és vörös parókában? Hamish alig bírta kivárni a reggelit, hogy feltárja legújabb teóriáját az ő Watsonának.

– Ez nem lehetséges – mondta Margaret. – A szálloda biztosan kérné a munkakönyvét.

– Nem feltétlenül. Istenemre mondom, ha a brit vendéglátóipar valamennyi alkalmazottjától munkakönyvet kérnének, hát mindenütt önkiszolgálás lenne. Ráadásul a Felföldi Kényelembe szinte lehetetlenség személyzetet kapni.

– Ezt nem veszem be – vágott vissza Margaret. – Nagyon kevés munkalehetőség akad azon a szigeten. Az a sok nő már alig várja, hogy dolgozhasson Jane-nek.

– Az más. Ő biztosan nagyon magas bért fizet. Teljesen fölösleges odatelefonálni a Felföldi Kényelem tulajdonosának, mert úgysem fogja bevallani egy zsarunak, hogy munkakönyv nélkül alkalmaz embert. A tulaj a csapos is, és panaszkodott, hogy mindent egymagának kell elvégeznie. Na, menjünk, kutassuk át Jessie íróasztalát.

Diarmuidot otthon találták. Meglepetten nézett, amikor elkérték tőle az irodája kulcsát, de különösebb cécó nélkül megadta magát, s ezt Hamish nagyon is gyanúsnak találta. Egy igazi férfi ugyanis már ágálna, ha egy felföldi zsaru folytatná a nyomozást, miután a fölöttesei már kimondták, hogy az ügy lezárva.

Az ingatlaniroda a St. Vincent utcában volt, Glasgow központjában. Már a csőd szomorú légköre lengte körül. A portált villogó karácsonyi füzér díszítette, amely még jobban kiemelte az üres, elhagyatott iroda borús hangulatú homályát.

Margaret felkapcsolta a lámpát, és körülnézett.

– Hát ez nem lesz nehéz. Ott virít a neve az íróasztalán. Alighanem kulcsra van zárva.

Ám az íróasztal fiókjai simán kinyíltak. Géppapír és indigó volt a legfelsőben, a másodikban fejléces levélpapír, a harmadikban a házak eladásával kapcsolatos levelezések, irattartókba rendezve.

– Semmi – füstölgött Hamish. – Abszolút semmi. Jobb lesz visszavinni a kulcsot Diarmuidnak.

Szürke eső szitált. Elmúlt a karácsony, az emberek már a szilveszterre készülődtek, a városnak mégis boldogtalan, feltűnően csiricsáré hangulata volt, mintha Glasgow kálvinista szellemei rosszallóan tekintenének az elfoglaltság nélkül töltött pihenőidőre. Az üzletek tele voltak ajándékot becserélő emberekkel és olyanokkal, akik játékok darabjait markolták, amelyeket állítólag otthon kellett volna összeszerelni, viszont képtelenek voltak követni a szerelési útmutatót, feltehetőleg azért, mert rosszul fordították le hongkongi kínairól. A karácsony elvégezte a maga szokásos áldásos munkáját, egymásnak ugrasztva a férjet a feleséggel, rokont a rokonnal, és úgy általában szétszórta a rosszakaratot az emberek között. Mindenki úgy festett, mintha túlette és túlitta volna magát, továbbá szörnyen nyugtalankodtak azért, hogy máris mennyit elköltöttek.

Az utcasarkon részeg férfi énekelt.

– Legyen boldog kis karácsonyotok… – Úgy hangzott, mint valami csúfolódás.

– Utálom az évnek ezt az időszakát – jegyezte meg Hamish. – Alig van nappali fény. Bárcsak egyszerű vallási ünnepet csinálnának a karácsonyból, és fölhagynának ezekkel az ostoba dekorációkkal, képeslapokkal meg ajándékozással. Puszta pénzpocsékolás. – Aztán elpirult, hiszen Margaret

költségén tartózkodott Glasgow-ban, és nem akarta, hogy a nő gonosznak tartsa.

– A karácsonnyal az a gond – fűzte hozzá Margaret –, hogy mindenki a gyerekkora fényét és varázslatát akarja újra átélni, és ha belegondol, Hamish, ez sosem sikerül. Néha úgy vélem, azok hozzák ki belőle a legtöbbet, akik hajléktalanoknak osztanak ételt… azzal töltik a karácsonyt. A húsvét más téma, de a karácsony mindig is pogány ünnep marad. Az amerikaiaknak van a legjobb ünnepük, a hálaadás. Nincsenek ostoba ajándékok, csak egy finom vacsora és hálaadás Istennek. Voltaképp a karácsonynak is ilyennek kéne lennie.

Miután alaposan elrontották egymás kedvét, Hamish és Margaret elsétált Diarmuid házához, hogy visszaadják neki a kulcsokat.

Diarmuid ezúttal szinte örült, amikor meglátta őket. Ragaszkodott hozzá, hogy bemenjenek, és megigyanak vele valamit. Margaret magánvéleménye szerint a férfi végre fölfogta, hogy soha többé nem látja viszont a nejét, amitől fölöttébb megkönnyebbült. Hamish pedig beszélgetés közben döbbent rá, hogy Diarmuid úgy véli, az ő nyomozása pusztán rendőrségi formalitás.

– Sosem tudtam, hogy ennyire alaposak – jegyezte meg bőséges whiskyjét szopogatva a férfi. – És mindez egy szimpla baleset miatt.

– Nos, pusztán a még nagyobb alaposság kedvéért – felelte körbepillantva Hamish – átnézhetném Heather holmiját?

– A ruháit már odaadtam az Oxfamnek – magyarázta a férfi.

Diarmuid nyitott nyakú inget viselt, selyem nyakkendővel. Megérintette a nyakkendőt, s az aggodalom ráncai csúfították el csinos arcát. A kandalló fölötti tükör elé állt, és gondosan

kiegyenesítette a renitens ruhadarabot. A tükörképét szemlélve lassan elmosolyodott. Abban gyönyörködött, amit a legjobban szeretett az egész világon.

Ez megfeledkezett a jelenlétünkről? – gondolta Hamish.

– Nem a ruhái érdekelnek – felelte Hamish. – Inkább papírok és jegyzetfüzetek.

– Hogyan? – Diarmuid olyan vonakodva fordult el a tükörképétől, akár egy szerető az imádottja arcától. – Ó, Jessie átugrott tegnap délután, és összetakarított mindent. Olyan jószívű az a lány. Én nem tudtam rávenni magam.

– És hová rakta Jessie a cuccot?

– Két hatalmas szemeteszsákba. Miért?

– Hol vannak azok a zsákok? – tudakolta Hamish, és már talpon is volt.

– Lent, ahol összegyűjtik a szemetet. Máskülönben, körülbelül mostanában fognak jönni a kukások. Miért…

Döbbenten nézte a szobából kirobogó Hamisht és Margaretet, aztán visszafordult a tükörhöz, és egy lassú, sejtelmes mosolyt gyakorolt. Az járt a fejében, ha sikerülne felvonnia csak az egyik szemöldökét, ahogyan Roger Moore csinálja, az javítaná az összhatást.

Amikor Hamish a sarkában lihegő Margarettel kiviharzott az utcára, egy kis termetű férfi két megtömött nejlonzsákot emelt föl, hogy bedobja az őrlőbe.

– Ezeket vissza akarom kapni! – kiáltotta az őrmester.

A férfi a járdára hajította a zsákokat, majd vállat vont, és az úttesten lassan araszoló kukásautó után baktatott.

– Talált kincs – jegyezte meg Hamish. – Na, vigyük be őket, és vessünk rájuk egy pillantást.

Diarmuid még mindig az egyik szemöldökének felvonását próbálgatta, amikor beléptek a nappaliba. Hamish fölemelte a két zsákot.

– Csak átnézzük ezeket.

– Aha. – A férfi még csak hátra sem fordult. Valahogy meg lehet ezt csinálni, de bármennyire próbálkozott is, mindkét szemöldöke fölemelkedett.

Hamish az egyik zsákot nyitotta ki, Margaret a másikat, és elkezdték szortírozni a papírokat. Aztán az őrmester füttyentett.

– Ezt nézze meg!

Margaret elvette tőle az odanyújtott papírlapot.

Kétség sem férhetett hozzá, ez bizony egy erotikus regény részlete volt. Hamish visszavette az ominózus oldalt, és fölmutatta Diarmuidnak.

– Ez a felesége kézírása?

– Igen, egészen biztosan az övé – felelte a férfi, miután vonakodva elfordult a tükörtől. – Mi ez az egész?

– Mondja, tényleg maga hívta föl Jessie-t, hogy megkérje, jöjjön Eileencraigre? – kérdezte válasz helyett Hamish. – Vagy ő hívta fel magát?

Diarmuid feszélyezettnek tűnt.

– Hát nehéz visszaemlékeznem. Sokkos állapotban voltam.

– Ez naggyon fontos.

– Hát… tulajdonképpen – motyogta Diarmuid – ő hívott engem, pusztán meg akarta kérdezni, hogy vagyok, és akkor beszéltem neki Heather haláláról, mire ő azt mondta, azonnal indul. Csak arra kért, intézzek el neki egy hajót, amelyik fölveszi Obanben.

Hamish anélkül, hogy engedélyt kért volna, a telefonhoz lépett, és Jessie számát tárcsázta. Semmi válasz.

– Menjünk! – mondta aztán Margaretnek. – Az a szörnyű érzésem támadt, hogy meglépett.

Taxival tették meg a rövid távolságot Jessie lakásáig. Mint kiderült, a lány az alagsorban lakott. Hamish még csak nem is vesződött a csöngetéssel, mert valami reménytelenül kihalt légköre volt a helynek. A ház előtt egy nő támaszkodott a rácsnak, s egy másik asszonnyal beszélgetett. Az őrmester odament hozzájuk.

– Látták ma reggel Miss Jessie Macleant? – kérdezte.

– Igen – felelte félénken az egyik.

– Tudja, hová ment? – tudakolta aztán. – Esetleg bevásárolni?

– Nem hinném, hacsak nem bolti lopásra készült – felelte a nő, a barátnője pedig jóízűt nevetett a szellemességen. – Két bőrönd volt nála. Kábé egy órája távozott a pasijával.

– Miféle pasival?

– Hát az emberével. Könyvelő, legalábbis azt hiszem. Jessie így mondta.

Hamish keményen törte a fejét. Spanyolország! Jessie azt mondta, oda szeretne menni. Ismét a nő felé fordult.

– Használhatnám a telefonját? Rendőr vagyok.

– Te, Betty, biztosan megint bajba került a pasas – szólalt meg a másik nő.

– Bajba? Miféle bajról beszél? – kérdezte türelmetlenül Hamish.

– A pasas a fiúja. Börtönben ült. Ezt onnan tudom – magyarázta a Bettynek szólított nő –, mert valamikor együtt járt iskolába Mrs. Queen fiával, aki fölismerte, és mindent tudott róla.

– Kérem, hadd telefonáljak – rimánkodott Hamish.

– Majd én beviszem – jegyezte meg Betty a barátnőjének.

Egy földszinti lakáshoz vezette őket, ahol halálos türelmetlenséggel toporogtak, míg a nő az ajtó kinyitásával bíbelődött, majd betessékelte az őrmestert egy sötét előtérbe.

– A hallban van, az asztalon – mondta.

A hall voltaképp egy sötét folyosó volt. Hamish vaksin keresgélt a telefonkönyvben, majd a glasgow-i repülőtér számát tárcsázta.

– Igen – hallatszott a fémes hang a vonal túlsó végéről, amikor választ adott Hamish kérdésére. – Van egy Spanyolországba induló gép. Charterjárat, műszaki okok miatt késik, de bármelyik pillanatban fölszállhat.

Hamish ekkor bemutatkozott, és arra kérte az illetőt, hogy kapcsolja a biztonsági szolgálatot.

– Derítsék ki, van-e Jessie Maclean nevű utas a Spanyolországba induló charterjáraton.

Nagyon sokáig várakozott, majd közölték vele, hogy azon a járaton nincs ilyen nevű utas. Ekkor Betty felé fordult, aki egy kis számológéppel a kezében állt, nyilván azt számolta, mennyit kérjen a telefonhívásért.

– Hogy hívják Jessie barátját?

– Macdonald. Willie Macdonald – felelte a nő.

Hamish elhadarta a nevet a telefonba, majd ismét türelmetlenül várakozott.

Öt idegtépő perc után érkezett a válasz.

– Igen, van egy Mr. és Mrs. Macdonald a fedélzeten.

– Akkor egy gyilkosság gyanúsítottja ül azon a gépen – mondta határozottan Hamish. – Szedjék le Mr. és Mrs. Macdonaldot a gépről, és tartsák a repülőtéren.

Margaret, aki nagyon fülelt, hallotta a vonal túlsó végéről a méltatlankodó hápogást.

– Igen, igen. Van rá felhatalmazásom. Ne engedjék el őket! – fejezte be az őrmester a beszélgetést.

– És ki fog fizetni a telefonért? – tudakolta Betty.

Hamish egy egyfontos bankjegyet nyomott a nő kezébe, majd maga után húzva Margaretet, kiviharzott az utcára. Hogmanay volt, szilvesztereste, ilyenkor nagyon nehéz taxit kapni, ám a sarkon épp befordult egy szabad jelzésű kocsi. A férfi tüstént leintette.

– A rendőrkapitányságra! – mondta a sofőrnek.

– Hogyan fogja ezt elintézni, Hamish? – kérdezte aggodalmasan Margaret. – Nincs bizonyítéka. Úgy értem, arra

van bizonyíték, hogy a lány ellopta Heather könyvét, de arra nincs, hogy megölte.

– Szerzek bizonyítékot – felelte Hamish, és előrehajolt, mint aki azt akarja, hogy még gyorsabban robogjon a taxi.

A glasgow-i kapitányságon ismét várniuk kellett. Egy nyomozó őrmester fölhívta Strathbane-t, hogy meggyőződjék Hamish jogosultságáról. Blair szabadságon volt, és Hamish szerencséjére a kissé kapatos Jimmy Anderson azt mondta a nyomozónak, hogy Macbeth a skót Kojak, és ha azt mondta, hogy gyilkos van a glasgow-i repülőtéren, akkor arra mérget vehetnek.

Margaret hamarosan egy zsúfolt rendőrautóban találta magát Hamish, két detektív meg egy rendőrnő társaságában, míg egy másik autó négy rendőrrel a nyomukban haladt.

Nem mentek túl sokat, amikor Hamish elkiáltotta magát:

– Megállni!

A többiek csodálkozva nézték, amint beront a Binty Szépségszalonba.

– Mit csinál ez? – kérdezte kurtán az egyik nyomozó.

– Honnan a fenéből tudnám? – válaszolt kérdéssel a másik.

– Ezek a felföldiek annyira ostobák. Képtelenség kihámozni, hogyan működik az agyuk. Talán a hegyek okozzák. A magasságnak lehet ehhez köze. Hatással van az agyukra. Talán jól akar kinézni a letartóztatáskor, és hajat vágat.

Hamish kisvártatva egy papírzacskóval jelent meg, és visszaült a járőrautó hátsó ülésére. A volán mögött ülő rendőr nem csekély szarkazmussal szólalt meg.

– Esetleg óhajt még mást is vásárolni?

– Nem. Csak igyekezzen!

A rendőr kitette a kocsi tetejére a villogót, bekapcsolta a szirénát, és újra elindultak. Margaret erősen markolta Hamish kezét, ahogy a villogó karácsonyi díszítések alatt elviharzottak mellettük a házak. Egy ponton erősen kifarolt az autó, hogy el ne üssenek egy részeget, aki az úton dülöngélt. Glasgow-ban nyilván korán kezdték el ünnepelni a szilvesztert.

Hamish fölvázolta a detektíveknek a nyomozás részleteit, és szinte tapintani lehetett az elöl ülő detektívek széles válláról sugárzó hitetlenkedést, azoknak a rendőröknek a kétkedését, akik részeg gyilkosokhoz és lakótelepi bandaháborúkhoz vannak szokva, viszont sosem hallottak még bonyolult halandzsát a könyvkiadásról.

Szerencsére nem tartott sokáig az út a glasgow-i repülőtérig. Margaret pislogott az éles fényben, miközben a detektívek, akik nyilvánvalóan tudták, hová kell menniük, végigvezették őket egy hosszú folyosón, el a bámuló utasoktól, egy „Biztonsági szolgálat” táblával megjelölt helyiségbe.

És ott volt Jessie Maclean egy magas, cingár férfi társaságában. Előttük ott sorakoztak a bőröndjeik.

Hamish láttán Jessie falfehér lett, de egy szót sem szólt.

– Nyissák ki a bőröndöket! – parancsolta Hamish.

Jessie lassan elővette a kulcsokat.

Az őrmester ellenőrizte a csak néhány hete kibocsátott útleveleket, amelyek tanúsága szerint házasok voltak, majd átkutatta a lány egyik világoskék bőröndjét.

Meg is találta benne a könyv szerződését, valamint a „Jessie Maclean irodalmi ügynök” fejléces levélpapírokat. Kérdezés nélkül elvette a nő retiküljét, s az asztalra borította a tartalmát. Ott volt az amerikai bank váltója.

Miután mindent visszagyömöszölt a táskájába és szorosan magához szorította, Jessie fölnézett az őrmesterre.

– Az a pénz az enyém – mondta. – Én kerestem meg. Én írtam a könyvet.

Hamish mindkét kezével az asztalra támaszkodva előrehajolt.

– Mit csinált Eileencraigen azon a napon, amikor Heather Toddot meggyilkolták?

– Maga ostoba! – kiáltotta Jessie. – Mindnyájan látták, amikor megérkeztem. Nem tarthatnak itt. Engedjenek ki innen…

Hamish elmosolyodott, és lassan fölegyenesedett. Megfordult, és elvette Margarettől a fodrásznál vásárolt csomagot. Kinyitotta a zacskót, s egy maroknyi vörös hajat húzott ki belőle – egy parókát.

Margaret már olvasott arról, hogy valaki elzöldül, de addig a pillanatig még sosem látott hasonlót. Jessie arca förtelmes színű lett a feje fölött világító neonlámpák éles fényében.

– Te hülye állat! – rikácsolt a férjére. – Azt mondtad, elégetted. – Meg akarta karmolni a férfi arcát, és még akkor is visított, mikor a detektívek a nagy helyiség egyik sarkába vonszolták, ahol hirtelen hangos zokogásban tört ki.

– Nos, Willie Macdonald? – kérdezte Hamish. – Jobb lesz, ha mindent elmond, különben magát is megvádolom gyilkossággal.

– Ne mondd el neki! – dadogta könnyek között Jessie.

– Nekem ehhez semmi közöm – felelte a hosszú asztalra szegezve tekintetét Willie. – Jessie elmesélte, hogy a vén szatyor írt egy könyvet, de nem akarta, hogy bárki tudjon róla, hátha visszautasítják, ezért megkérte Jessie-t, gépelje le, és adja hozzá a nevét irodalmi ügynökként. Állítólag egy rakás szemét. Aztán fölhívták Jessie-t New Yorkból, és félmillió dolláros ajánlatot tettek rajta keresztül az ügyfelének. Az egészet ő találta ki. Nekem semmi közöm hozzá. Elmondta nekem, hogy megölte a nőt. Az egészségfarmnál rejtőzött el, és a megfelelő alkalomra várt.

A férfi hirtelen fölemelte keskeny, vérszegény arcát, és zavartan pillantott Hamishre.

– De hogy jött rá a parókára? Elégettem, ahogyan Jessie meghagyta, egy szemeteskukában, a lakás mögötti kertben.

– Biztosan így történt – felelte kedélyesen Hamish. – Ezt a parókát útban idefelé egy fodrászüzletben vettem.

– Maga csirkefogó! – sziszegte hirtelen Jessie. – Megúszhattam volna.

Az egyik nyomozó fölolvasta Jessie jogait.

– Visszavisszük őket a kapitányságra, és fölvesszük a vallomásokat. A magáét is, Macbeth. – A rendőr a kezét nyújtotta. – Peter Sinclair nyomozó őrmester. Öröm volt nézni, ahogyan dolgozik, Macbeth. De azért nagy mákja volt, öregem, hogy megvette azt a parókát.

Hamish kezet rázott a nyomozóval, majd Margaret vállát átkarolva követték a rendőröket és a foglyokat a kint várakozó autóhoz.

Amikor végre kijöttek a kapitányságról, a város összes tornyában zúgtak a harangok. Egy részeg dülöngélt el mellettük, az utcai lámpák alatt vöröslött a szeme.

– Boldog újévet! – rikkantotta.

– Úgy bizony! – mondta Hamish. Átölelte Margaretet, magához húzta, és megcsókolta. Aztán fölemelte a fejét, és csodálkozva pillantott le a nőre. Merev volt a karjai közt, csak elfogadta a csókot, de nem viszonozta.

– Azt hiszem – szólalt meg Margaret –, föl kéne hívnunk Diarmuidot.

– Miért? – kérdezte Hamish, akit bántott az elutasítás. – A rendőrségről majd felhívják.

– Nos, szilveszter van, és az az érzésem, hogy nagyon magányos. Nem tűnt fel, hogy mialatt nála voltunk, egyetlenegyszer sem csöngött a telefon? Hogy senki nem hívta föl, és fejezte ki a részvétét?

– Hát jó – duzzogott Hamish. – Bevallom, azt kívántam, bárcsak ő tette volna.

Nem kaptak taxit, így aztán Hamish visszament a kapitányságra, és addig kuncsorgott, míg el nem vitték őket egy járőrautóval.

Megnyomta Diarmuid ajtócsengőjét, s miközben abban a reményben várakozott, hogy a férfi nem nyit ajtót, azon tűnődött, miért nem örült Margaret a csóknak. Hiszen vonzódik hozzá, ebben egészen biztos.

Már-már megkönnyebbülten elfordult az ajtótól, mikor az előtérben fölkapcsolták a lámpát, majd Diarmuid kinyitotta az ajtót. Világoskék selyempizsamát és fehér szaténköntöst viselt, a zsebre arannyal hímezték rá a monogramját.

– Hamish és Margaret! De jó, hogy eljöttek. Ez valami rettenetes. Egyszerűen rettenetes. A rendőrök mindent elmondtak.

– Egyedül van? – kérdezte Margaret, amikor bementek a nappaliba.

Diarmuid bekapcsolta a gázkandallót.

– Igen. Ez a helyzet a szilveszterrel. Fölhívtam néhány embert, de mindenki nagyon elfoglalt. Mesélne róla, Hamish? A rendőrségtől csak annyit tudtam meg, hogy Jessie volt a feleségem gyilkosa, és délelőtt idejönnek fölvenni a vallomásomat.

Hamish helyet foglalt. Kíváncsi pillantást vetett Margaretre. Egy kérdés ült a tekintetében. A nő elpirult, és másfelé nézett.

– A helyzet az – kezdte szenvtelenül az őrmester –, hogy a felesége írt egy erotikus regényt…

– Heather? Ugyan már! Soha!

– Azt hiszem, nem afféle lektűrnek szánta – vetette közbe Margaret –, alighanem szépirodalmi műbe fogott bele, végül azonban ez lett belőle. Biztosan tonnányi hasonló könyvet olvasott, mégpedig nagy élvezettel. Olyat nem írhat az ember, amit nem szeret maga is olvasni.

Diarmuid teátrálisan összevonta a szemöldökét.

Ez a pasas sosem hagyja abba a színészkedést? – gondolta dühösen Hamish.

– Igen, rengeteg ilyen könyvet olvasott – mondta a férfi –, de azzal indokolta, hogy beszédet mond egy munkáspárti

gyűlésen a dekadenciáról és az erkölcsi színvonal romlásáról a népszerű irodalomban.

Vajon milyen lehetett Heather a fölvett politikai póz alatt? – tűnődött Margaret. Nyilván szüksége volt egy képzeletbeli életre, hogy ezt a sok erotikus regényt elolvassa, élvezze, és elmerüljön bennük.

– Mellesleg – mondta Hamish, aki már nagyon túl akart lenni ezen a látogatáson – a rendőrök beszéltek telefonon a Felföldi Kényelem tulajdonosával, és kiderült, hogy Jessie a gyilkosság előtt mintegy két héttel egyszerűen besétált hozzá a vörös parókában és kipárnázva. Azt mondta, munkát keres a szünidőre, a tulaj pedig örömmel alkalmazta. Nem kérte a munkakönyvét. A rendőrségnek azt mondta, a lány megígérte, hogy majd utánaküldik.

– Milyen nevet használt Jessie, amikor ott dolgozott? – kérdezte Margaret.

– Na, itt akartam fenéken billenteni magam – sopánkodott Hamish. – A Fiona Stuart nevet adta meg, Heather írói álnevét. Egyébként azt állítja, hogy esze ágában sem volt meggyilkolni Heathert. Úgy tervezte, ha mindent elmond neki, megosztozhatnak a bevételen, és azt akarta javasolni, hogy ne mondják el Diarmuidnak. A szabad délutánján elrejtőzött a betonbunker mögött. Látott bennünket kijönni az egészségfarmról, aztán látta, ahogy Heather és maga, Diarmuid, veszekednek, majd Heathert, aki egyedül elrohant. Jessie követte, s amikor úgy ítélte meg, hogy mindketten elég távol vannak már az egészségfarmtól, utolérte. Heather megdöbbent a titkárnője láttán… mintha hirtelen kiemelkedett volna a lápból, vörös parókában, kövérre maszkírozott arccal és kipárnázott alakkal. Együtt folytatták az utat a nyugati part és a szikla felé, s menet közben Jessie előadta a tervét, mely szerint osztozzanak meg a bevételen. Heather teljesen izgalomba jött, kijelentette, hogy az ő műve irodalmi alkotás, és már amerikai felolvasókörútról hablatyolt. Jessie-nek végül sikerült őt

félbeszakítania, és rákérdezett, hogy megállapodtak-e. Heather csodálkozva nézett rá, és közölte, hogy természetesen nincs semmiféle megállapodás. Jessie ekkor keserűen azt kérte, legalább a tizenöt százalékos ügynöki jutalékát fizesse ki, mire Heather gúnyosan azt felelte, hogy ő csak egy kis titkárnő, akit nagyon jól megfizetnek, és ne legyen kapzsi. Heather ezt már fönt, a sziklán mondta. Kinézett a tengerre, és megint arról kezdett áradozni, hogy milyen híres lesz. Jessie azt vallotta, hogy hirtelen a robotolásra gondolt, a Heathernek végzett rengeteg munkára, és vörös köd borult a szemére. Észrevett egy nagy, éles követ a lábánál. Fölkapta, és lecsapott vele Heather nyakára, aki arra a kis fövenyre zuhant. Jessie a tengerbe hajította a szikladarabot, és visszarohant a Felföldi Kényelembe, ahol addig várt, amíg másnap meg nem hallotta a híreket, hogy megtalálták Heather holttestét. Nos, akkor telefonált magának, Diarmuid, mondván, hogy Glasgow-ból hívja. Maga elmesélte neki, mi történt Heatherrel, mire Jessie fölajánlotta, hogy odajön a szigetre. Aznap este a bárban dolgozott, maga pedig ott érte el Angus Macleodot, hogy megkérje, menjen át a szárazföldre Jessie-ért. A lány akkor környékezte meg a halászt. Elsírta neki, hogy elege van a szállodából, ott akarja hagyni, és ha Angus amúgy is Obanbe megy, elvihetné. Amint odaérkeztek, Jessie arra a szálláshelyre sietett, amelyet már előre kibérelt, összepakolta a parókát és a többi holmit. Nem hinném, hogy spontán gyilkolt, hiszen egy táskában eleve nála voltak az üzleti papírok, valamint Heather végrendeletének és életbiztosítási kötvényének a fénymásolatai. Mindössze annyit kellett tennie, hogy visszautazik Angusszal, majd eljátssza a tökéletes titkárnő szerepét.

– Elképzelhető, hogy a férje biztatta fel? – kérdezte Margaret.

– Férj? Miféle férj? – értetlenkedett Diarmuid.

– Hozzáment egy bűnözőhöz – felelte Hamish. – Willie Macdonaldnak hívják, most jött ki a börtönből, miután letöltötte a büntetését. Sikkasztott a cégnél, ahol könyvelőként dolgozott.

A váltók beváltásához értett volna, de Jessie egyedül tervelte ki az egészet.

– Uramatyám! – nyögte Diarmuid. – Ha belegondolok, hogy egy gyilkos dolgozott nekem!

Hirtelen előrehajolt, és lelkesen folytatta:

– A végrendeletében Heather mindent rám hagyott. Persze mostanáig nem volt más, csak adósság. Megkapom a könyvért járó pénzt?

Hamish utálkozva pillantott a férfira.

– Ó, hogyne.

– És a médiafelhajtás, bár fölöttébb fájdalmas lesz – vetette közbe Margaret –, nagyon meg fogja dobni az eladást.

Diarmuid összedörzsölte a tenyerét.

– Már alig várom, hogy elmondjam a barátaimnak.

– Most, hogy van pénze, biztosan újra látni fogja őket – jegyezte meg cinikusan Hamish, de Diarmuid ezt meg sem hallotta.

– Ezt meg kell ünnepelnünk – mondta vidáman, és a bárhoz ment.

Hamish úgy érezte, elege van ebből.

– Nem. Mennünk kell. Margaret?

A nő vonakodva állt fel. Tudta, hogy Hamish olyan kérdéseket fog föltenni neki, amelyekre nem akar válaszolni.

Szótlanul sétáltak a szállodájukhoz. Ezúttal Hamish a szobájába követte a nőt, és komolyan nézett le rá.

– Én nem vagyok az a típus, aki kikezd egy nővel, amikor úgy érzi, nem fogadják szívesen a közeledését – mondta. – Tehát mi történt?

– Üljön le, Hamish – felelte a nő.

A férfi az ágy szélére ült, Margaret mellé telepedett, és két tenyere közé fogta a kezét.

– Én vagyok a hibás – folytatta, s ahogy fölnézett a férfira, könny csillogott szürke szemében. – Én vonzódtam… vonzódom magához. Már korábban is el kellett volna mondanom, de minden annyira izgalmas volt… mármint a nyomozás…

– Mit kellett volna elmondania?

– Menyasszony vagyok. A jövendőbeli férjem, Niel a brit hadsereg tisztje. Hongkongból tér vissza.

Hamish elhúzta a kezét.

– Mikor?

– Holnap, Londonba. A reggeli géppel utazom.

– Igazán elmondhatta volna – jegyezte meg barátságtalanul a férfi.

– Jaj, Hamish…

A férfi felállt.

– Én is elutazom reggel – mondta, de nem nézett a nőre. – Köszönöm a nagyvonalúságát és a segítségét.

– Hamish…

De a férfi kiment a szobából, és becsukta maga mögött az ajtót.

A szobájában beállította az ébresztőórát, nehogy elaludjon. El kell kapnia a reggeli edinburghi vonatot, ott száll majd át az invernessire. Teljesen felöltözve végigdőlt az ágyon, s megpróbálta nem idiótának érezni magát. Aztán éles telefoncsörgés hasított a fülébe. A kagylóért nyúlt, és fölvette.

– Hamish! – hallotta Priscilla Halburton-Smythe hangját.

– Priscilla! – A férfi fölült.

– Egyfolytában csak hívtalak. Hol a csudában voltál? – kérdezte a lány.

– Hát nem itt. Ez egy hosszú történet. Mi a baj?

– Csak boldog újévet akartam kívánni.

– Ja, igen. Boldog újévet neked is. Még mindig az enyémeknél vagy?

– Nem, visszajöttem a szállodába, Mackó is velem van. Jól érzi magát, de hiányzol neki. Ez volt életem legjobb karácsonya. Mikor jössz vissza?

– Holnap az edinburghi vonattal utazom Invernessbe. Nyolc körül érek oda. Valószínűleg a barátaimnál, Iannél és Biddynél éjszakázom, odakint, Torgomackban, aztán a reggeli gyorssal jövök.

Némi csönd után Priscilla szólalt meg:

– Ha szeretnéd, odamegyek és fölveszlek. Holnap az invernessi állomáson.

– Az óriási volna.

– Mi a baj, Hamish? – kérdezte újabb szünet után, gondterhelten a lány.

– Befejeződött a gyilkossági nyomozás, és fáradt vagyok – válaszolta a férfi. – Majd mindent elmesélek, amikor találkozunk.

– Hogy kerültél te egy ilyen drága szállodába? Ennyire bőkezű a glasgow-i rendőrség?

– Dehogy. Majd ezt is elmesélem. Most rám fér egy kis alvás.

– Rendben, Hamish. Viszlát!

Priscilla lassan tette helyére a kagylót. Valami történt Hamish Macbethtel, és biztos volt benne, hogy annak semmi köze sincs a gyilkossági ügyhöz, amelyen dolgozott.

Nyolcadik fejezet

A jó modorhoz hozzátartozik, hogy eltitkoljuk,

milyen sokat gondolunk magunkról,

és milyen keveset a többiekről.

MARK TWAIN

Fülsiketítően csörgött a repedt hangú ébresztőóra, és Hamish fölébredt. Ruhástul aludt el, melege volt, és piszkosnak érezte

magát. Lezuhanyozott, átöltözött, majd Margaret szobájához ment, és bekopogott.

Úgy érezte, nagyon csúnyán viselkedett. Margaret nem vetette rá magát. Nyilván ő magyarázott bele túl sokat egy szimpla barátságba, és semmi joga haragudni a nőre.

Nem kapott választ a kopogtatásra, s már tudta, hogy Margaret elment. Az órájára pillantott. Hét óra volt.

Lement hát a recepcióra. Még az éjszakai portás dolgozott, ő válaszolt a kérdésére: Igen, Margaret Shaw elutazott, és hagyott neki egy levelet. Hamish a borítékra pillantott, képtelen lett volna most elolvasni, inkább a zsebébe gyűrte.

Megreggelizett, majd fogta a cókmókját, és elindult a pályaudvarra, az edinburghi vonathoz. Útközben még megállt parfümöt vásárolni Priscillának. Igazából meg kellett volna látogatnia a rokonait, és Glasgow-ban tölteni még egy éjszakát, de valahogy nem tudta rászánni magát. Mielőtt fölszállt a vonatra, összevásárolta a napilapokat. A reggeli kiadáshoz túlságosan későn derült ki, hogy Jessie-t és a férjét letartóztatták, s most azon tűnődött, vajon a későbbi kiadásokban tesznek-e még említést az esetről. Valószínűleg nem. Egyébként a glasgow-i rendőrségé lesz az érdem, és nem hiúságból, hanem azért, hogy elkerüljék a hosszadalmas magyarázkodást a sajtónak, miért egy vakációzó felföldi zsaru oldotta meg az ügyet.

Vajmi keveset aludt az éjjel. Elbóbiskolt a vonaton, s csak „A következő megálló Waverley!” kiáltásra ébredt, ami azt jelentette, hogy megérkeztek Edinburghba.

Az állomás egyik sarkában karácsonyi énekeket kántáló csoport állt, az éhínség enyhítésére gyűjtöttek. Szinte illetlenségnek tűnt az újévben karácsonyi énekeket hallani.

Hamish átvonszolta útitáskáját az Invernessbe induló szerelvényhez. Már nem talált ülőhelyet, egészen Stirlingig állnia kellett. Amikor végre leülhetett, eszébe jutott Margaret levele, és vonakodva kivette a zsebéből.

Kedves Hamish!

Ne gondoljon túl rosszat rólam. Már a legelején meg kellett volna mondanom, hogy eljegyeztek. Ez az egész az én hibám. Sajnálom, hogy a nagy kalandunknak így kellett véget érnie, és kérem, ne érezze nagyon rosszul magát az elutasítás miatt. Néha gondoljon rám. Én biztosan soha nem fogom elfelejteni.

Szeretettel,

Margaret

Hamish vállat vont, és visszacsúsztatta a levelet a zsebébe. Ahogy egymást követték a városok észak felé – Perth, Blair, Atholl, Dalwhinnie, Kinguissie, Aviemore –, az egész ügy egyre távolibbnak tűnt. Eileencraig és Jane a Vidám Vándorral, Geordie meg a Fiat teherautója mintha ezermérföldnyi messzeségbe kerültek volna. Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy Jane és John Wetherby vajon ismét összeházasodik-e.

Aztán megérkeztek Invernessbe. Ahogy végigbaktatott a peronon, esett a hó, sirályok köröztek a feje fölött, s a peron végén ott állt Priscilla, Mackóval.

A lány elengedte a pórázt, mire a kutya viccesen csóválva a farkát odaugrándozott a gazdájához, és örömében alaposan végigcirógatta hatalmas, sáros mancsával.

– Jól néz ki – mondta Hamish, és puszit nyomott Priscilla hideg arcára. – Ahogyan te is.

A lány szinte visszanyerte korábbi szépségét, aranyhaja egészségesen fénylett, s már nem volt beesett az arca.

– A mamád főztje – mondta. – Elviszlek vacsorázni Invernessben, aztán, gondolom, egyenesen haza szeretnél menni.

– Ja. Az nagyszerű volna – felelte Hamish, és mosolyra húzódott az arca.

– Akkor – mondta Priscilla, miközben a szálloda Range Roverével áthajtott a hídon, és elindult az északra vezető országúton – mesélj az ügyről.

Hamish először vonakodott ugyan, de aztán belefogott, és hirtelen ismét ott volt Eileencraigen. Élénken festette le a vendégeket, az egyetlen Margaret Shaw kivételével.

– És onnan Glasgow-ba mentél – jegyezte meg Priscilla. – És abban a méregdrága kis hotelban szálltál meg. Ez nem vall rád, Hamish. Hamish…

– Nem én fizettem – motyogta a férfi.

– Hanem kicsoda?

– Margaret Shaw.

– Tehát kitartott férfi voltál – kommentálta hűvösen Priscilla. – És milyen volt?

– Kicsoda?

– Hamish!

– Hát kedves, átlagos, őszinte. Szakácskönyveket ír.

– Tudom. Sok könyve megvan. Nagyon érti a dolgát. És ha szabad megkérdeznem, mi volt ennek a nagyvonalú ajánlatnak az oka?

– Segített a nyomozásban – felelte kimérten Hamish. – Ha nem ajánlotta volna fel, hogy fizeti a szállásomat, én még egy szerényebb hotelt sem engedhettem volna meg magamnak.

– Lakhattál volna Jane néninél – hangsúlyozta némi éllel a hangjában a lány.

Hamish szitkozódott magában. Hát persze. Priscilla a családjánál időzött, úgyhogy már biztosan kívülről fújja a teljes rokonságot.

– Nézd – mondta –, ez csak úgy megtörtént. Segített a nyomozásban.

– Értem. És hány éves?

– Negyvenöt lehet.

– Annyi idős? És most hol van?

– Londonba ment, ott találkozik a vőlegényével.

– Ó! – Hosszú csend következett, majd Priscilla sokkal vidámabban szólalt meg. – Emlékszem, láttam őt a televízióban. Jó külsejű nő. Biztosan sokkal kevesebbnek látszik negyvenötnél.

– Életben nem – felelte Hamish, kést döfve ezzel Margaret emlékébe, de csak azért, hogy megmaradjon a jó légkör közte és Priscilla között.

– Hát ez az egész nagyon fura – jegyezte meg a lány.

– Micsoda? – kérdezte Hamish, abban a reményben, hogy barátnője nem feszegeti tovább a Margaret Shaw-féle kapcsolatot.

– Ez a Heather Todd, akit meggyilkoltak. Képzeld csak el, megírsz egy teljes regényt, és a férjednek halvány fogalma sincs róla.

– A pasas azt mondta, hogy Heather örökösen firkált valamire, de ő abban a hiszemben volt, hogy valami beszédre készül a munkáspártnak.

– Hát, fenntartani a kommunista látszatot, miközben falja a szerelmes regényeket… Ez aztán a kettős élet. Talán sajnálatra méltó volt.

– Te nem ismerted – felelte Hamish. – Undok, bosszantó nőszemély volt. Amikor azt mondtam neki, hogy az erdészetnél vagyok, mert nem akartam az orrára kötni az igazi foglalkozásomat, legorombított a környezet tönkretétele miatt. Végül már-már azt kívántam, hogy az egész világot beton borítsa. Hát ilyen hatással volt az emberre. Ez a nő kihívta maga ellen a sorsot, mármint azt, hogy meggyilkolják.

– Én is így gondolom – felelte Priscilla. – Következésképp szánalomra méltó. Na és Jane? Az összes barátja hozzám hasonlóan inkább csak ismerős?

– Úgy tűnik.

– És eszedbe jutott a szikla, amelyikről Jane azt állította, hogy majdnem agyonütötte?

– Nem. Miért? – Hamish zavartnak tűnt. – A fürdőszobai hősugárzót alaposan megnéztem, és úgy döntöttem, az építésznek volt igaza. Baleset történt. A sziklával kapcsolatban nem is faggattam, sőt meg se néztem, hol történt.

– Akkor gondolj arra – mondta Priscilla, miközben áthajtottak a Dornoch Firt hídon –, hogy Heather szeretett úgy öltözködni, mint Jane. Jessie a gyilkosság napja előtt nyilvánvalóan ott ólálkodott a szigeten, és az alkalomra várt, hogy megszabaduljon Heathertől. Az évnek ebben az időszakában alig van világosság. Talán látta Jane-t a sötétben, összekeverte Heatherrel, és rágurított egy hatalmas követ. Nos, ha így történt, és az a kő megöli Jane-t, na, akkor lett volna igazán bonyolult az ügy.

– Hát… tovább kellett volna kutakodnom – bólintott bánatosan Hamish. – Ami azt illeti, végig nagy szerencsém volt. Ha nincs ott Margaret Shaw, aki maga is író, és fel tudott világosítani a könyvek megjelentetése körüli dolgokról, és ha Jessie nem törik meg a vörös paróka láttán, nehéz lett volna bebizonyítanom. A legnagyobb hibát azonban ott követtem el, amikor nem kérdeztem meg a Felföldi Kényelemben a szobalány nevét. El tudod ezt képzelni? Jessie a Fiona Stuart nevet használta, Heather írói álnevét.

– De hiába tudtad volna korábban a nevet – hangsúlyozta Priscilla. – Az égvilágon semmit nem mondott volna, amíg nem tudtál a könyvről.

– Látod, ez igaz – értett egyet a férfi. – De mi van veled, Priscilla? Meglep, hogy ilyen sokáig időztél a családomnál.

– Életem legjobb karácsonyát töltöttem náluk, Hamish. – A lány lekanyarodott a főútvonalról, és ügyesen a Struie-hágó felé vezette a kocsit. – Olyan alkalmazkodók, semmiből nem csinálnak gondot. Nagyon jól éreztem magam, a mamád pedig egy tünemény.

– És mi a helyzet Hanna nénivel?

– Na, látod, ő igazán furcsa volt. Határozottan zokon vette, hogy nem voltál otthon, és úgy érzi, szándékosan semmibe veszed.

– Ez jellemző rá – felelte Hamish. – Mindig úgy intézi, hogy mások érezzenek bűntudatot.

– De nem sikerült tönkretennie a jó mókát. Hosszú órákat aludtam napközben, hatalmas adagokat ettem, Játék a betűkkelt és Monopolyt játszottam, sétáltam a testvéreiddel, és kocsmáztam apáddal. Szerencsés vagy. Én sokszor kívánom, bárcsak volnának testvéreim.

– Lesznek majd saját gyerekeid – mondta Hamish. Hirtelen valami feszélyezettség támadt közöttük, és az út hátralévő részét szinte szótlanul tették meg Lochdubh-ig.

Már a lochdubh-i tengerparti úton haladtak, amikor Priscilla zavartan megszólalt.

– Nálam hagytad a kulcsokat, ezért vettem a bátorságot, és készítettem magunknak ennivalót.

– Ez igazán kedves volt tőled. Köszönöm.

Mackó beugrándozott előttük a konyhába, farkcsóválva megállt a tűzhelynél, és reménykedve nézett föl rájuk.

– Előbb megetetem a kutyát – mondta a lány. – Te csak menj be a nappaliba, dőlj hátra, és tedd föl a lábadat. Megraktam a kandallót, nincs más dolgod, mint meggyújtani a gyufát.

Hamish levette és fölakasztotta a kabátját. Egyenesen a nappaliba ment, és begyújtott. Aztán eszébe jutott a Priscillának vásárolt parfüm, és nagyon örült, hogy megvette Glasgow-ban, ugyanis egy halom karácsonyi ajándék várta az asztalon a családjától, s az egyik dobozon felismerte Priscilla kézírását.

– Hoztam neked ajándékot! – kiáltotta. – A kabátzsebemben van.

– Köszönöm, Hamish. – A lány kiment a kabáthoz, amely a hátsó ajtón lógott, belenyúlt a zsebébe, s egy négyszögletes dobozkát húzott ki belőle, ám azzal együtt egy gyűrött papírlapot is, amely a földre hullott. Fölvette, és ösztönösen kisimította. Margaret levele volt. Nem illett volna elolvasnia, mégis átfutotta. Szóval, gondolta a sorok között olvasva, Hamish kikezdett a nővel.

– Tetszik? – kiáltotta Hamish.

– Tessék? – Priscilla gyorsan letépte az ajándékról a csomagolópapírt. – Igen, csodálatos. A kedvenc francia parfümöm. – Gondosan visszatette a férfi kabátzsebébe az összegyűrt levelet.

Mackó vidám farkcsóválás közben élvezettel falatozott, boldog volt, hogy végre otthon van.

Priscilla idegesen, hozzáértő mozdulatokkal megsütött egy steaket, krumplit pirított, gombát és paradicsomot, majd az egészet egy tálcára rakta, és átvitte a nappaliba.

– Nagyon el vagyok kényeztetve – mondta vigyorogva Hamish, majd hozzátette: – A tied hol van?

– Én igazából nem vagyok éhes – felelte a lány. – És most jutott eszembe, hogy rengeteg dolgom van. Jobb lesz, ha megyek.

– Jaj, hát nem maradhatsz egy kicsit? Azt hittem, Johnson mindenről gondoskodik.

– Nem, nem, muszáj rohannom. Viszlát, Hamish! – És Priscilla csakugyan kirohant a szobából. A következő pillanatban a férfi hallotta, amint becsapódik a konyhaajtó.

Hamish nagyon fáradtnak érezte magát. Még az ajándékait sem nyitotta ki.

Ezek a nők!